

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ กับความกตัญญู
ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวลของนักเรียน
ชั้น ม.ศ. ๓ ในจังหวัดสุโขทัย

ปริญญาโท

ของ

วิจิตร เกตุชา

THE ~~LIBRARY~~
COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้า
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
๒๒ สิงหาคม ๒๕๐๘

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ กับความคิดสร้างสรรค์
 ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวลของนักเรียน
 ชั้น ม.ก. ๓ ในจังหวัดสุโขทัย

บทคัดย่อ
 ของ
 วิจัย เกษุขำ

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการ ศึกษา
 เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการ ศึกษาตามหลักสูตร
 ปริญญาการ ศึกษาหาบัณฑิต
 ๒๒ สิงหาคม ๒๕๑๕

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายสามประการคือ ประการแรก เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูสามแบบ กล่าวคือ แบบให้ความรัก แบบลงโทษ และแบบเรียกร้องเอาจากเด็ก กับความถนัดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล ประการที่สอง เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่าง ความถนัดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ กับความวิตกกังวล ประการสุดท้าย เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศในกานความถนัดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ ความวิตกกังวลโดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กเรียนชั้น ม.ศ. ๓ ของโรงเรียนรัฐบาล ๔ โรงเรียน ในจังหวัดสุโขทัย เป็นชาย ๑๘๑ คน หญิง ๑๒๕ คน รวมทั้งสิ้น ๓๐๖ คน และใช้วิธีทดสอบความเหมาะสมตาม การยอมรับเลี้ยงดู แบบทดสอบความถนัดสร้างสรรค์ แบบสอบถามความเป็นผู้นำ และแบบสอบถามความวิตกกังวล สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คือ ค่าสหสัมพันธ์ และค่า $t - test$

ผลการศึกษาปรากฏว่า การยอมรับเลี้ยงดูแบบให้ความรักไม่สัมพันธ์กับความถนัดสร้างสรรค์ แต่สัมพันธ์ทางตรงกับความ เป็นผู้นำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ และสัมพันธ์ทางกลับกันกับความวิตกกังวล อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ การยอมรับเลี้ยงดูแบบลงโทษ สัมพันธ์ทางกลับกันกับความถนัดสร้างสรรค์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ และสัมพันธ์ทางกลับกันกับความ เป็นผู้นำ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่สัมพันธ์กับความวิตกกังวล ส่วนการยอมรับเลี้ยงดูแบบเรียกร้องเอาจากเด็กก็ไม่สัมพันธ์กับความถนัดสร้างสรรค์ และความเป็นผู้นำ แต่สัมพันธ์ทางตรงกับความวิตกกังวล อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล เห็น ปรากฏว่า ความถนัดสร้างสรรค์สัมพันธ์ทางตรงกับความ เป็นผู้นำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และไม่สัมพันธ์กับความวิตกกังวลเลย ส่วนความเป็นผู้นำก็ ไม่สัมพันธ์กับความวิตกกังวล เช่นกัน

ในกานความแตกต่างระหว่างเพศ ปรากฏว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความถนัดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่พบว่านักเรียนหญิงมีความวิตกกังวลสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕

สรุปได้ว่า ในการยอมรับเลี้ยงดูทั้งสามแบบนี้ การยอมรับเลี้ยงดูแบบให้ความรัก และแบบลงโทษส่งผลต่อบุคลิกภาพของ เด็กมากพอ ๆ กับ ส่วนการยอมรับเลี้ยงดูแบบเรียกร้องเอาจากเด็กส่งผลต่อบุคลิกภาพของ เด็กน้อยกว่าสองแบบแรก

A STUDY OF THE RELATIONSHIP BETWEEN CHILD REARING PRACTICES AND
CREATIVITY, LEADERSHIP AND ANXIETY OF THE M.S.3 STUDENTS
IN SUKHOTHAI PROVINCE

ABSTRACT

BY

VINICH GETKHAM

Presented in partial fulfilment of the requirements
for the Master of Education Degree
at the College of Education

August 22, 1972

The purposes of this study were three folds; first to find out the relationships among three types of child-rearing practices (Loving, Punishment and Demanding) and his creativity, leadership and anxiety, second, to find out the relationship among creativity, leadership and anxiety, and the third, to compare the differences of creativity, leadership and anxiety between male and female students.

The sample group for this study was the 276 M.S.3 students of the four government secondary schools in Sukhothai province.

The instrument used consisted of the Questionnaires for students grouped according to the three types of child-rearing practices, Creativity Test, Leadership Behavior Description Questionnaire and General Anxiety Test.

The statistical procedures used for analyzing the data included the computation of simple correlation and a t - test.

According to the findings in this study we can conclude that there was no relationship between parental love and creativity but there was positive relationship between parental love and leadership at the .05 level of significance, and no statistical significance of negative relationship between parental love and anxiety. There were negative relationship between parental punishment and creativity at the .05 level of significance and no statistical significance for negative relationship, but there was no relationship between parental punishment and anxiety. There were no relationship among parental

demand and creativity, leadership, and no statistical significance positive relationship between parental demand and anxiety.

In addition, it was found that there was no statistical significance of positive relationship between creativity and leadership, and no relationship among anxiety, creativity, leadership.

The comparison of differences between male and female students in creativity, leadership and anxiety, on one hand the differences in creativity and leadership had no statistical significance between male and female students. On the other hand, the difference in anxiety was found between male and female students at the .01 level of significance. Female students have more anxiety than male students.

We can conclude that, the three types of child-rearing practices, parental love and parental punishment were the most influential in the child's personality, but parental demand was less influential in the child's personality.

ปริญญานิพนธ์นี้
ได้รับเงินอุดหนุนส่วนหนึ่ง
จาก "ทุนมูลนิธิ"

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิต ได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต ของ
วิทยาลัยวิชาการศึกษาได้

.....นางเจ๊วดี.....ศึกษาวงศ์.....ประธาน

.....เสนาบดี.....เสนาบดี.....กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ เพราะผู้เขียนได้รับความช่วยเหลืออย่างดียิ่ง
จากรองศาสตราจารย์นายเฉลียว สุมาวณิก และ อาจารย์เตือนใจ เถรมธุสัโก
ที่ได้กรุณาเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา และคอยให้คำแนะนำ ตรวจสอบแก้ไขมาโดยตลอด
ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ใหญ่โรงเรียนสาธิตวิทยาลัยครูพระนคร อาจารย์ใหญ่
โรงเรียนสุโขทัยวิทยาคม อาจารย์ใหญ่โรงเรียนอุทุมพรพิสัย อาจารย์ใหญ่โรงเรียน
สวรรคตวันต์วิทยา และอาจารย์ใหญ่โรงเรียนศรีสำโรงชนูปถัมภ์ ที่ได้กรุณาอำนวยความสะดวก
ในการทดสอบเก็บ ขอขอบพระคุณอาจารย์สมพงษ์ มั่นระวัง อาจารย์สมบัติ
นพรัตน์ คุณวิโรจน์ ทรงธรรม ที่กรุณาช่วยทดสอบและเก็บแบบสอบถามให้ และ
ขอขอบพระคุณคุณสุจินต์ ปริษามารถ คุณประสิทธิ์ บัวลาคี คุณประยุทธ์ วัชรกนิษฐ์
ที่กรุณาให้ใช้แบบสอบถามครั้งนี้

ขอขอบคุณ คุณธนวรรณ เกตุขำ ที่ได้ช่วยพิมพ์ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ถวายเกียรติ
พินิจนันท์ ที่ได้ให้ความช่วยเหลือในทางต่าง ๆ และคอยให้กำลังใจผู้เขียนจนได้เสมอมา
จนกระทั่งปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จเรียบร้อยแล้ว

ขอขอบพระคุณคุณสุเมธ วัฒนศิริ
ทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้

วินิจ เกตุขำ

สารบัญ

บทที่

หน้า

๑ บทนำ

ภูมิหลัง	๑
ความมุ่งหมายของการศึกษากนกกว่า	๕
ความสำคัญของการศึกษากนกกว่า	๖
ขอบเขตของการศึกษากนกกว่า	๗
ข้อตกลงเบื้องต้น	๗
ตัวแปรที่ศึกษา	๘
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	๘

๒ เอกสารและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	๑๐
ทฤษฎีและเหตุผลเบื้องหลังสมมติฐาน	๒๓
สมมติฐานในการศึกษากนกกว่า	๒๕

๓ วิธีดำเนินการกนกกว่าและเก็บรวบรวมข้อมูล	๓๒
กลุ่มตัวอย่าง	๓๒
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	๓๓
แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู	๓๓
แบบสอบถามภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง	๓๓
แบบทดสอบความถนัดสร้างสรรค์	๓๓
แบบสอบถามความเป็นผู้นำ	๔๑
แบบสอบถามความวิตกกังวล	๔๒
การดำเนินการทดสอบและเก็บรวบรวมข้อมูล	๔๔
การจัดกระทำกับข้อมูล	๔๔
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	๔๕

๔	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๔๘
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์... ..	๔๘
	ผลการวิเคราะห์และการแปลความหมาย... ..	๔๙
	๑. ลักษณะภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง	๔๙
	๒. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู ทั้งสามแบบ กับความคิดสร้างสรรค์... ..	๖๒
	๓. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล... ..	๖๘
	๔. ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล โดยพิจารณาตามเพศ... ..	๖๙

๕	สรุป อภิปราย และขอเสนอแนะ... ..	๗๓
	ความมุ่งหมายในการศึกษา... ..	๗๓
	กลุ่มตัวอย่าง... ..	๗๓
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล... ..	๗๓
	การวิเคราะห์ข้อมูล... ..	๗๔
	สรุปผลการศึกษาก่อนหน้า... ..	๗๕
	ผลการศึกษากวามสัมพันธ์... ..	๗๕
	ผลการศึกษากวามแตกต่าง... ..	๗๖
	อภิปรายผลและขอเสนอแนะ... ..	๗๖
	อภิปรายผล... ..	๗๖
	ขอเสนอแนะ... ..	๘๘

บรรณานุกรม	๘๗
-------------------	----

ภาคผนวก... ..	๙๕
---------------	----

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
๑	กลุ่มตัวอย่างแยกตามโรงเรียนและเพศ... ..	๓๒
๒	กลุ่มตัวอย่างแบ่งตามลักษณะและการอบรมเลี้ยงดู เพศ เปรียบเทียบ เป็นร้อยละ... ..	๔๔
๓	แสดงสภาพสมรสของพ่อแม่ในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูทั้ง สามแบบ คิดเป็นร้อยละ... ..	๕๑
๔	แสดงสภาพการมีวิธียุของพ่อแม่ ในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรม เลี้ยงดูทั้งสามแบบ คิดเป็นร้อยละ... ..	๕๒
๕	แสดงลักษณะอาชีพของพ่อ ในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูทั้ง สามแบบ คิดเป็นร้อยละ... ..	๕๓
๖	แสดงลักษณะอาชีพของแม่ ในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูทั้ง สามแบบ คิดเป็นร้อยละ... ..	๕๔
๗	แสดงรายได้ของพ่อ ในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบ คิดเป็นร้อยละ... ..	๕๖
๘	แสดงรายได้ของแม่ ในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบ คิดเป็นร้อยละ... ..	๕๘
๙	แสดงลำดับที่การเกิด ในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบ คิดเป็นร้อยละ... ..	๕๙
๑๐	แสดงผู้ที่นักเรียนอาศัยอยู่ภายในปัจจุบัน แบ่งตามลักษณะการอบรมเลี้ยงดู ทั้งสามแบบ คิดเป็นร้อยละ... ..	๖๑

๑๑	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก กับความกตัญญูต่อมารดา ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ๒๓	๒๓
๑๒	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษ กับความกตัญญูต่อมารดา ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ๒๕	๒๕
๑๓	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเรียกร้อง เอาจากเด็ก กับความกตัญญูต่อมารดา ความเป็นผู้นำ และความวิตก กังวล ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ๒๖	๒๖
๑๔	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความกตัญญูต่อมารดา ความเป็น ผู้นำ และความวิตกกังวลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ๒๘	๒๘
๑๕	แสดงความแตกต่างของความกตัญญูต่อมารดาของนักเรียนชาย และ นักเรียนหญิง... .. ๓๐	๓๐
๑๖	แสดงความแตกต่างของความเป็นผู้นำระหว่างนักเรียนชายและ นักเรียนหญิง... .. ๓๑	๓๑
๑๗	แสดงความแตกต่างของความวิตกกังวลระหว่างนักเรียนชายและ นักเรียนหญิง... .. ๓๑	๓๑
๑๘	ค่า t ที่ได้จากการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายข้อ ระหว่างนักเรียนที่ได้คะแนนการอบรมเลี้ยงดูสูงและต่ำในการทดสอบ ๕๔	
๑๙	ค่า t ที่ได้จากการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายข้อ ระหว่างนักเรียนที่ได้คะแนนการอบรมเลี้ยงดูสูงและต่ำ เลือกเฉพาะข้อ ที่มีค่า t สูง ๆ สามารถนำไปใช้ในการทดสอบจริงได้.. .. ๕๕	๕๕

๒๐	การสិทธิพื้นฐานของการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบ กับความกึกสร้างสรรค ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล... .. .	๕๖
๒๑	การ ΣXY ของสหสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบกับความ กึกสร้างสรรค ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล และการ ΣXY ของ สหสัมพันธ์ ระหว่างความกึกสร้างสรรค ความเป็นผู้นำ และความวิตก กังวล	๕๗
๒๒	การสิทธิพื้นฐานของการหาความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ของ ความกึกสร้างสรรค ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล ของนักเรียน ชาย กับนักเรียนหญิง.	๕๘
๒๓	แสดงสภาพการผสมรสของพ่อแม่ ในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดู ทั้งสามแบบ เปรียบเทียบเป็นจำนวนและร้อยละ..	๕๙
๒๔	แสดงสภาพการมีชีวิตอยู่ของพ่อแม่ ในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรม เลี้ยงดูทั้งสามแบบ เปรียบเทียบเป็นจำนวนและร้อยละ.	๑๐๐
๒๕	แสดงลักษณะอาชีพของพ่อ ในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูทั้ง สามแบบ เปรียบเทียบเป็นจำนวน และร้อยละ...	๑๑๑
๒๖	แสดงลักษณะอาชีพของแม่ ในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูทั้ง สามแบบ เปรียบเทียบเป็นจำนวน และร้อยละ...	๑๐๒
๒๗	แสดงรายได้ของพ่อ ในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบ เปรียบเทียบเป็นจำนวน และร้อยละ..	๑๐๓
๒๘	แสดงรายได้ของแม่ ในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบ เปรียบเทียบเป็นจำนวน และร้อยละ..	๑๐๔

๒๘	แสดงลำดับที่เกิด ในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบ เปรียบเทียบเป็นจำนวน และร้อยละ... ..	๑๐๕
๓๐	แสดงผู้ที่นักเรียนอาศัยอยู่ด้วยในปัจจุบัน แบ่งตามลักษณะการอบรม เลี้ยงดูทั้งสามแบบ เปรียบเทียบเป็นจำนวน และร้อยละ.	๑๐๖

ภูมิหลัง

การศึกษามีบทบาทสำคัญยิ่งในการพัฒนาประเทศทั้งโดยตรงและโดยอ้อม บทบาทโดยตรงก็คือการวางแผน การจัด และการบริหารการศึกษา รวมทั้งการจัดระบบการเรียนการสอนในโรงเรียนอันเป็นหน้าที่ของรัฐ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อสนองความต้องการของประเทศทั้งในระดับล่างและระดับสูง ดังปรากฏอยู่ในแผนพัฒนาการศึกษาตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมระยะที่สาม (พ.ศ. ๒๕๑๕ - ๒๕๑๙) (กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๑๕ : ๓๑๔) ส่วนบทบาทโดยอ้อมนั้น การศึกษามีผลในการสร้างเสริมบุคคลให้มีความรู้ ทักษะ และความสามารถในการประกอบอาชีพ ตลอดจนมีส่วนช่วยให้เป็นผู้มีความประพฤติดี มีศีลธรรม วัฒนธรรม อยู่ในระเบียบประเพณีอันดีงาม ซึ่งจะเป็นผลให้ประเทศชาติมีพลเมืองที่มีคุณธรรมสูง มีบุคลิกภาพเหมาะสม สอดคล้องกับความต้องการของสังคมในปัจจุบัน

ดังนั้นในการพัฒนาประเทศให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าว จึงต้องอาศัยการศึกษาและบุคคลที่มีการศึกษาที่ดีเป็นหลักสำคัญ การที่จะให้บุคคลมีการศึกษาก็นั้น ควรเริ่มตั้งแต่วัยเด็ก โดยเริ่มที่บ้านและที่โรงเรียน ผู้ที่มีส่วนในการศึกษาแก่เด็กก็คือพ่อแม่และครู ครูเปรียบเสมือนเป็นแม่พิมพ์ของเด็ก ครูมีลักษณะอย่างไร เด็กก็จะเป็นอย่างนั้น ฉะนั้นครูจึงต้องให้ความอบอุ่น รวมทั้งให้ความรักความเอ็นดูแก่เด็กด้วย (ชนู แสงศักดิ์, ๒๕๑๓ : ๑๔) พ่อแม่ยังมีบทบาทสำคัญยิ่งขึ้นไปอีก เพราะนอกจากจะเป็นผู้ให้กำเนิดแล้ว ยังเป็นผู้อบรม เลี้ยงดูเด็กตั้งแต่เล็กจนโต พ่อแม่ที่ดีจึงควรให้ความรักความเมตตาต่อกับและเป็นกันเองกับลูก เป็นการสร้างความอบอุ่นและสร้างสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน การปกครองควรให้สิทธิเสรีภาพแก่เด็ก แต่จะต้องอยู่ในขอบเขตของศีลธรรม วัฒนธรรม ประเพณีอันดีงามและเหมาะสมกับเด็กแต่ละคน เมื่อเด็กมีความทุกข์ร้อนต้องการปรึกษา พ่อแม่ต้องรับฟัง กอปรให้คำปรึกษาและเห็นอกเห็นใจ เด็กจะมีจิตใจผูกพันกับพ่อแม่ มีทัศนคติที่ดีต่อบ้าน เห็นบ้าน

เป็นสถานที่ปลอดภัยที่สุด เหล่านี้ปัญหาต่าง ๆ ของสังคมก็จะไม่เกิดขึ้น (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๐ : ๒๕๓ - ๒๕๖) *

สถาบันสวัสดิการเด็ก แห่งมหาวิทยาลัยมินนิโซตา ได้พิมพ์หนังสือเรื่องการอบรมเลี้ยงดูเด็ก มีข้อความตอนหนึ่งว่า สภาพความเป็นไปโดยทั่วไปภายในบ้านระหว่างที่เด็กอยู่ในวัยเด็กโตไม่เกิน ๑๒ ปี และบางเขาสู่วัยรุ่น มีความสำคัญจนยากที่จะกล่าวได้ ความเจริญทางความรู้สึก สติปัญญาในอนาคตของเด็ก ย่อมขึ้นอยู่กับ การเริ่มต้นชีวิตในบ้าน ก่อนเข้าโรงเรียน ถ้าพ่อแม่ผู้ปกครองไม่เข้าใจความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว เด็กก็จะไม่เจริญไปเท่าที่ควร (มหาวิทยาลัยมินนิโซตา, ๒๕๑๑ : ๑๒) /

การที่เด็กเกิดปัญหาขึ้นนั้นย่อมมีบางส่วนที่มาจากทางบ้าน หรือจากพ่อแม่ของเด็กเอง ซึ่งนับว่าเป็นปัญหาสำคัญมาก ดังที่ ดร. ละม้ายมาศ ศรีหัตถ์ ได้ทำการสำรวจเบื้องต้นเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความต้องการพื้นฐานทางจิตใจและปฏิกิริยาของเยาวชนไทยและญี่ปุ่นในวัยรุ่น รายงานว่า จากสถิติของศูนย์ป้องกันอาชญากรรมกระทรวงมหาดไทย เยาวชนไทยที่ประพฤติดังกล่าวต่าง ๆ นั้น ส่วนมากเป็นพวกที่อยู่ในวัยรุ่นคืออายุระหว่าง ๑๒ - ๑๔ ปี และมีสาเหตุอันเนื่องมาจากสถานภาพของครอบครัวและผู้ปกครอง เช่น การแตกแยกหรือหย่าร้างในครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว การที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการควบคุมและอบรมสั่งสอนลูกในทางที่ถูกที่ควร (ละม้ายมาศ ศรีหัตถ์, ๒๕๐๔ : ๔) ฉะนั้นพ่อแม่ผู้ปกครองจึงควรมีความรู้ความเข้าใจในความต้องการของเด็กคววว่า เด็กแต่ละวัยนั้นมีความต้องการอย่างไร โดยเฉพาะความต้องการด้านความรักความอบอุ่น ซึ่งปรากฏทั้งในตัวเด็กจนเห็นได้ชัดเจน เขาสู่วัยรุ่น (Garrison, 1956 : 234) ชัดลิแวน (๑๙๕๓) ก็ได้กล่าวถึงความต้องการที่ควรจะจัดให้กับเด็กวัยรุ่นตอนต้นที่สำคัญสามประการ คือ ความต้องการความปลอดภัยส่วนตัวเพื่อลดความวิตกกังวล ความต้องการความใกล้ชิดสนิทสนมซึ่งแสดงออกกับเพื่อนเพศเดียวกันในระยะที่เริ่มตัวเป็นวัยรุ่น และความต้องการความพอใจทางเพศ (Strang, 1957 : 191) อย่างไรก็ตามในบรรดาความต้องการทั้งหลายนั้น เลอวิน กล่าวว่า มักจะขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางสังคมคววว่า แต่ละบุคคลจะ

มีความต้องการมากน้อยแค่ไหน ทั้งนี้เพราะว่าเด็กเป็นส่วนหนึ่งของสังคมและเป็นเจ้าของสังคมที่เขาสังกัดอยู่ นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับวัฒนธรรมและบุคคลในสังคมอีกด้วย (Lewin, 1954 : 959)

อย่างไรก็ตาม จะเห็นว่าพื้นฐานทางครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูนั้นมีผลต่อบุคลิกภาพของเด็กอย่างยิ่ง การที่เด็กได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างถูกต้องเหมาะสม เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ย่อมจะมีบุคลิกภาพที่ดีและเหมาะสมด้วย การดำเนินกิจการใด ๆ ย่อมสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ปัญหาต่าง ๆ ก็ไม่เกิดขึ้น ซึ่งยังผลให้เกิดความเจริญและมั่นคงของประเทศในที่สุด ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการอบรมเลี้ยงดูเร็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพของเด็ก ดังที่ ดร. จะมายมาศ ศรีทนต์ และคณะ (๒๕๑๐ : ๑) ได้ศึกษาอิทธิพลของสังคมที่มีต่อการพัฒนาการของเด็กที่ตำบลนาป่า อำเภอมือง จังหวัดชลบุรี ได้กล่าวไว้ในบทนำว่า ในต่างประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุโรปและสหรัฐอเมริกา ได้มีการค้นคว้าวิจัยหลายเรื่องเกี่ยวกับพัฒนาการทางบุคลิกภาพของบุคคล ผลการวิจัยเหล่านี้ล้วนแสดงให้เห็นว่าทัศนคติและคุณธรรมที่บุคคลหนึ่งยึดถือ ตลอดจนบุคลิกภาพโดยรวมของบุคคลผู้นั้น ส่วนใหญ่เป็นผลมาจากการอบรมเลี้ยงดูทางบ้านและประสบการณ์ต่าง ๆ ที่บุคคลนั้นได้รับตั้งแต่วัยทารกและวัยเด็กเล็ก แม้เมื่อเจริญวัยขึ้นบุคคลผู้นั้นจะมีประสบการณ์อื่นเพิ่มขึ้นอีกมากมาย ซึ่งช่วยเสริมสร้างทัศนคติและคุณธรรมให้แก่บุคคลผู้นั้น แต่ประสบการณ์เหล่านี้ก็หาได้มีอิทธิพลลึกซึ้งไปถึงประสบการณ์เดิมอันเป็นรากฐานที่ได้สร้างสมมาแต่เยาว์วัยไม่ ฉะนั้นการศึกษาถึงการอบรมเลี้ยงดูและประสบการณ์ที่ได้รับขณะเยาว์วัยจึงเป็นเสมือนกุญแจดอกสำคัญที่จะช่วยให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับความเจริญเติบโตและบุคลิกภาพของเด็กได้เป็นอย่างดี

แบบแผนหรือกระสวนของบุคลิกภาพนั้น ประกอบไปด้วยคุณลักษณะ (Traits) ต่าง ๆ หลายคุณลักษณะด้วยกัน (Hurlock, 1967 : 651) สำหรับที่ผู้วิจัยสนใจจะศึกษาก็คือความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล เพราะความคิดสร้างสรรค์ (อาร์ ชื่นหวี ๒๕๐๓ : ๒๐๔) เป็นสิ่งจำเป็นในสังคมปัจจุบัน สังคมเปลี่ยนแปลงมีปัญหเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา ชาวชนไทยจึงควรฝึกให้รู้จักวิธีการคิดใหม่ ๆ เพื่อใช้โน้

การแก้ปัญหา จุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษารอหนึ่งกับงไว้ว่า ใ้หมื่นสัณริเริ่มและ
สร้างสรรค (กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๐๓ : ๑) x

ส่วนความเป็นผู้นำนั้น เป็นคุณลักษณะหนึ่งที่จะส่งเสริมให้เกิดขึ้นในเด็ก
ทั้งนี้เพราะสังคมไทยกำลังต้องการบุคคลที่มีลักษณะความเป็นผู้นำ เป็นตัวของตัวเอง
มากกว่าที่จะเดินตามรอยผู้ใหญ่เพียงอย่างเดียว วันเพ็ญ อายุการ (๒๕๑๒ : ๑๐๔)
ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับบุคลิกภาพของเด็กวัยรุ่น โดยใช้กลุ่มตัวอย่างในพระนคร-ธนบุรี
แล้วเสนอแนะไว้ว่า โรงเรียนและบ้านควรมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันในอันที่จะช่วยพัฒนา
บุคลิกภาพของเด็ก กล่าวคือ เมื่อมีความเคารพเลื่อมใสเด็กแบบประชาธิปไตย ทำให้เด็ก
รู้จักว่าอะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำ ฝึกเด็กให้เป็นคนรู้จักนำตนเองแล้ว โรงเรียนก็
ควรมีบรรยากาศแบบประชาธิปไตยด้วย กล่าวคือให้เด็กมีส่วนในการออกความคิดเห็น
เช่น ให้มีการรายงานและอภิปรายให้เด็กมีการปฏิบัติกิจกรรมร่วมกัน ฝึกให้เด็กมีความ
รับผิดชอบ และฝึกเป็นผู้นำ เมื่อบ้านและโรงเรียนสัมพันธ์กันเป็นอย่างดีแล้ว จะช่วยในการ
พัฒนาบุคลิกภาพของเด็กอย่างมาก x

ฉะนั้นจะเห็นว่าคุณลักษณะความเป็นผู้นำนั้น มีความเกี่ยวข้องกับการอบรมสั่งสอน
ของครูและการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ด้วย ✓

คุณลักษณะอีกประการหนึ่งที่จะทำการศึกษาว่าเกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูหรือ
ไม่นั้น คือความวิตกกังวล เพราะความวิตกกังวลนั้น (Seigel, 1961 : 3) เป็น
คุณลักษณะทางจิตวิทยาที่เป็นผลมาจากปริมาณและคุณภาพของประสบการณ์ระหว่างบุคคล
รวมทั้งการพบปะติดต่อกันระหว่างบุคคลด้วย ซึ่งบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับเด็ก
โดยตรงก็คือ พ่อแม่หรือผู้ปกครองนั่นเอง ดังที่ กอนคลิน (Conklin, 1940) และ
แฮกการ์ด (Haggard, 1957) ได้รายงานผลที่เขาศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง
บุคลิกภาพทั่วไปกับสังคมประกิต (Socialization Process) และผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียน โดยใช้วิธีศึกษาเด็กเป็นรายบุคคล (Case Study) ความว่า เด็กฉลาด
ที่ไม่ได้รับความสำเร็จนั้น ตามประวัติเป็นคนถูกพ่อแม่และเพื่อนฝูงปฏิเสธไม่ยอมคบหา
กอนคลินจึงสรุปว่าการที่สัมพันธ์ภาพถูกกระทบกระเทือนนี้ อาจทำให้เด็กมองตัวเองว่า

ไม่มีใครรักตน และตนก็ไม่อาจรักใครได้ ฉะนั้นความวิตกกังวลอาจเป็นสื่อกลางระหว่าง การถูกทอดทิ้งกับการถูกปฏิเสธจากคนอื่นและการไม่ได้รับความสำเร็จในการเรียน (Sarason and Others, 1960 : 76)

จากคุณลักษณะทางจิตวิทยาทั้งสามประการ คือ ความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล ผู้วิจัยเห็นว่ามีค่าสูงมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปลูกฝัง ให้เด็กมีความคิดสร้างสรรค์ และความเป็นผู้นำในสังคมไทย รวมทั้งการลดความวิตกกังวล ให้น้อยลง เพราะความวิตกกังวลเป็นอุปสรรคในการพัฒนาความสามารถของเด็ก ฉะนั้น จึงได้ทำการศึกษาว่า องค์ประกอบอันหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะทั้งสามประการในการ พัฒนาบุคลิกภาพของเด็กนั้น น่าจะเป็นการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ ประกอบกับการวิจัยใน ประเทศไทยเกี่ยวกับเรื่องนี้ยังมีไม่มากนัก และเห็นว่าจะเป็นประโยชน์สำหรับพ่อแม่ ผู้ปกครอง ครู อาจารย์ ในการอบรมสั่งสอนเด็กในโอกาสต่อไปด้วย +

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

(๑.) เพื่อศึกษาว่าการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่มีความสัมพันธ์กับความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวลของเด็กหรือไม่ อย่างไร

๒. ในสถานการณ์การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่หรือผู้ปกครองทั้งสามแบบ คือ การให้ความรัก (Loving) การลงโทษ (Punishment) และการเรียกร้องเอา จากเด็ก (Demanding) จะทำให้เด็กมีความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และ ความวิตกกังวล แตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

๓. ในการอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบนั้น เด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิง จะมีความคิด สร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวลต่างกันหรือไม่

๔. เพื่อศึกษาว่า ความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และ ความวิตกกังวล สามคุณลักษณะนี้ จะมีความสัมพันธ์กันอย่างไร

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัย เชื่อว่า ผลของการศึกษาค้นคว้าจะเป็นประโยชน์ต่อครู พ่อแม่ ผู้ปกครอง ผู้แนะแนว และผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็ก ดังต่อไปนี้

๑. ช่วยให้ผู้พ่อแม่ผู้ปกครองมองเห็นผลดีและผลเสียของการอบรมเลี้ยงดูแบบต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กับความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวลของลูก ทั้งนี้เพื่อให้พ่อแม่ผู้ปกครองเลือกใช้แบบการอบรมเลี้ยงดูที่ถูกต้อง ส่งเสริมให้ลูกของตนมีบุคลิกภาพที่ดี สามารถปรับตัวและมีพัฒนาการทางบุคลิกภาพที่ดีขึ้น

๒. ช่วยให้ครูทราบว่า ความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวลของนักเรียนแต่ละคนนั้นมีแตกต่างกัน และผลักดันให้นักเรียนแต่ละคนแสดงพฤติกรรมแตกต่างกันไป และยังเป็นประโยชน์ต่อครูและผู้บริหารการศึกษาในด้านการจัดการศึกษา ปรับปรุงหลักสูตร วิธีสอน เพื่อให้สอดคล้องกับคุณลักษณะและความต้องการของนักเรียนอีกด้วย

๓. ช่วยให้ผู้แนะแนวเข้าใจนักเรียนดีขึ้น กล่าวคือ ถ้าผู้แนะแนวทราบว่านักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวลเป็นอย่างไรแล้ว ผู้แนะแนวจะเฝ้าหาทางส่งเสริมหรือช่วยเหลือแก้ไข ทั้งนี้ถ้าได้ส่งเสริมอย่างถูกต้องแล้ว นอกจากจะช่วยตัวนักเรียนโดยตรง ยังเป็นผลสะท้อนต่อการพัฒนาประเทศอีกด้วย

๔. ช่วยให้ทราบความแตกต่างระหว่างความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวลของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๓ ทั้งหญิงและชาย เพื่อช่วยให้พ่อแม่ผู้ปกครอง ครู ผู้แนะแนว ใ้ครูแนะแนวและการอบรมสั่งสอนเด็กแต่ละคนได้พัฒนาบุคลิกภาพให้เหมาะสมตามเอกลักษณ์

๕. ช่วยให้มีแบบสอบถามในเรื่องการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ผู้ปกครองในแบบ การให้ความรัก (Loving) การลงโทษ (Punishment) และการเรียกร้องเอาจากเด็ก (Demanding) ที่เหมาะสมกับวัฒนธรรมของไทยและลักษณะของคนไทย

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

๑. การศึกษารั้ครั้งนี้จะศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบ กับความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในจังหวัดสุโขทัยเท่านั้น การอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบได้แก่

๑.๑ การให้ความรัก (Loving)

๑.๒ การลงโทษ (Punishment)

๑.๓ การเรียกร้องเอาจากเด็ก (Demanding)

๒. การศึกษารั้ครั้งนี้ทำกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ของจังหวัดสุโขทัยทั้งสิ้น ประมาณ ๓๐๐ คน

๓. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในจังหวัดสุโขทัยที่ได้เป็นกลุ่มตัวอย่างนี้ ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบ Random Sampling

ขอทดลองเบื้องต้น

๑. แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูนั้น ใช้แบบสอบถามที่วัดเฉพาะความรู้สึกที่เด็กรับรู้ได้ (Perceive) จากการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ในสามแบบคือ การให้ความรัก (Loving) การลงโทษ (Punishment) และการเรียกร้องเอาจากเด็ก (Demanding)

๒. ถือว่านักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ตอบด้วยความจริงใจและคำตอบนั้นเชื่อถือได้ โดยคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามชุดที่นักเรียนตอบสมบูรณ์ที่สุด

๓. การศึกษารั้ครั้งนี้ กระทำในขอบเขตของความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น

ตัวแปรที่ศึกษา

๑. ตัวแปรอิสระ (Independent Variables)

- การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก (Loving)
- การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษ (Punishment)
- การอบรมเลี้ยงดูแบบเรียกร้องเอาจากเด็ก (Demanding)

๒. ตัวแปรตาม (Dependent Variables)

- ความคิดสร้างสรรค์ (Creativity)
- ความเป็นผู้นำ (Leadership)
- ความวิตกกังวล (Anxiety)

คำนิยามศัพท์เฉพาะ X

๑. พ่อแม่หรือผู้ปกครอง หมายถึง ผู้ที่อบรมเลี้ยงดู สั่งสอน และใกล้ชิดสนิทสนมกับเด็กมาเป็นระยะเวลาานที่สุก

๒. การอบรมเลี้ยงดู หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่หรือผู้ปกครองที่สามารถแยกออกได้ชัดลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ในสามลักษณะคือ การให้ความรัก การลงโทษ และการเรียกร้องเอาจากเด็ก

๓. การให้ความรัก หมายถึง การรับรู้ที่เด็กมีต่อการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่หรือผู้ปกครองในด้านการแนะนำ สนับสนุนและช่วยเหลือ การยินดีที่จะอยู่กับลูก การยกย่อง การคุ้มครอง และการทำให้ลูกมีความเชื่อมั่นในตัวเอง

๔. การลงโทษ หมายถึง การรับรู้ที่เด็กมีต่อการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง ในด้านการลงโทษทั้งทางร่างกายและจิตใจ เช่น การเฆี่ยนตี การดุด่า การไปพิจารณาถึงความต้องการของลูก การตัดสิทธิพิเศษ เป็นต้น

๕. การเรียกร้องเอาจากเด็ก หมายถึง การรับรู้ที่เด็กมีต่อการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง ในด้านการควบคุม การเรียกร้องเอาจากลูก เช่น ในด้าน

ความสำเร็จ ความรู้สึกไม่พอใจเมื่อถูกกระทำผิด

๖. ความคิดสร้างสรรค์ หมายถึง ความสามารถที่จะรวบรวมสิ่งที่มีความสัมพันธ์กัน เข้าเป็นสิ่งใหม่ รูปใหม่ และอาจนำไปใช้ในแง่ใดแง่หนึ่งได้ ความสามารถอันนี้แสดงออกโดยการสนองตอบต่อสิ่งเร้า โดยสิ่งเร้าจะเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดความคิดต่อเนื่องสัมพันธ์กันไปในสิ้นสุดกระบวนการ ในกระบวนการคิดนี้ตอนแรกจะนึกถึงสิ่งธรรมดาทั่วไปก่อน ต่อจากนั้นก็ค่อย ๆ ระวังสิ่งที่ยากขึ้น คนที่ระวังได้มากจะเป็นคนที่มีความคิดสร้างสรรค์สูง และคนที่ระวังได้น้อยก็จะเป็นคนที่มีความคิดสร้างสรรค์ต่ำ ทั้งนี้วัดได้จากแบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์

๗. ความเป็นผู้นำ หมายถึง ลักษณะของความสามารถในการนำและดำเนินกิจกรรมของกลุ่มไปสู่เป้าหมายที่กลุ่มกำหนด รวมทั้งความสามรถในการนำกลุ่มเพื่อแก้ปัญหา เพื่อรักษาขวัญและกำลังใจของกลุ่มด้วย

ในการศึกษาครั้งนี้วัดได้จากแบบสอบถามความเป็นผู้นำ ผู้ที่ใดคะแนนมากแสดงว่ามีลักษณะความเป็นผู้นำมาก ผู้ที่ใดคะแนนน้อยแสดงว่ามีลักษณะความเป็นผู้นำน้อย

๘. ความวิตกกังวล หมายถึง สภาวะของจิตใจที่มีความตึงเครียดอันเกิดจากความหวาดระแวงและกลัว โดยไม่รู่ว่าสิ่งที่กลัวและหวาดระแวงนั้นคืออะไร มีลักษณะอย่างไร และจะเกิดขึ้นหรือไม่ ส่วนมากมักจะเกี่ยวข้องกับความต้องการที่เกี่ยวข้องกันหลายประการ

ในการศึกษาครั้งนี้ วัดได้จากแบบสอบถามความวิตกกังวล คนที่ใดคะแนนมากแสดงว่าเป็นคนที่มีความวิตกกังวลมาก คนที่ใดคะแนนน้อยแสดงว่าเป็นคนที่มีความวิตกกังวลน้อย

๙. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๖๔ ในจังหวัดสุโขทัย

๑๐. เพศ หมายถึง นักเรียนชายและหญิง ที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้เท่านั้น

เอกสารและหนังสือที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

การอบรมเลี้ยงดู

✓ ความเจริญเติบโตทางร่างกายและจิตใจของเด็กนั้น นอกจากจะขึ้นอยู่กับพันธุกรรมแล้ว ยังขึ้นอยู่กับอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมอีกด้วย สิ่งแวดล้อมที่สำคัญยิ่งของชีวิตเด็กก็คือ พ่อแม่ เพราะ พ่อแม่เป็นผู้อบรมเลี้ยงดูเด็กอย่างใกล้ชิดตั้งแต่แรกเกิด จะเห็นได้ว่าสภาพระหว่างพ่อแม่กับลูกในด้านการอบรมเลี้ยงดูจึงเป็น เรื่องที่นำมาศึกษาเกี่ยวกับความเป็นอยู่อย่างยิ่ง

การศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการอบรมเลี้ยงดูนี้ การศึกษากับพ่อแม่แบบเป็นต้นว่า โลกการสืบสายพันธุ์ โดยการสังเกตพฤติกรรมของเด็ก ในครอบครัว ลักษณะที่เด็กรับรู้เอาไว้ว่า การปฏิบัติของพ่อแม่ ที่มองกันก็จะออกมาได้ลักษณะที่เด็กรับรู้ พฤติกรรมของ พ่อแม่ที่ปฏิบัติกันเอาไว้ต่างกันอย่างไร ทั้งที่ ฮิลล์ อีเลียต และคณะ (Hilliard and Others, 1969 : 424) กล่าวว่า การศึกษาความหมายจริงโดยปัจจุบันนี้ การเข้าใจในแง่ที่คนรับรู้ (Perceive) มากกว่า เพราะว่ามันอาจจะแสดงพฤติกรรมออกไป ไม่ใช่ในรูปของความจริง แต่เป็นรูปของการรับรู้ในเรื่องความหมายนั้น ๆ ของเขาซึ่งมีความสัมพันธ์กับความต้องการและเจตนาของเขาอีกด้วย

* ในวงการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยยอมรับว่า การอบรมเลี้ยงดูเด็กนั้น เป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อพฤติกรรมของเด็ก โรเบิร์ต ซีเมอร์ส และคณะ (Robert Seers, and Others, 1957 : 8) นับว่าเป็นผู้วางรากฐานในการศึกษาเรื่อง การอบรมเลี้ยงดูแบบทาง ๆ ที่มีผลต่อการพัฒนาพฤติกรรมของเด็ก

ไซมอนส์ (Symonds, 1939 : 18) ได้แบ่งลักษณะการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ โดยเปรียบเทียบลักษณะของการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น ๓ ๆ เช่น การยอมรับ

และการทอดทิ้ง การชมเชยและการยอมตาม เป็นต้น นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงผลของการอบรมเลี้ยงดูเหล่านั้นด้วย

* ส่วนซีเกลแมน (Siegelman, 1965 : 167) ได้ศึกษาแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูของ บรอนเฟนเบรนเนอร์ (Bronfenbrenner) ซึ่งแบ่งการอบรมเลี้ยงดูออกเป็นสามแบบ คือ การให้ความรัก (Loving) การลงโทษ (Punishment) และการเรียกร้องเอาจากเด็ก (Demanding) แบบสอบถามที่ซีเกลแมนทำการศึกษามีชื่อว่า "Bronfenbrenner Parent Behavior Questionnaire" (B P B) จึงหมายความว่า การศึกษานี้ถามถึง การอธิบายและวัดผลว่าแบบสอบถามนี้มีประสิทธิภาพหรือไม่ และยังต้องการทราบว่าเด็กมีการรับรู้พฤติกรรมของพ่อแม่ที่ปฏิบัติต่อตนในการอบรมเลี้ยงดูหรือไม่ โดยนำไปทดสอบกับนักเรียนเกรด ๔, ๕ และ ๖ ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมระดับกลางต่ำ และเป็นนักเรียนระดับตั้งแต่เรียนอ่อนที่สุดถึงเรียนเก่งที่สุด เป็นชาย ๔๑ คน หญิง ๑๓๑ คน รวม ๑๗๒ คน แบบสอบถามชุดนี้มี ๕๕ ข้อ เด็กจะถูกถามว่าแต่ละข้อในแบบสอบถามนั้น จริงหรือไม่ที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อตน ผลปรากฏว่านักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ตอบได้ครบทั้งสามแบบ คือ มีทั้งได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก แบบลงโทษ และแบบเรียกร้องเอาจากเด็ก

สำหรับการวิจัยในประเทศไทยนั้น ประยุทธ์ วัชรระคิษฐ์ (ประยุทธ์ วัชรระคิษฐ์, ๒๕๑๔ : ๔๕) ได้ศึกษาเรื่อง การอบรมเลี้ยงดูกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและระดับความมุ่งหวังทางการเรียน โดยใช้แบบสอบถามของบรอนเฟนเบรนเนอร์ (Bronfenbrenner) ชื่อว่า B P B เช่นเดียวกับ ซีเกลแมน นำไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จำนวน ๑๔๔ คน นำผลมาวิเคราะห์โดยใช้วิธีหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation) กับ t - test พบว่า การอบรมเลี้ยงดูในเด็กไทยนั้น ส่วนมากเป็นแบบให้ความรักและการเรียกร้องเอาจากเด็ก แต่แบบลงโทษนั้นมีน้อยมาก เมื่อนำเอาแบบการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามไปหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากพ่อแม่ในแบบการให้ความรัก และการลงโทษน้อย แต่ได้รับการอบรมเลี้ยงดู

ในแบบการเรียกร่องเอาจากเต็กมาก ทั้งนี้อาจมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และ
ยังพบอีกว่า เด็กชายและเด็กหญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากพ่อแม่ ในแบบการเรียก
ร่องเอาจากเด็ก จะมีระดับความมุ่งหวังในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ .๐๕

จากผลการวิจัยเรื่องการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบนี้เอง ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะ
ศึกษาและค้นคว้าว่า ในการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบนี้ เด็กไทยสามารถจะรับรู้
(Perceive) ได้จากพ่อแม่แค่ไหน โดยอาศัยแบบสอบถามชุดเดียวกับที่ ซีเกลแมน
และ ประยุทธ์ วัชรศิษย์ ใช้ทำการศึกษา และยังต้องการศึกษาต่อไปอีกควยวาทาเด็ก
ไทยได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใดแบบหนึ่งในสามแบบ จะมีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพ
บางด้านของเด็กหรือไม่ ผู้วิจัยได้ทำการค้นคว้าทฤษฎีและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปร
ทั้งสาม คือ การให้ความรัก การลงโทษ และการเรียกร่องเอาจากเด็ก ดังนี้

๑. การให้ความรัก (Loving)

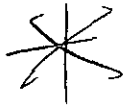
เด็กต้องการความรักความอบอุ่นตั้งแต่ระยะแรกของชีวิตจนกระทั่ง
เจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ผู้ที่ให้ความรักความอบอุ่นแก่เด็กได้ก็คือพ่อแม่หรือผู้อบรม
เลี้ยงดูเด็กนั่นเอง ประสพ รัตนกร (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู, ๒๕๑๑:
๑๐๔) กล่าวว่า เด็กทุกคนต้องการความรักอย่างเต็มที่ และหวังในความรักอย่าง
เต็มที่ จากพ่อแม่หรือผู้ปกครอง เพราะความรักเป็นสิ่งแรก และสิ่งเดียวที่ทำให้เกิด
ความสุขใจ

แสตรง (Strang, 1957 : 191) ก็ได้กล่าวถึงความต้องการของ
เด็กวัยร่นไว้ว่า นอกจากความต้องการพื้นฐานทางร่างกาย ทางอารมณ์ ทางสังคม
และการปรับตัวแล้ว ยังมีความต้องการด้านบุคลิกภาพ (The Personality Needs)
อีกด้วย ที่สำคัญก็คือ ความต้องการความรัก ความอบอุ่น (The Need For
Affection) ซึ่งจะเริ่มปรากฏตั้งแต่วันแรกของชีวิตและต้องการมากตอนวัยร่น

การอบรมเลี้ยงดูแบบใด ความรักจึงน่าจะเป็นส่วนสำคัญที่เด็กต้องการจากพ่อแม่ ดังที่ คอกซ์ และคณะ (Cox and Other, 1961 : 639 - 648) ได้อธิบายเรื่องของความรักที่พ่อแม่มีต่อเด็กไว้ว่า มีลักษณะพฤติกรรมดังต่อไปนี้

- (ก) การให้ความสำคัญแก่เด็กเป็นอันดับแรก ได้แก่การอบรมเลี้ยงดูโดยการใส่ใจในสิ่งที่เด็กต้องการจริง ๆ พอ ๆ กับการใส่ใจที่พ่อแม่คิดว่าเด็กต้องการ และพ่อแม่หวังว่าเด็กอาจจะมีความต้องการ
- (ข) การให้ตรงตามพัฒนาการ ได้แก่พ่อแม่ตั้งความมุ่งหวังและการเรียกร้อง (Demand) ไว้ให้เหมาะสมกับความสามารถทางอารมณ์ สังคม ร่างกาย และทักษะของเด็กที่พึงมีไปตามขั้นตอนพัฒนาการ
- (ค) การยอมรับและการยกย่องเด็ก ได้แก่การแสดงออกโดยพ่อแม่แสดงความรักเด็ก และยอมรับเด็กแต่ละคนตามความสามารถและขีดจำกัดของสมอง อารมณ์และร่างกาย

จากทฤษฎีที่กล่าวมาแล้ว จะเห็นว่า ความต้องการความรักมีความสำคัญมาก ถึงที่ได้มีผู้ศึกษาปัญหาความสัมพันธ์ของเยาวชน (และกรรมการแนะแนว การศึกษาและอาชีพ กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๐๙ : ๒๒) โดยกันพบว่า เด็กที่มีความประพฤติก็น่าเป็นเด็กที่สัมพันธ์ภาพที่ดีกับพ่อแม่ ส่วนหนึ่งของเขาที่ประพฤติก็น่าเป็นเด็กที่มีความสัมพันธ์อันดีกับพ่อแม่ของเขาเอง เด็กที่มีปัญหาทางความประพฤติเหล่านี้ รู้สึกว่าพ่อแม่ไม่รักตน เลยกลายเป็นเด็กเกลียดโลกอยากจะทำร้าย อยากเป็นศัตรูกับทุกคนในโลก นอกจากนี้ยังมีผู้กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า (มหาวิทยาลัยมิชิแกน ศึกษานวัตกรรมการเด็ก, ๒๕๑๑ : ๘๖) หน้าที่ของครอบครัวที่มีต่อเด็กประการแรก นอกเหนือไปจากการสนองความต้องการทางร่างกายแล้วยังต้องให้ความรัก ความอบอุ่นและปลุกฝังให้เด็กมีความรู้ที่มั่นคงอีกด้วย ฉะนั้นจึงน่าจะถือได้ว่า การที่เด็กต้องการความรักจากพ่อแม่ นั้น ถ้าเด็กได้รับความรักเพียงพอก็จะมีผลทำให้เขามีบุคลิกภาพอย่างไร จะต่างจากเด็กที่ขาดความรักอันเป็นความต้องการพื้นฐานอย่างใดบาง

สำหรับการศึกษาในประเทศไทยนั้น ประภัสสร อุนตระกูล (Prepatsorn Hoontrakool, 1965 : 104) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการรับรู้พฤติกรรมแม่ของเด็ก าระดับกลางกับระดับต่ำในพระนคร-ธนบุรี โดยใช้แบบสอบถามชื่อ C R P B I ไปสอบถามเด็กชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ และ ๓ จำนวน ๑๒๐ คน แบ่งเป็นเด็กชั้นกลาง กับ ชั้นต่ำ อย่างละ ๖๐ คน และสอบถามมารดาของเด็กเหล่านั้นด้วย พบว่าแม่ชั้นกลางให้ความรักแก่ลูกมากกว่าชนชั้นต่ำ แต่แม่ชั้นต่ำให้เหตุผลว่า ตนเองไม่ค่อยมีเวลาเอาใจใส่ลูกเท่าไร เพราะต้องทำงานหาเงินเลี้ยงครอบครัว แต่แม่เหล่านั้นก็พยายามชี้แจงว่า โดยทั่วไปแล้วพยายามเอาใจใส่และให้ความรักแก่ลูกเสมอ แสดงให้เห็นว่า แม่คนไทย โดยทั่วไปตั้งใจเลี้ยงลูกโดยพยายามให้ความรัก ซึ่งเป็นการสนองความต้องการพื้นฐานของเด็ก แก้ววิภากรให้ความรักของพ่อแม่กับ เด็กจะรับรู้ได้มากน้อยเพียงใด เพียงพอแก่เด็กหรือไม่ ถ้าไม่เพียงพอก็น่าจะทำให้แตกต่างกันไป บางคนอาจรับรู้มาได้ว่า แม่ให้ความรักแก่ตนเองมากพอ แต่บางคนอาจรับรู้ได้อย่างผิดเพี้ยนว่าแม่ให้ความรักแก่ตนไม่เพียงพอ ทั้งที่แม่ทักทายพยายามให้ความรักความอบอุ่นแก่ลูก จึงน่าจะได้ศึกษาต่อไปว่า พฤติกรรมของพ่อแม่ที่ปฏิบัติต่อกับเด็กนั้น มีส่วนสัมพันธ์กับองค์ประกอบอื่นในการพัฒนาการของเด็กหรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านบุคลิกภาพ

๒. การลงโทษ (Punishment)

การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่อีกแบบหนึ่ง คือ การลงโทษ เรื่องนี้ เจอร์ซิด์ (Jersild, 1960 : 89 - 93) กล่าวไว้ในหนังสือของเขาเกี่ยวกับการปกครองเด็กในด้านการลงโทษว่า การลงโทษเป็นการช่วยให้เห็นความสำคัญของระเบียบวินัย เป็นของจำเป็นที่ควรกระทำ แต่ควรกระทำโดยไม่โกรธ และระวังอย่าให้เด็กเข้าใจว่าการลงโทษเป็นการแก้แค้น ซึ่งจะทำให้เกิดการท้าทายอย่างเปิดเผย หรือเก็บซ่อนไว้ในใจ

สถาบันสวัสดิการเด็กแห่งมหาวิทยาลัยมินนิโซตา (มหาวิทยาลัยมินนิโซตา สถาบันสวัสดิการเด็ก, ๒๕๑๑ : ๑๓๓) ได้กล่าวถึงเรื่องการอบรมเลี้ยงดูโดยการลงโทษ

ไว้ว่า สำหรับคนทั่วไปแล้ว การลงโทษนั้น หมายถึงการทำโทษทางร่างกาย และการ
แสดงความรักไม่พอใจ การตีเคียว หรือการเฉยเมย ไม่เอาใจใส่ต่อเหตุการณ์นั้น เป็น
แบบแผนการลงโทษที่ผิด แม้เราปรารถนาที่จะหลีกเลี่ยงการลงโทษ แต่ก็มีหลายครั้ง
ที่เด็กทำผิดโดยไม่ตั้งใจ จึงจำเป็นต้องมีการป้องกันเพื่อมิให้เขาทำผิด ในเวลาต่อไป
ข้างหน้า

๒๕๐๖

✱ พิไล ฉายากุล (Pilai Chayakul, 1963 : 76) ได้ทำการศึกษาการ
อบรมเลี้ยงดูเด็กช่วงก่อนวัยเรียนถึงกลางในพระนคร-ธนบุรี โดยสัมภาษณ์มารดาเด็กชั้นกลาง
ของโรงเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ - ๒ - ๓ จำนวน ๑๐ คน พบว่ามารดาชั้นกลางของ
ไทยมักลงโทษทางกาย และทางใจกับเด็กที่ต่อต้านพ่อแม่ เช่น กัดฟัน ไม่เชื่อฟัง
ดื้อขโมย มีพฤติกรรมต่าง ๆ เป็นต้นว่า การร้องไห้โดยไร้เหตุผล ทำอะไรสกปรก ฯลฯ
การลงโทษที่ใช้ใบไม้ตี และกำมอม ๆ หรือตบหลังเด็กบ้าง อย่างไรก็ตามพ่อแม่โดย
ทั่วไปแล้ว ต้องการให้ลูกเชื่อฟังและวางตัวเหมาะสม การลงโทษไม่ชอบเกิดขึ้น

✓ การศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการอบรมเลี้ยงดูอีกเรื่องหนึ่งชื่อ การศึกษาการอบรม
เลี้ยงดูเด็กในครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสังคมระดับกลาง ในพระนคร - ธนบุรี
เช่นเดียวกับ กิด ของ กรวิสาสดี ชลวิสุตย์ (กรวิสาสดี ชลวิสุตย์, ๒๕๐๕ : ๘๒) ใช้วิธี
ศึกษาโดยการสัมภาษณ์มารดา พบว่าการแสดงวิธีการลงโทษของมารดาควบคุมบุตรของตน
โดยมากใช้วิธีลงโทษบุตรด้วยการตี เมื่อใดที่ลูกไม่เชื่อใจ ใจไม่มั่นคงเลย ๆ อยู่
คนเดียว และเรียนบุตรไปขึ้นใจแต่โดยดี และกล่าวโทษไม่ให้กระทำผิดอีก ส่วนมารดา
บางคนลงโทษด้วยการตีมากกว่าวิธีอื่น รองลงมาได้แก่การเรียกไปขึ้นใจ ความผิด และ
กล่าวโทษไว้ไม่ให้ทำผิดอีก

✱ การศึกษาเกี่ยวกับเรื่องเดียวกัน (กรวิสาสดี ชลวิสุตย์, ๒๕๐๕ : ๘๑)
ยังพบต่อไปอีกว่า มารดาบางคนบอกว่าตนมีเหตุผลในการทรมานบุตรทุกครั้งที่ทำโทษ
จึงเป็นการดีแล้ว สิ่งสอนไปช่วยในเวลาที่ทำโทษ มารดาบางคนไม่ยอม

ทำโทษบุตร แต่โทษบุตรหาว่าการกระทำเช่นนั้นสมควรหรือไม่อย่างไร โดยหา
หนังสือมาให้อ่าน และถ้าไม่พอใจมาก ๆ บางทีก็ทำไม่สนใจ หรือหนีเด็กไปเสีย
เมื่อบุตรมีอาการผิดปกติจึงชี้แจงให้ฟัง

อย่างไรก็ตาม การศึกษาเรื่องการทำอบรมเลี้ยงดูนั้น พบว่าพ่อแม่ของ
เด็กยังใช้วิธีการลงโทษแบบบุตรของตนอยู่ จึงน่าจะกล่าวได้ว่า การที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อเด็ก
โดยการลงโทษนั้นจะส่งผลดีหรือผลเสียแก่เด็กหรือไม่ โดยเฉพาะด้านบุคลิกภาพ และ
พฤติกรรมของเด็ก เพราะการลงโทษนั้น (สมาคมจิตวิทยาแห่งประเทศไทย,
๒๕๑๔ : ๔๔) เพียงแต่หยุดพฤติกรรมนั้น ๆ เพียงชั่วคราว เมื่อใดการลงโทษปรากฏ
ว่าเป็นผลดีต่อการนำจิตพฤติกรรม จะพบเสมอว่านั่นเพราะการลงโทษทำให้บุคคลกลัว
พฤติกรรมนั้น ๆ พ่อแม่จึงเชื่อถือในการลงโทษเด็กและนิยมเอามาใช้กับบุตรของตน
ยิ่งกว่ารางวัลแล้วผลกลับตรงกันข้าม

(๓) การเรียกร้องเอาจากเด็ก (Demanding)

การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่สำคัญประการหนึ่งคือ การเรียกร้องเอา
จากเด็ก โดยเฉพาะในด้านการประพฤติปฏิบัติ พ่อแม่มักเป็นผู้กำหนดขอบเขตต่างๆ
ทางที่ตัวเองหวังจะให้ลูกเป็น ดังที่ เซียร์ส (Sears, 1957 : 301) ให้ความสำคัญ
การศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้ โดยสัมภาษณ์แม่เด็ก พบว่าพ่อแม่บางคนต้องการให้ลูก
ปฏิบัติตามทันที เมื่อเขาบอกให้เงยบ โทษยับของและอื่น ๆ แม้ถึง ๕๐ % ของการ
ไม่ปฏิบัติตาม ถ้าไม่ปฏิบัติตาม อาจจะทำโทษหรือลงโทษ เซียร์ส ยังสรุปว่า พ่อแม่ที่
ปีการศึกษาระดับกลางและสูงมักจะใช้วิธีเรียกร้องเอาจากเด็กน้อยกว่าพ่อแม่ที่ระดับ
การศึกษาต่ำ

ส่วนความคาดหวังทางด้านการศึกษาหรือความสำเร็จทางการเรียน
นั้น เซียร์ส (Sears, 1957 : 429) เช่นเดียวกัน กล่าวถึงการศึกษาและความสำเร็จของลูกในชั้นกลางกับชั้นกรรมกรว่า แม่ชั้นกลางมีความ
ปรารถนาให้บุตรได้ศึกษาถึงชั้นมหาวิทยาลัย แต่ไม่เลือกสถานที่ที่ทันสมัยให้บุตรเรียน

เหมือนกับขั้นกรรมกร ทั้งสองชั้นมีความปรารถนาให้บุตรได้เรียนพอ ๆ กัน แม่
ในระดักลางมีความมุ่งมาดปรารถนาให้บุตรได้สำเร็จชั้นมหาวิทยาลัยมากกว่าแ
ขั้นกรรมกร ส่วนแม่ในขั้นกรรมกรทราตรู้เรื่องความประพฤติและบังคับให้บุตรเรียน
มากกว่าระดับกลาง

การศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้ของไทยนั้น ศรีสวัสดิ์ ชลวิสุทธิ (ศรีสวัสดิ์
ชลวิสุทธิ, ๒๕๐๔ : ๒๑) ทำการศึกษาเรื่อง การอบรมเลี้ยงดูเด็กในครอบครัวที่ฐานะ
ทางเศรษฐกิจและสังคมระดับกลางในระชนก-ชนมรี โดยสัมภาษณ์แม่ของเด็กอายุ
๑ - ๕ ขวบ ทั้งหมด ๓๐ คน พบว่าปัญหาที่ประสบกับแม่ในการอบรมเลี้ยงดูลูก
ในทางความประพฤติของลูก ทางปกติจะไม่เป็นเรื่อมาวิตกกังวลสำหรับแม่บางคน
แต่ลูกก็ยังประพฤติไม่ดีเท่าที่ควร แม่เลยวิตกว่าลูกจะไม่ดีเท่าเดียวกับพ่อแม่ ส่วน
แม่บางคนก็พอใจในความประพฤติและการเรียนของลูกแล้วจึงกล่าวว่าไม่มีปัญหาอะไร
ศรีสวัสดิ์ ชลวิสุทธิ (๒๕๐๔ : ๒๑) ยังพบข้อไปอีกว่าการกังวลความปรารถนาในเรื่อง
อนาคตของลูกนั้น แม่ในระดับกลาง กังวลความปรารถนาไว่ว่าจะให้ลูกได้เรียน
ความดีและตามนิสัยของลูกคนหนึ่ง และอีกคนหนึ่งต้องการให้ลูกเป็นแพทย์ โภ
ได้เหตุผลว่าเป็นอาชีพที่ดี จะไดช่วยพ่อแม่และผู้อื่น และสามารถเข้ากับคนได้ทุก

การศึกษาเกี่ยวกับความมุ่งหวังทางการศึกษาอีกเรื่องหนึ่งคือ ของ
พิไล ฉายากุล (Pilai Chayakul, 1963 : 76) ได้ใช้การสัมภาษณ์แม่เด็ก
แม่เกี่ยวกับ พบว่า พ่อแม่มีอิทธิพลในความคิดและอาชีพของลูกมาก ต้องการให้ลูก
ชายเป็นแพทย์ และต้องการให้ลูกสาวเป็นครู สรุปแล้วต้องการให้ลูกเรียนมหาวิทยาลัย
ทั้งสิ้น อย่างไรก็ตามเด็กเหล่านั้น เป็นการสืบถามหรือถามความรู้สึกของแม่เพียง
ต่อลูกเป็นส่วนมาก ผู้วิจัยจึงสนใจว่าสิ่งที่พ่อแม่ต้องการว่าลูกหรือเรียนอะไรจาก
ลูกนั้น ลูกมีความพอใจและต้องการอย่างไรแม่ต้องการหรือไม่ ปัญหานี้จึงมาศึกษา
ต่อไปว่า พ่อแม่ปฏิบัติกับลูกอย่างไร ลูกรู้สึกอย่างไรบ้าง พ่อแม่และปรารถนาหรือใ
ต้องการ หรือใจต้องการจะมีผลต่อพฤติกรรมและบุคลิกภาพของเด็กอย่างไร

✓ อย่างไรก็ตามการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบก่อ การให้ความรัก การลงโทษ และการเรียกร้องเอาจากเด็กนั้นนับว่ามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมของเด็กเป็นอย่างมาก ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้จะหลอมตัวกลายเป็นลักษณะประจำตัวของเด็กหรือบุคลิกภาพของเด็กอีกทีหนึ่ง ดังที่ จำเริญร คันธเสวี (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู, ๒๕๑๑ : ๑๒๗) กล่าวว่า จุดที่เริ่มการสร้างเสริมบุคลิกลักษณะของเด็กจะอยู่ที่สัมพันธ์ภาพระหว่างบิดามารดากับเด็ก สัมพันธ์ภาพระหว่างบิดามารดากับเด็กที่ไม่สมบูรณ์จะสร้างความผิดปกติให้แก่ อารมณ์ จิตใจ และความประพฤติของเด็กต่อไป

ความคิดสร้างสรรค์

การศึกษาเกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์นั้น กิลฟอร์ด (Guilford, 1968 : 100) กล่าวว่า เป็นความสามารถทางสมองที่ใช้ในการทำงาน แต่ไม่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาวิชาโดยตรง เขาได้อธิบายความหมายของความคิดสร้างสรรค์ในลักษณะที่เป็นการคิดหลาย ๆ ทาง (Divergent Thinking) ซึ่งเป็นความคิดประเภทที่หัดไหลออกไปหลายทิศทาง ไม่จำกัด (Guilford, 1959 : 470) สนวนอดุลราช และโคแกน (๑๙๖๕ : ๔๑) มีความเชื่อว่า ความคิดสร้างสรรค์หมายถึง ความสามารถที่จะคิด โยงสัมพันธ์ (Associate) สิ่งต่าง ๆ เมื่อระลึกสิ่งใดได้ก็จะเป็นสะพานไปสู่สิ่งอื่นใดต่อไป สัมพันธ์กันเป็นลูกโซ่

จากความหมายทั้งสองแบบจะเห็นว่าความคิดสร้างสรรค์เป็นคุณลักษณะที่มนุษย์เรารู้จักใช้สมองคิดถึงสิ่งใหม่ หรือนำเอาสิ่งที่มีอยู่แล้วประกอบกันเข้าให้ ได้สิ่งใหม่ออกมา ซึ่งอาจเป็นในรูปของการคิดหลาย ๆ ทางหรือการใช้วิธีโยงความสัมพันธ์นั่นเอง

สำหรับด้านบุคลิกภาพของผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์นั้น สุรางค์
โค้วตระกูล (๒๕๐๙ : ๑๔๖) กล่าวว่า นักจิตวิทยาพบว่าบุคลิกภาพที่เด่นชัดของ
ผู้มีความคิดสร้างสรรค์นั้นคือ มีความคิดริเริ่ม สามารถคิดและพลิกแพลงการแก้ปัญหา
ทาง ๆ ให้ออกมาในที่สุดด้วยดี มีความมั่นใจในตนเอง ชอบเป็นอิสระ และไม่ชอบ
ทำตามผู้อื่นโดยไม่เห็นเหตุผล มีความพยายาม ความอดทนอย่างทรหด เป็นผู้ไม่ยอม
เลิกล้มความตั้งใจง่าย ๆ การที่คนซึ่งมีความคิดสร้างสรรค์มีบุคลิกภาพดังกล่าวมา
นี้ น่าจะมีส่วนประกอบหลายอย่างมาปรุงแต่งบุคลิกภาพนั้น องค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญ
มากคือ สภาพการอบรมเลี้ยงดู เรื่องนี้มีผู้ศึกษาไว้มาก เจน

แมคคินนอน (Mac Kinnon, 1962 : 152 - 156) ได้ศึกษา
 กลุ่มตัวอย่างจำนวน ๒๐๐ คน มีอาชีพต่างกันคือ นักเรียน สถาปนิก นักวิจัยทาง
 ภาษาศาสตร์และวิศวกรรม และนักคณิตศาสตร์ โดยใช้แบบสอบถามและการ
 สัมภาษณ์ พบว่า นักเขียนจะมีความสามารถด้านการไวยากรณ์สูง แต่มีความ
 ความมีจิตสัมพันธ์ต่ำ ส่วนสถาปนิกนั้นจะมีความสามารถด้านมิติสัมพันธ์สูง แมคคินนอน
 ได้กล่าวเพิ่มเติมว่าบุคคลจะมีความคิดสร้างสรรค์สูงหรือต่ำนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์
 ทาง ๆ ที่สะสมมาด้วย ผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์สูงจะเปิดโอกาสและแสดงผลออกมา
 มากกว่าเก็บกดชีวิตในวัยเด็กได้รับการอบรมเลี้ยงดูให้มีเสรีภาพไม่ทารุณแล้ว จะทำให้
 เด็กมีความคิดสร้างสรรค์สูง ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างสติปัญญา กับระดับความสามารถ
 ด้านความคิดสร้างสรรค์นั้น ยังไม่อาจบ่งชี้ได้ว่า ระดับสติปัญญาขนาดไหนจะมีความ
 ความคิดสร้างสรรค์เท่าไร

ความเป็นผู้นำ *

ทีด (Tead, 1935 : 83) เป็นผู้มีความสนใจเรื่องความเป็นผู้นำมี
 ความเห็นว่า คุณสมบัติที่จำเป็นสำหรับผู้นำคือ ความเข้มแข็งทั้งทาง
 กายและใจ ความเข้าใจในวัตถุประสงค์ จุดมุ่งหมาย มีความสนใจในงานมนุษย์
 สัมพันธ์ ความกระตือรือร้น ความสามารถในการตัดสินใจ ตกลงใจ ความฉลาด

ตลอดทั้งความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นต้น

จากคุณสมบัติดังกล่าว พอสรุปไ้ว่าความเป็นผู้นำนั้นเกี่ยวข้องกับเรื่องของการปะทะสังสรรค์ระหว่างบุคคลและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ฉะนั้นถ้าพิจารณาแล้ว ช่วงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลช่วงหนึ่งในชีวิตก็คือ ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับลูก หรือการอบรมเลี้ยงดูนั่นเอง สำหรับงานวิจัยทางทฤษฎีในประเทศไทย มีผู้ศึกษาไว้มาก เป็นต่นว่า

* วันเพ็ญ อายุการ (๒๕๑๒ : ๔๔ - ๕๐) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผู้นำชายหญิงในจังหวัดฉะเชิงเทรา ๓๐๗ คน พบว่า วัฒนธรรมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเด็กมาก โดยเฉพาะการอบรมสั่งสอนของพ่อแม่ ครูอาจารย์ ถ้าเข้มงวดกวดขันเรื่องระเบียบวินัยมาก ทำให้เด็กไม่กล้าแสดงความคิดเห็น ค่อนข้างตามคำสั่ง ผู้ใหญ่ เท่านั้น ความกตัญญูเริ่มและความเป็นผู้นำก็เริ่ม นับว่าบ้านและโรงเรียนมีความรวมในเรื่องนี้มาก ฉะนั้น ครูอาจารย์ผู้ปกครองควรระวังในเรื่องนี้ให้มาก ควรส่งเสริมให้เด็กรู้จักการทำงานร่วมกันและฝึกการเป็นผู้นำให้แต่เด็ก

คินสลิงเกอร์ (Kinslinger, 1967 : 4155 - B) ได้หาความสัมพันธ์ระหว่างความเป็นผู้นำกับตัวแปร ๓ ตัว คือ ความสนใจ การยอมรับรู้นตนเอง ชีวประวัติ โดยไ้ตัวแปรทั้ง ๓ ตัวนี้เป็นตัวทำนายและความเป็นผู้นำเป็นตัวเกณฑ์ การศึกษาครั้งนี้ทำกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้นำของสโมสรในมหาวิทยาลัย โดยการสุ่มตัวอย่างมาครึ่งหนึ่งจากผู้นำทั้งหมด และให้กลุ่มตัวอย่างทำข้อสอบ ๓ ฉบับ คือ

๑. ความสนใจด้านอาชีพ (Strong Vocational Interest Blank)
๒. รายละเอียดเกี่ยวกับตัวเอง (Self Description Inventory)
๓. แบบสอบถามชีวประวัติ (Life History Questionnaire)

ผลการวิเคราะห์โดยใช้สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple Correlation)

กับผู้ที่หลงทั้งผู้หญิงและผู้ชาย เพราะว่าตัวท่านทั้งหลายมีกำลังสัมผัสแบบพุทธกับตัว
เกนตูลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือความเป็นผู้นำที่มีความสัมพันธ์กับความสนใจ
การยอมรับตนเองและชั่วประวัติดังกล่าวอย่างมีนัยสำคัญ

★ จากทฤษฎีและผลการวิจัยดังกล่าว จะเห็นว่าการเป็นผู้นำเป็นคุณลักษณะ
หนึ่งที่สำคัญมาก การปลูกฝังให้เด็กมีคุณลักษณะนี้ได้ กองอาทิจองกปรกอบอันหนึ่ง
คือการอบรมสั่งสอน โดยเฉพาะพ่อแม่ผู้ปกครองควรที่จะเข้าใจแบบของการอบรม
เลี้ยงดูที่ถูกต้อง เพื่อส่งเสริมให้เด็กได้พัฒนาการในด้านนี้อย่างเต็มที่ ฉะนั้น ผู้วิจัย
จึงได้เลือกลักษณะความเป็นผู้นำมาเป็นตัวแปรหนึ่ง ในการศึกษาว่าจะมีความสัมพันธ์
กับ การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ผู้ปกครองหรือไม่ อย่างไร ประกอบกับการศึกษา
เกี่ยวกับเรื่องนี้โดยตรงในประเทศไทย ยังมีผู้ศึกษาไว้ไม่มากนักอีกด้วย

ความวิตกกังวล

วิทเทเคอร์ (Huttaker, 1966 : 176) ให้ความหมายของ
ความวิตกกังวลไว้ว่า เป็นสภาวะความตึงเครียดในจิตใจที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของ
การจู่ใจ ความกลัว ความหวั่นใจ และการคาดคะเน อันสัมพันธ์กับสิ่งเร้าที่ไม่
ชัดเจน เป็นความกลัวที่คลุมเครือ

การศึกษาเรื่องความวิตกกังวลนั้น มีผู้ทำการวิจัยไว้มาก แต่ยังไม่เอาไป
สัมพันธ์กับการเลี้ยงดู เป็นต้นว่า ประสิทธิ์ นวัณกุล ได้ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษา
เปรียบเทียบความวิตกกังวล ความเกรงใจ และความกิดสร้างสรรค์ ของนักเรียน
ไทยในต่างจังหวัด นักเรียนไทยในกรุงเทพฯ และนักเรียนนานาชาติ ชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ ๓ โดยเอาเรื่องความวิตกกังวลไปสัมพันธ์กับความกิดสร้างสรรค์ พบว่า ความ
วิตกกังวลไม่มีความสัมพันธ์กับความกิดสร้างสรรค์ คือเท่ากับ r เท่ากับ -0.0556
ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และจากเรื่องเดียวกันได้เอาเรื่องความวิตกกังวลไปสัมพันธ์
กับความเกรงใจ ปรากฏว่ามีความสัมพันธ์กันเป็นเส้นโค้ง โค้งา r เท่ากับ

.๒๒๔ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ คือกลุ่มตัวอย่างที่มีความ
เกรงใจต่ำและเกรงใจสูงจะมีความวิตกกังวลสูง ส่วนคนที่มีความเกรงใจ
ปานกลาง จะมีความวิตกกังวลต่ำ (ประสิทธิ์ บัวศรี, ๒๕๑๔ : ๕๑ - ๕๒)

นวลเพ็ญ วิเชียรโชติ ศึกษาเรื่องความวิตกกังวล โดยเปรียบเทียบ
นิยามทางสังคมและบุคลิกภาพของวัยรุ่นไทยและอเมริกัน โดยใช้ข้อสอบ
พบว่่านักเรียนไทยและอเมริกันอายุระหว่าง ๑๖ - ๒๐ ปี มีระดับความวิตกกังวล
ต่างกัน วัยรุ่นไทยมีความวิตกกังวลน้อยกว่าวัยรุ่นอเมริกัน ในองค์ประกอบความ
หวั่นไหวทางอารมณ์และความหวั่นไหว (Wichirajote, Naunpen Kosolsreth,
1964 : 62)

อดัมส์ และซาราสัน (Adams and Sarason, 1963 : 237 - 246)
ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลของลูกกับพ่อแม่ โดยใช้
แบบทดสอบความวิตกกังวล ๔ ชนิด คือ TAS, NAS, LPS และ MAS ทดสอบ
กับเด็กนักเรียนชายหญิงระดับเตรียมอุดมศึกษา ๑๓๒ คน เป็นชาย ๘๒ คน หญิง
๕๐ คน และพ่อแม่ของเขาเหล่านั้น โดยหาความสัมพันธ์ของความวิตกกังวลจาก
แบบทดสอบดังกล่าว ทราบว่า

(๑) มีเพียงกลุ่มเดียวคือ แม่กับลูกสาวที่คะแนนมีความสัมพันธ์กันในทางบวก
และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ (TAS, LPS และ MAS) และที่
.๐๕ (NAS)

(๒) คะแนนความวิตกกังวลของลูกชาย ลูกสาวกับแม่มีความสัมพันธ์กัน
มากกว่าพ่อ และพบว่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) ความวิตกกังวลของลูกชาย ลูกสาว
กับแม่ มีแนวโน้มที่สูงกว่าพ่อในแบบทดสอบ TAS, NAS, LPS และ MAS ($\bar{X} =$
๖.๔, ๑๐.๕, ๑๐.๑ และ ๘.๕ ตามลำดับ)

จากงานวิจัยที่กล่าวมานั้น เป็นเพียงการหาความสัมพันธ์ระหว่างความ
วิตกกังวลกับตัวแปรอื่น ยังไม่มีใครศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล

กับการอบรมเลี้ยงดู ซึ่งเป็นตัวแปรที่สำคัญอันหนึ่ง ดังที่ ประสิทธิ์ บัวคดี ได้เสนอแนะไว้ว่า การศึกษาครั้งนี้กระทำในเวลาอันจำกัด จึงมิได้ศึกษาตัวประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่ง คือสภาพการเลี้ยงดูจากกลุ่มตัวอย่างทางบ้าน การศึกษาเรื่องนี้ในครั้งต่อไป ถ้าหากได้ศึกษาตัวประกอบนี้ด้วย ก็จะช่วยให้ความเข้าใจในตัวแปรที่ยิ่งขึ้น (ประสิทธิ์ บัวคดี, ๒๕๑๔ : ๘๔) ดังนั้น จึงน่าจะได้อีกเรื่องของการที่เด็กกังวลว่าจะมีความสัมพันธ์กับสภาพการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่หรือไม่เพียงไร

ทฤษฎีและเหตุผลเบื้องต้นหลังสมมติฐาน

✓ การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่และบรรยากาศภายในบ้านของเด็ก นับว่ามีความสำคัญต่อการสร้างบุคลิกภาพของเด็กมาก ดังที่ มุสเสน และคณะ (Mussen and Others, 1969 : 375) ได้ศึกษาดังผลการอบรมเลี้ยงดูกับบรรยากาศภายในบ้าน สรุปไว้ว่า เด็กที่มาจากบ้านและสิ่งแวดล้อมที่เป็นประชาธิปไตย (Democracy) จะเป็นคนมีลักษณะสองแฉก กล่าวคือเด็กมีการก้าวร้าวกระท่อรีวร่น ซึ่งบุคลิกภาพเหล่านี้ เป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งที่ช่วยให้คนมีความ กิริยาเริ่มสร้างสรรค์ และ วัตสัน (Watson, 1957 : 237) ก็ได้อีกว่าทัศนคติ การไขว่คว้าของพ่อแม่กับบุคลิกภาพของเด็ก ผลปรากฏว่า เด็กที่ได้รับอิสระจากพ่อแม่ จะมีความกิริยาเริ่มมากกว่าเด็กที่พ่อแม่ควบคุม ซึ่งเด็กพวกหลังนี้มีพฤติกรรมก้าว ร้าวมากกว่า

✓ เจอร์ซิลด์ (Jersild, 1968 : 179) ได้กล่าวถึงผลการวิจัยของ ลีวัน (Levine) ผู้ได้ศึกษาเรื่องการเรียนรู้ของตนเอง ของเด็กที่มีอายุระหว่าง ๖ - ๑๒ ปี พบว่าเด็กที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ พ่อแม่มีเวลาดูแล เอาใจใส่น้อย และมักเป็นเด็กที่จ้องอยู่ในประเภทเรียนนอน มักจะมีคุณสมบัติของ ความเป็นผู้นำน้อยกว่าเด็กที่เรียนดี เพราะว่าเด็กประเภทเรียนดี มักจะเป็นบุคคล ที่ครู อาจารย์ และเพื่อนรักใคร่ จึงมีโอกาสได้รับเลือกให้เป็นผู้นำมากกว่า

เด็กประเภทเรียนอ่อน ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า ลักษณะของความเป็นผู้นำโดยทั่วไปมักจะเป็นในบุคคลที่ใฝ่รัก รักความอบอุ่น และเรียนดีเท่านั้น

สำหรับความวิตกกังวลนั้นมีความเกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูบ้างเล็กน้อย เชียร์ส (Sears, 1957 : 160) กล่าวว่า การกระทำที่ก่อให้เกิดความรู้สึกพึ่งตนเองได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับการยอมรับในการกระทำของเด็ก การชักชวนไม่ให้เด็กทำอะไรด้วยตนเอง เป็นการบั่นทอนการช่วยเหลือตนเองของเด็ก มารดาที่ถือควรไว้วางใจนั้น เพราะบางครั้งเด็กอาจเกิดความวิตกกังวลว่าจะประพฤติดังไรก็ดี เด็กจะกระทำความผิด ๆ ใด ๆ เขาไม่เกิดความวิตกกังวลเสียก่อน เวน กรีนฟิลด์จะทำอะไรแล้ว ถูกมารดาว่าควายอารมณ์โกรธหรือกรีนฟิลด์ทำอะไรแล้วมารดาแนะนำควายดอยคำอ่อนหวานพอได้เกิดความรู้สึกกังวลแก่เด็กทั้งนั้น แต่ในประการหลังเป็นการก่อให้เกิดความหวังและการกระทำที่ควรกระทำ

จากทฤษฎีและเหตุผลดังกล่าวขอสรุปไว้ว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักนั้น มีความสัมพันธ์และเกี่ยวข้องกับความกตัญญู ความกตัญญูและความวิตกกังวลของเด็กเหมือนกัน จึงพอจะตั้งเป็นสมมติฐานได้ว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก น่าจะมีความสัมพันธ์ทางตรงกับความกตัญญูและความวิตกกังวล ส่วนความวิตกกังวลนั้นน่าจะมีความสัมพันธ์ในทางกลับกัน

การศึกษาของ มัสเสนและคณะ (Mussen and Others, 1969 : 375) เช่นเดียวกัน พบว่า เด็กที่มาจากบ้านที่มีการควบคุมสูง หรือแบบอิตาเลียนจะมีลักษณะที่แสดงออกมาเป็นพฤติกรรมที่ไม่เชื่อฟังหรือซัดซิ่นไม่เอาจริงเอาจัง หรือเกินไปกว่าความกลัว และ วันเพ็ญ อายุการ (วันเพ็ญ อายุการ, ๒๕๑๑:๕๐) ได้เขียนไว้ในข้อเสนอแนะตอนท้ายของการศึกษาลักษณะและความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่แสดงออกถึงบุคลิกภาพเก็บตัวหรือแสดงตัวกับการยอมรับตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนวัยอนุ ความว่า การเลี้ยงดูมีผลต่อการพัฒนา

บุคลิกภาพของเด็ก จะเห็นว่าพ่อแม่ที่ใช้อำนาจหรือเป็นกษัตริย์เบี่ยงเบน ไม่ยอมให้
เด็กทำอะไรตามใจของเด็ก เด็กจะไม่มีความเป็นตัวของตัวเอง ขาดความเชื่อ
มั่น ขาดความกตริเรืงสร้างสรรค์ ✕

เพเอเบอร์ และเบอร์นุเทอ (Ayer and Bernrueter, 1937 : 163)
ได้ศึกษาบุคลิกภาพของเด็กอันเนื่องมาจากวิธีที่ได้รับความชอบมาต่าง ๆ กัน พบว่า
เด็กที่ได้รับการเลี้ยงดู มีลักษณะบุคลิกภาพต่างจากความเป็นจริง ก่อให้เกิด
ในด้านการรักและความเอาใจใส่อย่างผิดปกติ และปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม
ได้ยาก ความเด็กที่พ่อแม่ยอมให้มีอิสระในการใช้ความคิดและตัดสินใจด้วยตนเอง
นั้นจะสามารถเผชิญความจริงได้ดีกว่าและฟังผู้ใหญ่ยินยอมกว่า ✕

มหาวิทยาลัยมินนิโซตา (มหาวิทยาลัยมินนิโซตา, ๒๕๑๑ : ๑๗๖) ได้
ศึกษาพบว่า การลงโทษเด็กอย่างมีเหตุผลสมควรและกระทำทันทีที่เด็กกระทำความผิดนั้น
จะปลอดภัยและยุติธรรมที่สุดได้ แต่การลงโทษโดยไม่เหตุผลสมควรจะยิ่งอันตราย
มาก จนทำให้เด็กเกิดความรู้สึกหวาดกลัวพ่อแม่ เพราะการลงโทษที่ไปยุติรวมบ่อยๆ
หรือรุนแรง เด็กจะกลายเป็นคนงูๆปลาๆเพื่อหลีกเลี่ยงการลงโทษ และจะปลูกฝังนิสัย
หลอกลวงวัน ส่วนวาระร้าย และคณะ (Sarason and Others, 1960 : 76)

โครงการศึกษาของคอนคลิน (Conklin, 1940) ที่เกี่ยวกับการลงโทษกับการ
เลี้ยงดูไว้ว่า ถ้าเด็กที่ถูกทำโทษโดยการทอดทิ้ง ไม่เอาใจใส่ ทำให้สัมพันธ์ภาพกับ
คนอื่นกระดกกระเทือน อาจทำให้เด็กมองตนเองว่า ไม่มีใครรักตน และตนก็ไป
อาจรักใครได้ ฉะนั้น ความวิตกกังวลอาจเป็นสื่อกลางระหว่างความรู้สึกถูกทอดทิ้ง
กับการถูกปฏิเสธจากคนอื่น

เหตุผลและทฤษฎีดังกล่าว จึงทำให้ผู้วิจัย ตั้งเป็นสมมติฐานขึ้นว่า การอบรม
เลี้ยงดูแบบลงโทษมาจะมีความสัมพันธ์ทางกลับกันกับความกตริเรืงสร้างสรรค์ และความ
เป็นผู้นำ แม้มีความสัมพันธ์ในทางตรงกับความวิตกกังวล

การอบรมเลี้ยงดูแบบเรีกรองเอาจากเด็กที่มีเกี่ยวข้องกับพัฒนาการทาง
บุคลิกภาพของเด็กหลายประการ มหาวิทยาลัยมินิโตะตา (มหาวิทยาลัยมินิโตะตา,
๒๕๑๑ : ๒๕๑๓) ได้ศึกษาเรื่องการเรีกรองเอาจากเด็กของพ่อแม่ พบว่าพ่อแม่
ส่วนมากต้องการให้เด็กกระตือรือร้นที่จะไปเล่นกับลูกคนอื่นก่อน เมื่อหวังจะ
ให้ลูกโตขึ้นเป็นพนักงานหรือแพทย์ ก็พยายามที่จะใช้ลูกไปทำอะไรที่ตนหวังไว้
บางทีเด็กอาจจะมีความสนใจและความสามารถบางอย่างที่พ่อแม่มองข้ามไป และ
ถ้าพ่อแม่บังคับกับเด็กมากเกินไป ก็จะทำลายความสำเร็จโดยสิ้นเชิง ผลที่
พ่อแม่จะได้รับจากการใช้สิทธิของความเป็นพ่อแม่ที่ผิดคือโรคประสาทของเด็กคือความ
ขบขัน และความไม่พอใจ

กลุค และกลุค (Gluck and Gluck) (อ้างจากสมาคมกษัตริย์
ศาสตราจารย์แห่งประเทศไทย, ๒๕๑๒ : ๑๒๓) ได้ศึกษาเด็กชายและ ๕๐๐ คน
และเด็กอีก ๕๐๐ คน พบว่าองค์ประกอบอย่างหนึ่งที่ทำให้เด็กมีพัฒนาการทาง
บุคลิกภาพและพฤติกรรมต่าง ๆ นั้นก็คือ วินัยของพ่อแม่ที่ไว้มอบสิ่งของลูกตาม
กรอบที่คิดว่าดีตามที่คิดว่าดีของพ่อแม่อย่างเข้มงวดให้เด็กประพฤติตาม โดยบังคับ
ถึงกว่าต้องการหรือระดับวุฒิภาวะของเด็ก เด็กจะเติบโตเป็นคนดีไม่กล้าตัดสินใจ
ด้วยตนเอง ไม่ชอบออกความคิดเห็น ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เมื่อถึงคราว
ที่เด็กจะต้องแก้ปัญหาที่มันทำไม่ได้ ไม่มีความเข้าใจอย่างชัดเจนว่าพ่อแม่หวังจะให้
เขาเป็นคนไหน ประพฤติอย่างไร ส่วนเด็กที่อยู่ในวินัยที่พ่อแม่หวังไว้และบอก
เหตุผลว่าทำไมจึงควรปฏิบัติเช่นนั้น จะเติบโตเป็นคนที่มีจิตใจดี มีความจำเป็น
ที่จึงปฏิบัติ มีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น สามารถแก้ปัญหาที่มีได้ เป็นเด็กที่ชอบ
แสดงความคิดเห็น ซึ่งเป็นลักษณะของผู้นำ เมื่อต้องเป็นผู้ตามก็จะทำตามอย่าง
จงใจ

จากทฤษฎีและเหตุผลดังกล่าว พอจะตั้งเป็นสมมติฐานได้ว่า การอบรม
เลี้ยงดูแบบเรีกรองเอาจากเด็ก น่าจะมีความสัมพันธ์ทางลบกับความคิดสร้างสรรค์
และกลายเป็นผู้นำ ส่วนความวิตกกังวลนั้นน่าจะมีความสัมพันธ์ทางตรง

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และภาวะ
วิตกกังวลนั้น ได้มีผู้ศึกษาไว้มาก เป็นกษว่า ทอแรนซ์ (Torrance, 1962: 123-124)
ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์กับ พฤติกรรมด้านลักษณะความเป็น
ผู้นำ พบว่าเด็กที่มีความคิดสร้างสรรค์สูง จะมีความสามารถด้านความเป็นผู้นำ
ได้รับตามลำดับชั้น งานที่สร้างท โกวตระกูล (๒๕๑๐ : ๕๔ - ๕๕) กล่าวว่า
นักจิตวิทยาพบว่าบุคลิกภาพที่โดดเด่นของผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์นั้น คือการที่ความคิด
ริเริ่ม สามารถคิดและพลิกแปลงการแก้ปัญหาต่าง ๆ ให้ดูลงด้วยดี มีความสนใจ
ในตนเอง มีความอดทนอย่างทรหด เป็นผู้ที่ไม่ยอมเลิกความตั้งใจง่าย ๆ การ
ที่คนที่มีบุคลิกภาพดังกล่าวมานี้ น่าจะมีองค์ประกอบทางจิตวิทยาเกี่ยวกับลักษณะความเป็น
ผู้นำอยู่ภายใน

เป็นผู้นำอยู่ภายใน

✓ ศึกษาเกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์และลักษณะความเป็นผู้นำ

*จากการวิจัยของ (สุวินต์ ปริธรรมารักษ์ (๒๕๔๕: ๓๖-๓๗) เรื่องความคิดสร้างสรรค์
ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำของนักเรียนที่ประพฤติก้อยตามสังคมและซัดกับ
สังคม โดยไว้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ของโรงเรียนรัฐบาล
๖ โรงเรียน ในนครหลวงกรุงเทพ-ธนบุรี เป็นนักเรียนที่ประพฤติก้อยตามสังคม
ชาย ๕๓ คน หญิง ๔๗ คน และนักเรียนที่ประพฤติก้อยกับสังคม ชาย ๔๖ คน หญิง
๔๗ คน รวมทั้งสิ้น ๒๐๐ คน ปรากฏผลว่า ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนในกลุ่ม
ตัวอย่างทั้งหมดที่ประพฤติก้อยตามสังคม มีความสัมพันธ์ทางตรงกับลักษณะความเป็น
ผู้นำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับความเชื่อมั่น .๐๕

การศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ กับภาวะวิตกกังวลนั้น
วอลลาช และโกแกน (Wallach and Kogan, 1965 : 301) ได้จำแนกการ
วิจัยของ เบอเกส - คอคสัน ซึ่งได้ศึกษาเรื่องนี้ พบว่า ระดับความวิตกกังวลที่น้อย
มากในเด็กที่มีสติปัญญาสูงแต่มีความคิดสร้างสรรค์ต่ำ กลุ่มเด็กที่มีสติปัญญาสูงจะมีความ
วิตกกังวลระดับกลาง และกลุ่มเด็กที่มีสติปัญญาต่ำแต่มีความคิดสร้างสรรค์สูงจะมีความ
วิตกกังวลสูงด้วย ผลอันนี้แสดงให้เห็นว่า ความคิดสร้างสรรค์กับภาวะวิตกกังวลมี

ความสัมพันธ์กับในดวงนก

✕ โชติ เบรชัน (โชติ เบรชัน, ๒๕๑๔ : ๙๐) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความกิดสร้างสรรค์ระหว่างกลุ่มที่เรียนวิชาช่างกับ โดยในกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๒ จากโรงเรียนเพาะช่าง และโรงเรียนช่างกล นคร และนิสิตปีที่ ๑ วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร รวม ๓๐๐ คน ได้มา เปรียบความวิตกกังวลมาหาความสัมพันธ์กับความกิดสร้างสรรค์ พบว่า กลุ่มที่มีความ วิตกกังวลสูงมีความกิดสร้างสรรค์สูงกว่ากลุ่มที่มีความวิตกกังวลต่ำอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น ๐.๐๕

จากเหตุผลดังกล่าวพอจะตั้งเป็นสมมติฐานได้ว่า ความกิดสร้างสรรค์ น่าจะมีความสัมพันธ์ทางตรงกับความเป็นผู้นำและมีความวิตกกังวล ความวิตกกังวลก็ น่าจะมีความสัมพันธ์ทางตรงกับความเป็นผู้นำด้วย

การเปรียบเทียบระหว่างความกิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำและความ วิตกกังวลในนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงนั้น แมกโกบี (Macoby, 1966 : 19) กล่าวว่า ผู้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องความกิดสร้างสรรค์ในระหว่างเพศมาทางกัน น้อยมาก และพอที่ได้จากการศึกษานั้นขึ้นอยู่กับว่าผู้ศึกษาแต่ในแง่ใด ถ้าเน้นใน การแก้ปัญหาหรือสร้างปัญหาขึ้นใหม่จากปัญหาเก่า ๆ แล้ว ผู้ชายมีความสามารถ สูงกว่าหญิง แต่ถ้ามองในการคิดหลาย ๆ ทาง ผู้หญิงมีความสามารถสูงกว่า ผู้ชาย ส่วนการศึกษาเรื่องนี้ของไทย มี ประสิทธิ์ บัณฑิต (ประสิทธิ์ บัณฑิต, ๒๕๑๔ : ๙๐) ได้ศึกษาเด็กชั้นมัธยมปีที่ ๓ จำนวน ๔๑๒ คน แบ่งออกเป็นกลุ่ม เด็กไทยในต่างจังหวัดเป็นชาย ๕๐ คน หญิง ๕๐ คน กลุ่มเด็กไทยในกรุงเทพฯ เป็นชาย ๕๐ คน หญิง ๕๐ คน และกลุ่มเด็กนักเรียนนานาชาติ เป็นชาย ๕๕ คน หญิง ๑๑๗ คน พบว่ากลุ่มนักเรียนไทยในกรุงเทพฯ นักเรียนชายมีความกิดสร้าง สร้างสูงกว่านักเรียนหญิง ส่วนกลุ่มนักเรียนไทยในต่างจังหวัด และนักเรียนนานาชาติ นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความกิดสร้างสรรค์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

สมมติฐานในทฤษฎีดังกล่าว

สาเหตุที่ผู้ดูแล-เหตุผลอันหนึ่ง สมมติฐานดังกล่าว อาจจะให้เป็นสมมติฐานได้ดังนี้

๑. ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบใดที่ความรักกับความกตัญญู
สร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล

๑.๑ การอบรมเลี้ยงดูแบบใดที่ความรัก น่าจะมีความสัมพันธ์ทางตรง
กับความกตัญญูสร้างสรรค์

๑.๒ การอบรมเลี้ยงดูแบบใดที่ความรัก น่าจะมีความสัมพันธ์ทางตรง
กับความเป็นผู้นำ

๑.๓ การอบรมเลี้ยงดูแบบใดที่ความรัก น่าจะมีความสัมพันธ์ทางกลับ
กันกับความวิตกกังวล

๒. ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบใดที่ความกตัญญูสร้างสรรค์
ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล

๒.๑ การอบรมเลี้ยงดูแบบใดที่ความกตัญญูสร้างสรรค์ น่าจะมีความสัมพันธ์ทางกลับกัน
กับความกตัญญูสร้างสรรค์

๒.๒ การอบรมเลี้ยงดูแบบใดที่ความกตัญญูสร้างสรรค์ น่าจะมีความสัมพันธ์ทางกลับกัน
กับความเป็นผู้นำ

๒.๓ การอบรมเลี้ยงดูแบบใดที่ความกตัญญูสร้างสรรค์ น่าจะมีความสัมพันธ์ทางตรงกับ
ความวิตกกังวล

๓. ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบใดที่การร้องเอวจากเด็กกับ
ความกตัญญูสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล

๓.๑ การอบรมเลี้ยงดูแบบใดที่การร้องเอวจากเด็ก น่าจะมีความ
สัมพันธ์ทางกลับกันกับความกตัญญูสร้างสรรค์

๓.๒ การอบรมเลี้ยงดูแบบใดที่การร้องเอวจากเด็ก น่าจะมีความ
สัมพันธ์ทางกลับกันกับความเป็นผู้นำ

๓.๓ การอบรมเลี้ยงดูแบบใดที่การร้องเอวจากเด็ก น่าจะมีความ
สัมพันธ์ทางตรงกับความวิตกกังวล

๔. ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และ
 วิตกกังวล

๔.๑ ความคิดสร้างสรรค์น่าจะมีความสัมพันธ์ทางตรงกับความเป็น
 ผู้นำ

๔.๒ ความคิดสร้างสรรค์น่าจะมีความสัมพันธ์ทางตรงกับความ
 วิตกกังวล

๔.๓ ความเป็นผู้นำน่าจะมีความสัมพันธ์ทางตรงกับความวิตกกังวล

๕. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ
 และความวิตกกังวล ระหว่างเพศหญิงและเพศชาย

๕.๑ ความคิดสร้างสรรค์ไม่น่าจะแตกต่างกันในเพศหญิงและเพศชาย

๕.๒ ความเป็นผู้นำไม่น่าจะแตกต่างกันในเพศหญิงและเพศชาย

๕.๓ ความวิตกกังวลไม่น่าจะแตกต่างกันในเพศหญิงและเพศชาย

บทที่ ๓

วิธีดำเนินการค้นคว้าและเก็บรวบรวมข้อมูล

กลุ่มตัวอย่าง

๑. โรงเรียนและนักเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษากครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ของโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดสุโขทัย ๔ โรงเรียน มีจำนวน ๒๗๖ คน เป็นชาย ๑๕๑ คน หญิง ๑๒๕ คน แยกตามโรงเรียนและเพศได้ดังนี้

ตาราง ๑ กลุ่มตัวอย่างแยกตามโรงเรียนและเพศ

โรงเรียน	จำนวน		รวม
	ชาย	หญิง	
โรงเรียนสุโขทัยวิทยาคม	๔๐	-	๔๐
โรงเรียนอุคมกรณ์	-	๖๖	๖๖
โรงเรียนสวรรคตอเนกวิทยา	๓๖	๓๔	๗๐
โรงเรียนศรีสำโรงชนูปถัมภ์	๓๕	๒๕	๖๐
รวม	๑๑๑	๑๒๕	๒๓๖

๒. เกณฑ์การเลือกกลุ่มตัวอย่าง พิจารณาตามหลักดังต่อไปนี้

๒.๑ ความสะดวกทางด้านการเศรษฐกิจ เวลา กำลังคน และด้านการให้ความร่วมมือ

๒.๒ โรงเรียนในกลุ่มตัวอย่าง เป็นโรงเรียนรัฐบาลสังกัดกรมวิสามัญศึกษา และมีการสอนอย่างน้อยถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ เป็นชั้นสูงสุด

๒.๓ ทางโรงเรียนไม่ได้แบ่งชั้นเรียน โดยใช้ผลการเรียนเป็นเกณฑ์ คือนักเรียนทุกห้องในระดับชั้นเดียวกันมีความสามารถทางการเรียนพอ ๆ กัน

๒.๔ เป็นโรงเรียนสหศึกษาหรือไม่ใช้สหศึกษาก็ได้ ฉะนั้นโรงเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างจึงเป็นโรงเรียนสหศึกษา ๒ โรงเรียน โรงเรียนชายและโรงเรียนสตรีอย่างละ ๑ โรงเรียน ซึ่งไม่มีปัญหาในการแยกเพศแต่อย่างใด

๓. วิธีการสุ่มตัวอย่าง

ใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบ Random Sampling

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

๑. แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู

๑.๑ วิธีการสร้างแบบสอบถาม

ผู้วิจัยได้ปรับปรุงแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูของประยูร วัชรศิษย์ นิสิตปริญญาโทสาขานะแนวการศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๑๓ ซึ่งสร้างขึ้นโดยอาศัยแบบสอบถามของ Bronfenbrenner ชื่อ "Bronfenbrenner Parent Behavior Questionnaire" (B P B) แบบสอบถามนี้ ใช้สำหรับวัดการที่เด็กสามารถรับรู้ (Perceive) ในเรื่องพ่อแม่หรือผู้ปกครอง ปฏิบัติของตนในด้านการอบรมเลี้ยงดู

สามลักษณะคือ การให้ความรัก (Loving) การลงโทษ (Punishment) และ การเรียกร้องเอาจากเด็ก (Demanding) อย่างละ ๑๕ ข้อ รวมเป็น ๔๕ ข้อ และ ผู้วิจัยได้ออกเพิ่มเติมอีก ๑๕ ข้อ ใน ๑๕ ข้อนี้ เป็นการถามด้านการให้ความรัก การลงโทษ และการเรียกร้องเอาจากเด็กอย่างละ ๕ ข้อ จึงรวมเป็นข้อสอบทั้งสิ้น ๖๐ ข้อ ใน ๖๐ ข้อนี้ถามเรื่องต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ

ก. ด้านการให้ความรัก

๑. การอบรมเลี้ยงดู (Nurturance)
๒. การให้รางวัลโดยการแสดงความรัก (Affective Reward)
๓. การให้ความเป็นมิตร (Instrumental Companionship)
๔. การให้ความใกล้ชิดอบอุ่น (Affiliative Companionship)
๕. การตามใจ (Indulgence)

ข. ด้านการลงโทษ

๑. การทำให้ขาดการติดต่อกับคนอื่น (Social Isolation)
๒. การไม่ได้รับการยอมรับ (Expressive Rejection)
๓. การลงโทษให้เจ็บกาย (Physical Punishment)
๔. การกีดสิทธิพิเศษ (Deprivation of Privileges)
๕. การเข้มงวดระเบียบวินัย (Principled Discipline)

ค. ด้านการเรียกร้องเอาจากเด็ก

๑. การบอกให้ทราบถึงความต่องานของพ่อแม่ ที่ต้องการจากเด็ก (Prescriptive)
๒. การให้ความคุ้มครองป้องกัน (Protectiveness)
๓. การแสดงอำนาจ (Power)
๔. การเคี่ยวเข็ญให้ทำอะไรต้องสำเร็จ (Achievement Demands)
๕. การลงโทษด้วยการแสดงออกด้านความรัก (Affective Punishment)

๑.๒ ลักษณะของแบบสอบถาม

แบบสอบถามมีลักษณะเป็นข้อความ ตามถึงการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ผู้ปกครองในสถานต่าง ๆ ดังกล่าว และมีกระดานคำตอบแยกไว้ต่างหาก (ดูภาคผนวก)

๑.๓ การตอบแบบสอบถาม

ให้ผู้ตอบอ่านข้อความในแบบสอบถามทีละข้อ แล้วพิจารณาว่าพ่อแม่ปฏิบัติตนอย่างนั้นหรือไม่ มากน้อยเพียงไร แล้วขีดเครื่องหมาย / ลงไปในช่องใดช่องหนึ่งใน ๕ ช่อง ซึ่งอยู่ในกระดานคำตอบที่แยกไว้ต่างหาก การจะเลือกขีดช่องใดนั้นให้ถือเกณฑ์ดังนี้

	ทุกครั้ง	เกือบ ทุกครั้ง	บ่อยครั้ง	นานๆครั้ง	ไม่เคย
(๐)					
(๐๐)					

ขีดของ "ทุกครั้ง" หมายถึง พ่อแม่ปฏิบัติต่อนักเรียนอย่างนั้นทุกครั้ง ไม่เว้นเลย

ขีดของ "เกือบทุกครั้ง" หมายถึง พ่อแม่ปฏิบัติต่อนักเรียนอย่างนั้นเกือบ ทุกครั้ง
แต่น้อยกว่าของ "ทุกครั้ง"

ขีดของ "บ่อยครั้ง" หมายถึง พ่อแม่ปฏิบัติต่อนักเรียนอย่างนั้นบ่อยครั้ง ที่เดียว
แต่น้อยกว่าของ "เกือบทุกครั้ง"

ขีดของ "นานๆครั้ง" หมายถึง พ่อแม่ปฏิบัติต่อนักเรียนอย่างนั้นบ้าง เล็กน้อย
แต่นาน ๆ จะมีปรากฏครั้งหนึ่ง

ขีดของ "ไม่เคย" หมายถึง พ่อแม่ไม่เคยปฏิบัติอย่างนั้นต่อนักเรียนเลย

๑.๔ การตรวจให้คะแนน

ผู้ใดขีดของ "ทุกครั้ง" ให้ ๕ คะแนน ขีดของ "เกือบทุกครั้ง"

ให้ ๔ คะแนน ชีคของ "บ่อยครั้ง" "นาน ๆ ครั้ง" "ไม่เคย" ให้ ๓, ๒ และ ๑ คะแนน ตามลำดับ ผู้ใดได้คะแนนด้านการให้ความรักสูง แสดงว่าได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบ ให้ความรัก ผู้ใดได้คะแนนด้านการลงโทษสูง แสดงว่าได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษ และผู้ใดได้คะแนนการเรียกร้องเอาจากเด็กสูง แสดงว่าได้รับการอบรมเลี้ยงดู แบบเรียกร้องเอาจากเด็ก

๑.๕ การทดลองสอบ

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถาม จำนวน ๖๐ ข้อ ไปทดลองสอบกับนักเรียน ที่อยู่ในเกณฑ์เดียวกับกลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๔ โรงเรียนเวียงว้า อำเภอเวียงสะเม็ก นครหลวงกรุงเทพมหานคร จำนวน ๑๐๐ คน เป็น ชาย ๕๓ คน เป็นหญิง ๔๗ คน แลวนำผลมาวิเคราะห์ดังนี้

ก. ตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ข้อ ๑.๓ แล้วแบ่งนักเรียนออกตาม การอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบ โดยเรียงคะแนนจากมากไปหาน้อยในแต่ละแบบ แล้วตัด เอากลุ่มที่ได้คะแนนสูง ๒๕ % กลุ่มที่ได้คะแนนต่ำ ๒๕ % จากนั้นก็วิเคราะห์หาอำนาจ จำแนกของแบบสอบถามเป็นรายข้อ โดยใช้ t - test ทดสอบความแตกต่างของ คะแนนเฉลี่ยกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำนั้น แล้วใช้ค่า t ที่ได้ เป็นเกณฑ์สำหรับเลือกข้อสอบไว้ เพื่อศึกษาในครั้งนี ในจำนวน ๖๐ ข้อ นั้นเลือกเฉพาะที่มีค่า t สูง ๆ ไว้ ๓๐ ข้อ นำข้อสอบที่ได้มาจัดข้อเสียใหม่โดยแบ่งเป็นข้อ ๑ - ๑๐ ตามการอบรมเลี้ยงดูด้านการ ให้ความรัก ข้อ ๑๑ - ๒๐ ตามการอบรมเลี้ยงดูด้านการลงโทษ ข้อ ๒๑ - ๓๐ ตาม การอบรมเลี้ยงดูด้านการเรียกร้องเอาจากเด็ก

ตัวอย่างคำถามในแบบสอบถาม

๑. พ่อแม่รับเป็นที่ปรึกษาแก่ฉัน เมื่อฉันต้องการคำปรึกษา
๒. เมื่อฉันทำผิด พ่อแม่จะทำโทษฉันโดยห้ามไม่ให้ไปเล่นกับ คนอื่น
๓. พ่อแม่ต้องการให้ฉันรับช่วงกิจการงานต่อจากท่าน หรือมี อาชีพเหมือนอย่างท่านต่อไป เมื่อฉันโตขึ้น

ข. ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ

หลังจากเลือกข้อที่มีคุณภาพสูงได้แล้ว ผู้วิจัยได้รวมคะแนนข้อข้อใดข้อหนึ่งของแต่ละคน แล้วนำไปหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามนี้โดยวิธีแบ่งครึ่ง (Split - Half) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .๗๘ ($N = ๑๐๐$) และเมื่อใช้สอบจริง ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .๗๖ ($N = ๕๗๖$)

๒. แบบสอบถามภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง

แบบสอบถามนี้ถามเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวและพื้นฐานทางครอบครัวของนักเรียน เป็นต้นว่า สภาพความเป็นอยู่ สภาพเศรษฐกิจ สภาพสมรสของพ่อแม่ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบเติมคำลงในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริง และชี้แจงเครื่องหมาย ✓ ลงไปในช่องสี่เหลี่ยมโดยให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงเช่นกัน คำถามเหล่านี้จะแยกกระดาษไว้ชุดหนึ่งต่างหาก ทั้งนี้เพื่อสะดวกในการตอบของนักเรียน สิ่งที่ถามในกระดาษคำถามชุดนี้คือ

- จำนวนพี่น้องในครอบครัวเกี่ยวกับ
- สภาพการสมรสของพ่อแม่
- สภาพการมีชีวิตอยู่ของพ่อแม่
- อาชีพของพ่อแม่
- รายได้ของพ่อแม่
- ผู้ที่อบรมเลี้ยงดูมานานที่สุด
- ผู้ปกครองที่อาศัยอยู่ด้วยในปัจจุบัน

๓. แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์

๓.๑ ที่มาของแบบทดสอบ ใช้ของ ไสว เลี่ยมแก้ว และ ประสิทธิ์ บัวคลี นิสิตปริญญาโท สาขาพัฒนการศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๑๓ ซึ่งร่วมกันสร้างขึ้นตามแนวคิดของวอลลาซ และ โคแกน (Wallach and Kogan) นำมาใช้ ๔ ตอน โดยแบ่งออกเป็นตอนละฉบับคือ

ก. ประโยชน์ของสิ่งของ (Alternate Uses) เป็นข้อสอบทางภาษา วัดความสามารถในการนำสิ่งที่กำหนดให้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ มีจำนวน ๘ ข้อ

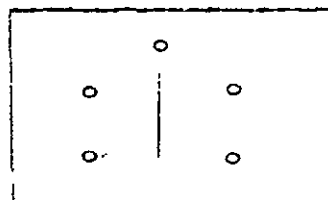
ตัวอย่าง กระดาษหนังสือพิมพ์ใช้ประโยชน์อะไรได้บ้าง นอกเหนือจากที่สุกเตาที่จะมากได้

ข. ความเหมือนกัน (Similarities) เป็นข้อทดสอบทางภาษา เช่นเดียวกับฉบับแรก วัดความสามารถในการระลึกถึงความสัมพันธ์ในเชิงเหมือนกันกับสิ่งเร้าที่กำหนดให้ มีจำนวน ๕ ข้อ

ตัวอย่าง หนูกับแมว มีอะไรที่เหมือนกัน หรือ คล้ายกันบ้าง บอกมาให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้

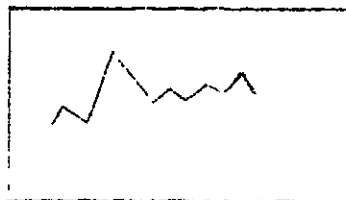
ค. ความหมายของภาพ (Pattern Meaning) เป็นข้อทดสอบที่ไม่เกี่ยวกับภาษา แต่วัดความสามารถด้านการมองเห็นเชิงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้า คือภาพที่กำหนดให้ กับจินตนาการ (Imagination) ที่เกิดขึ้นในสมอง แล้วบอกว่า เป็นอะไร บอกมาให้มากที่สุด ทั้งนี้ นักเรียนอาจหมุนกระดาษรูปภาพได้รอบทิศ แบบทดสอบนี้มี ๘ ภาพ

ตัวอย่าง

ง. ความหมายของเส้น (Line Meaning) เป็นข้อทดสอบที่ไม่วัดทางภาษา เช่นเดียวกับฉบับที่ ๓ และเป็นภาพลายเส้นคล้ายฉบับที่ ๓ คือให้นักเรียนดูภาพลายเส้น แล้วบอกว่าดูออกเป็นอะไร บอกมาให้มากที่สุด ทั้งนี้ นักเรียนอาจหมุนกระดาษรูปภาพได้รอบทิศ แบบทดสอบนี้มี ๘ ภาพ

ตัวอย่าง

๓.๒ การตรวจให้คะแนน การให้คะแนนมี ๒ ชนิด

ก. คะแนนจำนวน (Number) คำตอบใดที่ไม่เป็นประเภทเดียวกันกับคำตอบอื่น ๆ ในข้อนั้น ไม่ว่าคำตอบนั้นจะซ้ำกับคำตอบของคนอื่นในกลุ่มตัวอย่างหรือไม่ ได้คะแนนคำตอบละ ๑ คะแนน คะแนนเช่นนี้เรียกว่า "คะแนนจำนวน" เช่น จากภาพวงกลม ๑ วง ถ้าเด็กบอกว่า ผลไม้ ลำไย ลำไย ลำไย มังคุด เช่นนี้ คำตอบเหล่านี้ถือว่าเป็นประเภทเดียวกันคือ "ผลไม้" จะได้คะแนนเพียง ๑ คะแนน แต่ถ้าตอบว่า ผลไม้ ลูกบอล ลูกบอล ลูกบอล กบถยแก้ว ดวงอาทิตย์ คำตอบเหล่านี้ล้วนต่างประเภทกัน จะได้คะแนนคำตอบละ ๑ คะแนนทุกคำไป

ข. คะแนนเอกลักษณ์ (Unique) ในแต่ละข้อ คำตอบใดที่ไม่ซ้ำกับคำตอบของคนอื่น ๆ ในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด คำตอบนั้นนอกจากจะได้คะแนนจำนวน ๑ คะแนน แล้ว ยังได้คะแนนเอกลักษณ์อีก ๑ คะแนน ด้วย

คะแนนจำนวนและคะแนนเอกลักษณ์รวมกันเป็นคะแนนทั้งหมดของข้อนั้น

๓.๓ การทดลองสอบ ผู้สร้างแบบทดสอบ ใ้คนำ แบบทดสอบไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๖๓ โรงเรียนสตรีสุราษฎร์ธานี จังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นหญิง ๕๐ คน และโรงเรียนสุราษฎร์ธานี จังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นชาย ๕๐ คน รวม ๑๐๐ คน แล้วนำผลมาวิเคราะห์ดังนี้

ก. วิเคราะห์เป็นรายข้อ โดยแยกศึกษาเป็นรายตัวแปร ดูว่ามีความสัมพันธ์กับคะแนนรวมทั้งหมดของฉบับนั้น ๆ อย่างไร ก็พบว่าในแต่ละข้อความสัมพันธ์

ระหว่างคะแนนจำนวนกับคะแนนรวมทั้งฉบับ สูงกว่าค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนเอกฉันท์กับคะแนนรวมทั้งฉบับ ของแบบทดสอบทั้ง ๔ ฉบับ และยังพบอีกว่าค่าสหสัมพันธ์ของคะแนนจำนวนและคะแนนเอกฉันท์สูง

ดังนั้นในการวัดคะแนนความคิดสร้างสรรค์จึงใช้เฉพาะคะแนนจำนวนเพียงอย่างเดียว ถือว่าเป็นคะแนนความคิดสร้างสรรค์ของเด็กคนนั้น

จ. หาค่าความเชื่อมั่น หลังจากตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดแล้ว หาค่าความเชื่อมั่นโดยวิธีแบ่งครึ่ง (Split - Half) ได้ผลดังนี้

ชนิดของแบบทดสอบ	ทดลองสอบ N = ๑๐๐	สอบจริง n = ๒๕๐
ก. ประโยชน์ของสิ่งของ	๐.๖๙๓๓	๐.๘๙๘๖
ข. ความเหมือนกัน	๐.๘๕๑๔	๐.๘๖๘๕
ค. ความหมายของภาพ	๐.๗๐๙๖	๐.๘๙๙๗
ง. ความหมายของเส้น	๐.๘๑๙๕	๐.๘๖๓๕

๔. แบบสอบถามความเป็นผู้ผู้นำ

๔.๑ ที่มาของแบบสอบถาม

ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามความเป็นผู้ผู้นำของ สุนันต์ ปริมาณ เรด บิลิต ปริณูตาไพ สาขาจิตวิทยา ปีการศึกษา ๒๕๔๔ ซึ่งสร้างขึ้นโดยอาศัยแบบวัดความคิดจาก "Leader Behavior Description Questionnaire" ของฟริเดอริค (Fiedler, 1967 - 1973) ใช้ปรับปรุงมาจากแบบสอบถามลักษณะความเป็นผู้ผู้นำของโครงการวิจัยใช้ถดถอย วิทยาลัยวิชาการศึกษาประชาคมไทย จำนวน ๔๐ ข้อ แก้ไขไปทดลองสอบแล้ว นำมาวิเคราะห์ ได้ข้อที่ผู้ถูกถามสูงไว้ศึกษาในครั้งจำนวน ๒๗ ข้อ

ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบข้อความ มีคำถามความกึกเห็นหรือสิ่งที่
เคยปฏิบัติในเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับลักษณะการเป็นผู้นำ ข้อความที่ถามเกี่ยวกับสิ่งที่
ผู้ตอบเคยปฏิบัติเองนั้นเรียกว่าคำถามนิมิต ส่วนข้อความที่เกี่ยวกับความกึกเห็น
และความรู้สึกต่อผู้อื่นของผู้ตอบนั้นเรียกว่าคำถามค่านิยม ข้อความทั้งสองลักษณะมี
จำนวนใกล้เคียงกัน

ตัวอย่างข้อสอบ

- (๑) ท่านเคยทำสามที่สุดไว้มากน้อยเพียงไร
- (๒) ท่านมีโอกาสท่านคิดว่าจะเป็นผู้นำสักได้
- (๓) ท่านเป็นกับกระดากอาย

๔.๒ การตอบแบบสอบถาม ให้ผู้ตอบอ่านข้อความในแบบสอบถามที่จะขอ
แล้วพิจารณาตนเองว่าเคยปฏิบัติหรือมีความเห็นในเรื่องนั้นมากน้อยเพียงใด จึงไป
วงกลมรอบเลขในกระดานกำหนดตามมาตราที่กำหนดไว้ โดยไม่ต้องตอบถึงนี้

น้อยที่สุด

+ ๓	+ ๒	+ ๑	๐	- ๑	- ๒	- ๓
-----	-----	-----	---	-----	-----	-----

 ไม่เคยเลย

๔.๓ การตรวจให้คะแนน ในแบบสอบถามทั้ง ๒๗ ข้อ นี้ จะมีทั้งคำถาม
ก้านนิมิตและค่านิยม ดังกล่าวแล้ว ฉะนั้นในการตรวจให้คะแนนต้องให้คะแนน ๒
แบบ คือ

ในข้อที่เป็นคำถามก้านนิมิต ให้ ๗ คะแนน สำหรับผู้เลือกวงกลม
หมายเลข + ๓ และให้ ๖, ๕, ๔, ๓, ๒ และ ๑ คะแนน สำหรับผู้เลือกวงกลม
หมายเลข + ๒, + ๑, ๐, - ๑, - ๒ และ - ๓ ตามลำดับ

ในข้อที่เป็นคำถามค่านิยม ให้ ๑ คะแนน สำหรับผู้เลือกวงกลม
หมายเลข + ๓ และให้ ๒, ๑, ๐, - ๑, - ๒ และ - ๓ คะแนน สำหรับผู้เลือกวงกลม
หมายเลข + ๒, + ๑, ๐, - ๑, - ๒ และ - ๓ ตามลำดับ

เมื่อตรวจให้คะแนนเรียบร้อยแล้ว ก็รวมคะแนนของผู้ตอบแต่ละคน
ถ้าผู้ตอบคนใดได้คะแนนมากก็แสดงว่ามีลักษณะการเป็นผู้นำมาก ถ้าผู้ตอบคนใดได้คะแนน

น้อยก็แสดงว่ามีลักษณะความเป็นผู้นำน้อย

๔.๔ การทดลองสอบ สุจิตต์ ปรี่ฉามารก ได้นำแบบสอบถาม จำนวน ๔๐ ข้อ ไปทดลองสอบกับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๔ โรงเรียนสมาคมโรงเรียนราษฎร์ มัธยมศึกษา นครหลวงกรุงเทพมหานคร จำนวน ๑๐๐ คน เป็นหญิง ๕๑ คน ชาย ๔๙ คน แล้วนำผลมาวิเคราะห์ ดังนี้

ก. ตรวจให้คะแนนแบบสอบถาม แล้วแบ่งนักเรียนออกเป็น ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีลักษณะความเป็นผู้นำสูง และกลุ่มที่มีลักษณะความเป็นผู้นำต่ำ วิเคราะห์หาความจำแนกของแต่ละข้อโดยวิธี t - test แล้วเลือกเอาข้อที่ค่า t สูง ๆ ไว้ศึกษาครั้งนี้ ๒๗ ข้อ

ข. ถ้าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม เอาข้อที่เลือกไว้ ๒๗ ข้อ มาตรวจให้คะแนน แล้วหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามนั้น โดยใช้วิธีแบ่งครึ่ง (Split - Half) ได้ค่าความเชื่อมั่นในขณะทดลองสอบครั้งนี้ ๐.๘๓๖ ($N = ๑๐๐$) เวลาทดสอบจริงได้ค่าความเชื่อมั่น ๐.๘๒๙ ($N = ๒๐๐$)

๕. แบบสอบถามความวิตกกังวล

๕.๑ ที่มาของแบบสอบถาม ใช้แบบสอบถามของ ประสิทธิ์ บัณฑิต นิธิศ ปริญญาโท สาขาจิตวิทยาการศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๑๓ ที่สร้างขึ้นจากแบบสอบถามของ ชัย ชิวปรีชา (๒๕๑๓) ซึ่งได้แนวความคิดมาจากของ แคทเทล และซาราสัน (Cattell and Sarason) มีทั้งหมด ๒๐ ข้อ มีลักษณะเป็นข้อความ เมื่ออ่านแล้วให้เลือกกลง ในกระดานคำตอบที่กำหนดให้

ตัวอย่างข้อสอบ

๑. ข้าพเจ้าเป็นขี้น้อย

๒. ข้าพเจ้ามักจะมีความวิตกกังวลเสมอ

๕.๒ การออกแบบสอบถาม ให้ผู้ตอบอ่านข้อความในแบบสอบถามทีละข้อ แล้วพิจารณาตนเองว่า เป็นเช่นนั้นหรือไม่ มากน้อยเพียงใด แล้วไปกาเครื่องหมาย X

๑๑ ในกระดานคำตอบตามมาตราที่กำหนดไว้ โดยถือเกณฑ์ดังนี้

	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	๔	๓	๒	๑	๐
(๐)					
(๐๐)					

๔.๓ การตรวจให้คะแนน ผู้ใดกาตอบที่ช่อง ๔ ให้ ๕ คะแนน กาตอบที่ช่อง ๓ ให้ ๔ คะแนน และกาตอบที่ช่อง ๑, ๑, ๐ ให้ ๓, ๒ และ ๑ คะแนน ตามลำดับ บุคคลใดให้คะแนนมากแสดงว่ามีความวิตกกังวลสูง ถ้าให้คะแนนน้อยแสดงว่ามีความวิตกกังวลต่ำ

๔.๔ การทดลองสอบ ประสิทธิภาพ มีกลุ่ม ผู้นำแบบสอบถาม จำนวน ๒๐ ชื่อ ไปทดลองสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๓ โรงเรียนวิมหาราชย์ อำเภอมะนัง จังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นชาย ๑๐ คน หญิง ๑๐ คน รวม ๒๐ คน แล้วนำผลมาวิเคราะห์ ดังนี้

ก. ตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ดังกล่าว แล้วแบ่งนักเรียนออกเป็น ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีความวิตกกังวลสูง และกลุ่มที่มีความวิตกกังวลต่ำ แล้ววิเคราะห์หาอำนาจจำแนกของแต่ละข้อโดยใช้ t - test เลือกเอาข้อใดค่า t สูง ๆ ไว้ใช้ทั้งหมด ๑๐ ข้อ

ข. ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ เอาข้อที่เลือกไว้ ๑๐ ข้อ มาตรวจให้คะแนน แล้วหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือโดยใช้วิธีแบ่งครึ่ง (Split - Half) ได้ค่าความเชื่อมั่นดังนี้

ทดลองสอบใ้เกากาความเชื่อมั่น .๘๑๖๘ (N = ๓๔)

ทดสอบจริงใ้เกากาความเชื่อมั่น .๘๒๐๘ (N = ๔๑๖)

การดำเนินการทดสอบและเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดสอบและเก็บรวบรวมข้อมูลตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

๑. เลือกโรงเรียนที่จะศึกษาตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ดังกล่าว
๒. ทำการติดต่อโรงเรียนที่จะไปทดสอบ
๓. เลือกกลุ่มตัวอย่างแล้วดำเนินการทดสอบด้วยตนเอง
๔. กำหนดเวลาทดสอบและดำเนินการเป็นชั้น ๆ ในแต่ละโรงเรียนดังต่อไปนี้
 - ๔.๑ ให้ตอบแบบสอบถามภูมิหลัง ใช้เวลา ๑๐ นาที
 - ๔.๒ ให้ตอบแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู ใช้เวลา ๓๐ นาที
 - ๔.๓ ให้ตอบแบบทดสอบความถนัดสร้างสรรค์ ฉบับที่ ๑ และฉบับที่ ๒
ใช้เวลาฉบับละ ๔๐ นาที รวม ๘๐ นาที
 - ๔.๔ ให้ตอบแบบทดสอบความถนัดสร้างสรรค์ ฉบับที่ ๓ และฉบับที่ ๔
ใช้เวลาฉบับละ ๔๐ นาที รวม ๘๐ นาที
 - ๔.๕ ให้ตอบแบบสอบถามลักษณะความเป็นผู้นำ ใช้เวลา ๓๐ นาที
 - ๔.๖ ให้ตอบแบบสอบถามความวิตกกังวล ใช้เวลา ๔๐ นาที

การทดสอบ ผู้วิจัยได้ไ้แบ่งเวลาให้ผู้ตอบออกเป็น ๒ ระยะ คือ ระยะแรกทดสอบตามข้อ ๔.๑, ๔.๒ และ ๔.๓ ใช้เวลาทั้งหมด ๒ ชั่วโมง ระยะที่สองทดสอบตามข้อ ๔.๔, ๔.๕ และ ๔.๖ ใช้เวลาทั้งหมด ๒ ชั่วโมง ๓๐ นาที รวมเวลาที่ได้ทดสอบทั้งสิ้น ๔ ชั่วโมง ๓๐ นาที ในการทดสอบนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดสอบด้วยตนเอง ทั้งนี้เพื่อจะได้อธิบายหรือชี้แจง ถ้าผู้ตอบแบบทดสอบมีปัญหาและไม่เข้าใจวิธีการตอบ

การจัดกระทำกับข้อมูล

หลังจากทดสอบและรวบรวมข้อมูลเรียบร้อยแล้ว ก็นำแบบสอบถามทั้ง ๔ ฉบับมาคัดแยก รวบรวมเป็นหมวดหมู่ พิจารณาคำตอบทุกฉบับว่าได้คำตอบที่สมบูรณ์หรือไม่

แล้วคัดเลือกเอาไว้แต่เฉพาะฉบับที่มีคำตอบสมบูรณ์เท่านั้น ซึ่งหลังจากคัดเลือกแล้ว ได้กลุ่มตัวอย่างรวมทั้งสิ้น ๒๓๖ คน เป็นชาย ๑๕๑ คน หญิง ๑๒๕ คน จากนั้นนำมาตรวจให้คะแนนและวัดเคราะห์ตามสมมติฐานต่อไป

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. การเปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบ และลักษณะภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง ใช้เทียบเป็นร้อยละ ด้วยสูตร

$$\text{ร้อยละ} = \frac{\text{คะแนนที่ได้}}{\text{คะแนนทั้งหมด}} \times 100$$

๒. การหาคะแนนเฉลี่ย ใช้สูตร (Gullford, 1950 : 41)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่ม

๓. หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้สูตร (Ferguson, 1966 : 67)

$$S = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

๔. หาค่าความแปรปรวน (Variance) โดยยกกำลังสองข้อ ๓

$$s^2 = \frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ s^2 แทน ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่าง

๕. หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูและทัศนคติความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของตัวแปรสองชนิด โดยใช้ t -test (Edwards, 1968 : 104)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t -distribution

$\bar{X}_1, \bar{X}_2$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ตามลำดับ

n_1, n_2 แทน จำนวนคนในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ตามลำดับ

s_1^2, s_2^2 แทน ค่าความแปรปรวนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ตามลำดับ

๖. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยวิธีแบ่งครึ่ง (Split - Half) แบบข้อคู่-ข้อคี่ ใช้สูตร (Garrett, 1966 : 143)

$$\frac{r_1}{2} \frac{I}{II} = \frac{N\sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N\sum X^2 - (\sum X)^2][N\sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ $\frac{r_1}{2} \frac{I}{II}$ แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบครึ่งฉบับ

$\sum X, \sum Y$ แทน ผลรวมของคะแนนข้อคู่และข้อคี่ ตามลำดับ

$\sum X^2, \sum Y^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองของคะแนนข้อคู่และข้อคี่ ตามลำดับ

$\sum XY$ แทน ผลรวมของผลคูณของคะแนนข้อคู่และข้อคี่

N แทน จำนวนคนในกลุ่ม

เมื่อได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบครั้งเดียว นำมาขยายให้เป็นค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ ใช้สูตร (Garrett, 1966 : 339)

$$r_{tt} = \frac{2r_{\frac{1}{2} I} \frac{I}{II}}{1 + r_{\frac{1}{2} I} \frac{I}{II}}$$

เมื่อ r_{tt} แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ

$r_{\frac{1}{2} I} \frac{I}{II}$ แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบครั้งเดียว

๗. หากาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) เพื่อวัดความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ๒ ตัว ใช้สูตรหาค่า Product Moment (Guilford, 1950 : 444) ซึ่งคำนวณจากคะแนนดิบ มีรูปดังนี้

$$r = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2] [N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ r แทน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

$\sum XY$ แทน ผลรวมของผลคูณของคะแนน X กับคะแนน Y

$\sum X, \sum Y$ แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนน X และคะแนน Y ตามลำดับ

$\sum X^2, \sum Y^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่ม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติ รวมทั้งการแปลความหมาย ประกอบ นำเสนอโดยแยกการเป็น ๔ ตอน ดังนี้

ตอนที่ ๑ อภิธานศัพท์ของกรุปตัวอย่าง

ตอนที่ ๒ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู ทั้งสามแบบ คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบความรัก (Loving) แบบลงโทษ (Punishment) และแบบเรียกร้องเอาจากเด็ก (Demanding) กับความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) ความเป็นผู้นำ (Leadership) และความวิตกกังวล (Anxiety) โดยพิจารณาตามกรุปตัวอย่าง

ตอนที่ ๓ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู ความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล โดยพิจารณาตามกรุปตัวอย่าง

ตอนที่ ๔ การศึกษาความแตกต่างระหว่างการอบรมเลี้ยงดู ความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล โดยพิจารณาตามเพศ

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่ม

$\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน

r แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

t แทน ค่าที่พิจารณาใน t-distribution

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

$(\sum x)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง

$\sum x^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองของคะแนนทั้งหมด

$\sum xy$ แทน ผลรวมของผลคูณระหว่างคะแนนสองชุด

ตอนที่ ๒ ลักษณะนิสัยของวัยรุ่นว่าง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สอบถามกลุ่มวัยรุ่นว่างทั่ว ครอบคลุมการ
สม. ๔ ของทฤษฎี ลักษณะนิสัยและรายได้ของพ่อแม่ของวัยรุ่นว่างหนึ่งคน ทั้งนี้เพื่อ
เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับ การว่างงาน ปัญญาชนว่างเปล่า และ การว่างงาน
น่าเบื่อหน่ายทั้งทางร่างกายและจิตใจ

ตาราง ๒ กลุ่มวัยรุ่นว่างตามลักษณะการอบรมเลี้ยงดู เพศ เปรียบเทียบเป็น
ร้อยละ

ลักษณะการอบรมเลี้ยงดู	จำนวน		รวม	ร้อยละ
	ชาย	หญิง		
การให้ความรัก	๖๔	๒๓	๘๗	๑๕.๒๐
การลงโทษ	๑๒	๒	๑๔	๕.๐๘
การเลี้ยงดูอย่างอบอุ่น	๑๒๐	๑๐๐	๒๒๐	๓๙.๓๑
รวม	๑๙๖	๑๒๕	๓๒๑	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๒ แสดงให้เห็นว่า ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูทั้ง ๓ แบบ
จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดนี้ การอบรมเลี้ยงดูแบบอบอุ่นมากที่สุด จากเด็กมีมากที่สุด
คิดเป็นร้อยละ ๓๙.๓๑ ของทั้งหมด รองลงมาคือการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก

คิดเป็นร้อยละ ๑๕.๒๑ ความการยอมรับเลี้ยงดูแบบโพนันมีน้อยที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มอื่น ๆ ทั้งหมดเพียงร้อยละ ๘.๐๔ เท่านั้น

การที่กลุ่มตัวอย่างส่วนมากได้รับการยอมรับเลี้ยงดูแบบเรียวรองเอาจากเด็ก ซึ่งบทนี้จะเป็นการยอมรับเลี้ยงดูแบบที่ความรักนั้น อาจเป็นเพราะว่าในลักษณะการยอมรับเลี้ยงดูแบบเรียวรองเอาจากเด็ก มีลักษณะของการยอมรับเลี้ยงดูแบบที่ความรักรวบรวบ ความห่วงใยในแบบครอบครัวมาลง เช่น พ่อแม่สั่งสอนให้มีความประพฤติดี ระเบียบ และมีความประพฤติเรียบร้อย จากตัวอย่างคำถามข้อนี้ ถ้าจำแนกได้ จะมีทั้งลักษณะที่พ่อแม่เป็นห่วง รักลูก และต้องการให้ลูกโตขึ้นรวมทั้ง และนั่นเองก็เด็กจะรับรู้และเข้าใจต่อเมื่อโตแล้วจึงมีมากกว่าเลือกตอบในข้อนี้เกี่ยวกับการยอมรับเลี้ยงดูแบบโพนันรักอย่างโง่ ๆ และแบบของการยอมรับเลี้ยงดูแบบเรียวรองเอาจากเด็กจึงสูง ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการยอมรับเลี้ยงดูแบบเรียวรองเอาจากเด็ก จึงมีมากกว่าการยอมรับเลี้ยงดูแบบโพนันรัก

อย่างไรก็ตาม เพื่อให้เข้าใจลักษณะนิสัยของกลุ่มตัวอย่างที่เข้ารับการศึกษาการยอมรับเลี้ยงดูทั้งสามแบบมากขึ้น จึงนำคำถามที่ถามว่าเป็นอยู่ นานพอ หรือ รายได้ของพ่อแม่ของกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการยอมรับเลี้ยงดูทั้งสามแบบมาเปรียบเทียบให้เห็นความสัมพันธ์และความแตกต่าง โดยคิดเป็นร้อยละ ดังแสดงไว้ในตารางต่อไป

ตาราง ๓ แสดงสภาพสมรสของพ่อแม่ ในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบ กิจเป็นร้อยละ

สภาพการสมรสของพ่อแม่	ลักษณะการอบรมเลี้ยงดู		
	ให้ความรัก	ลงโทษ	เรียกร้องเอาจากเด็ก
อยู่ด้วยกัน	๑๖.๖๖	๓.๔๖	๗๘.๘๘
แยกกันอยู่หรือหย่าร้าง	๘.๓๓	๑๒.๕๐	๗๙.๑๗

จากตาราง ๓ แสดงให้เห็นว่า ครอบครัวที่พ่อแม่อยู่ด้วยกันนั้นส่วนมากจะอบรมเลี้ยงดูลูกแบบเรียกร้องเอาจากเด็ก ซึ่งมีถึงร้อยละ ๗๘.๘๘ รองลงมาคือแบบให้ความรัก กิจเป็นร้อยละ ๑๖.๖๖ และแบบลงโทษมีน้อยที่สุด กิจเป็นร้อยละ ๓.๔๖ ส่วนในครอบครัวที่พ่อแม่แยกกันอยู่หรือหย่าร้างกันนั้น ก็อบรมเลี้ยงดูลูกแบบเรียกร้องเอาจากเด็กเหมือนกัน คือมีอยู่ร้อยละ ๗๙.๑๗ แต่รองลงมาคือการลงโทษ กิจเป็นร้อยละ ๑๒.๕๐ และการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักมีน้อยที่สุด กิจเป็นร้อยละ ๘.๓๓ เท่านั้น เพราะฉะนั้นจึงสรุปได้ว่าสภาพการสมรสของพ่อแม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสภาพการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบเหมือนกัน คือ ไม่ว่าพ่อแม่จะอยู่ด้วยกันหรือแยกกันอยู่ ก็ใช้วิธีอบรมเลี้ยงดูแบบเรียกร้องเอาจากเด็กเป็นส่วนมาก แต่มีข้อแตกต่างกันอยู่ข้อหนึ่งคือ ครอบครัวที่พ่อแม่อยู่ด้วยกันนั้น เลี้ยงดูแบบให้ความรักมากกว่าการลงโทษ แต่ครอบครัวที่พ่อแม่แยกกันอยู่หรือหย่าร้างกัน จะเลี้ยงดูแบบการลงโทษมากกว่าการให้ความรัก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าครอบครัวที่พ่อแม่อยู่ด้วยกัน ลูกย่อมได้รับความอบอุ่นภายในครอบครัว ปัญหาต่าง ๆ ย่อมเกิดขึ้นน้อยกว่าครอบครัวที่พ่อแม่หย่าร้างหรือแยกกันอยู่ โอกาสที่จะเอาใจใส่และให้ความรักความอบอุ่นแก่ลูกจึงมีมาก ฉะนั้น ในครอบครัวที่พ่อแม่อยู่ด้วยกันจึงใช้วิธีอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักมากกว่าการลงโทษ

ตาราง ๔ แสดงสภาพการมีชีวิตอยู่ของพ่อแม่ ในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบ คิดเป็นร้อยละ

สภาพการมีชีวิตอยู่ของพ่อแม่	ลักษณะการ อบรมเลี้ยงดู		
	ให้ความรัก	ลงโทษ	เรียกร้องเอาจากเด็ก
มีชีวิตอยู่ทั้งคู่	๖๖.๓๖	๓.๙๓	๙๙.๙๖
พ่อหรือแม่เสียชีวิต	๘.๑๐	๑๓.๕๑	๙๘.๓๙
เสียชีวิตแล้วทั้งคู่	-	-	-

จากตาราง ๔ แสดงให้เห็นว่า ครอบครัวที่พ่อแม่มีชีวิตอยู่ทั้งคู่มีส่วนมากจะอบรมเลี้ยงดูแบบเรียกร้องเอาจากเด็ก ซึ่งมีถึงร้อยละ ๙๙.๙๖ รองลงมาคือแบบให้ความรัก คิดเป็นร้อยละ ๖๖.๓๖ ส่วนการเลี้ยงดูแบบลงโทษนั้นมีน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๓.๙๓ สำหรับครอบครัวที่พ่อหรือแม่เสียชีวิต จะใช้วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบเรียกร้องเอาจากเด็กเป็นส่วนมากเช่นเดียวกัน คือคิดเป็นร้อยละ ๙๘.๓๙ รองลงมาคือแบบลงโทษ คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๕๑ ส่วนแบบให้ความรักนั้น ในกลุ่มนี้มีน้อยที่สุด คือร้อยละ ๘.๑๐ เท่านั้น และเป็นที่น่าสนใจว่าในกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษารั้งนี้ ไม่มีครอบครัวที่พ่อแม่เสียชีวิตทั้งคู่เลย จากตารางนี้พอสรุปได้ว่า ไม่ว่าครอบครัวที่พ่อแม่ยังมีชีวิตอยู่หรือคนใดคนหนึ่งเสียชีวิตไป ก็มักใช้วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบเรียกร้องเอาจากเด็กเป็นส่วนใหญ่ แต่สำหรับครอบครัวที่พ่อแม่ยังมีชีวิตอยู่ทั้งคู่ จะใช้วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักมากกว่าการลงโทษ ตรงกันข้ามกับครอบครัวที่พ่อหรือแม่เสียชีวิต ซึ่งจะอบรมเลี้ยงดูลูกแบบลงโทษมากกว่าการให้ความรัก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าครอบครัวที่พ่อแม่ยังมีชีวิตอยู่ทั้งคู่ นั้น ลูกย่อมได้รับการดูแลเอาใจใส่และได้รับความอบอุ่นมากกว่าครอบครัวที่ขาดพ่อ

หรือแม่ ซึ่งครอบครัวแบบหลังยอมไม่สมบูรณ์เพราะชาติที่ทิ้งและที่หักพังทางจิตใจ จนลูก
รู้สึกว้าเหว่แม่ลงโทษตนมากกว่าที่จะรักตนเอง

ตาราง ๕ แสดงลักษณะอาชีพของพ่อ ในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบ
คิดเป็นร้อยละ

ลักษณะอาชีพ	ลักษณะการอบรมเลี้ยงดู		
	การให้ความรัก	การลงโทษ	การเรี่ยกรังเอาจากเด็ก
ค้าขาย	๑๑.๒๕	๓๗.๕๐	๕๑.๒๕
รับราชการ	๑๔.๘๑	๓.๗๑	๘๑.๔๘
เกษตรกร	๑๘.๕๓	๕.๗๑	๗๕.๗๒
รับจ้าง	๑๓.๖๓	๔.๐๘	๗๗.๒๘
เลี้ยงสัตว์	๕๐.๐๐	-	๕๐.๐๐
อื่น ๆ	๒๕.๐๐	๒๕.๐๐	๕๐.๐๐

จากตาราง ๕ แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพค้าขายส่วนใหญ่จะได้รับการ
อบรมเลี้ยงดูแบบเรี่ยกรังเอาจากเด็ก คือมีถึงร้อยละ ๕๑.๒๕ รองลงมาคือการอบรม
เลี้ยงดูแบบลงโทษ คิดเป็นร้อยละ ๓๗.๕๐ อันที่สุดท้ายคือการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก
คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๒๕ สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่พ่อมีอาชีพรับราชการ ส่วนใหญ่ได้รับการ
อบรมเลี้ยงดูแบบเรี่ยกรังเอาจากเด็กเช่นเดียวกัน คือมีถึงร้อยละ ๘๑.๔๘ รองลงมา
คือ ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๘๑ แต่กลุ่มที่ได้รับการ
อบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษมีเพียงร้อยละ ๓.๗๑ เท่านั้น ในกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพเกษตรกร
ส่วนใหญ่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเรี่ยกรังเอาจากเด็ก ซึ่งมีถึงร้อยละ ๗๕.๗๒ รองลงมา

คือ ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๕๗ และกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษนั้นมีน้อยที่สุด คือมีเพียงร้อยละ ๕.๗๑ ในกลุ่มที่พ่มีอาชีพรับจ้างนั้นก็ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเรีกรองเอาจากเด็กเช่นเดียวกัน คิดเป็นร้อยละ ๗๗.๒๕ รองลงมาคือได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๖๓ และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษนั้นมีน้อยที่สุด คือมีเพียงร้อยละ ๕.๐๕ เท่านั้น สำหรับในกลุ่มที่พ่มีอาชีพเลี้ยงสัตว์นั้น ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเรีกรองเอาจากเด็กและแบบให้ความรักเท่า ๆ กัน คือมีร้อยละ ๕๐.๐๐ ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษนั้นไม่มีเลย ฉะนั้นพอสรุปได้ว่า ไม่ว่าในกลุ่มตัวอย่างที่พ่มีอาชีพ ค้าขาย รับราชการ เกษตรกร รับจ้าง หรือเลี้ยงสัตว์ ก็ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเรีกรองเอาจากเด็กเป็นส่วนใหญ่ทั้งนั้น และรองลงมาคือได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก ส่วนแบบลงโทษนั้นมีเป็นส่วนน้อย นอกจากกลุ่มที่พ่มีอาชีพค้าขายเท่านั้นที่อบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษมากกว่าแบบให้ความรัก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าพ่ที่มีอาชีพค้าขาย ไม่ค่อยมีเวลาดูแลเอาใจใส่ลูกมากนัก เวลาลูกกระทำความผิด พ่อาจจะคัดสินด้วยการลงโทษมากกว่าการแนะนำตักเตือน เพราะการลงโทษใช้เวลาสั้น และช่วยยับยั้งพฤติกรรมที่ไม่ต้องการได้ทันที่ พ่จึงนิยมใช้วิธีนี้มากก็เป็นได้ ฉะนั้นพ่ที่มีอาชีพค้าขายจึงอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษมากกว่าการให้ความรัก ซึ่งต่างกับอาชีพอื่น ๆ

ตาราง ๒ แสดงลักษณะอาชีพของแม่ ในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบ
คิดเป็นร้อยละ

ลักษณะอาชีพ	ลักษณะการอบรมเลี้ยงดู		
	ให้ความรัก	ลงโทษ	เรี่ยกรองเอาจากเด็ก
ค้าขาย	๑๑.๘๐	๕.๕๑	๘๒.๖๙
รับราชการ	๘.๓๓	-	๘๑.๖๗
เกษตรกร	๑๖.๒๗	๘.๖๕	๗๕.๐๘
รับจ้าง	-	-	๑๐๐.๐๐
เลี้ยงสัตว์	-	-	-
อื่น ๆ	๓๓.๐๓	-	๖๖.๖๗

จากตาราง ๒ แสดงให้เห็นว่า กลุ่มที่แม่มีอาชีพค้าขาย ส่วนมากได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเรี่ยกรองเอาจากเด็ก คิดเป็นร้อยละ ๘๒.๖๙ รองลงมาคือ แบบให้ความรัก คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๘๐ และอันดับสุดท้ายคือได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษ มีเพียงร้อยละ ๕.๕๑ เท่านั้น สำหรับกลุ่มที่แม่มีอาชีพรับราชการ ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเรี่ยกรองเอาจากเด็กเป็นส่วนมากเช่นกัน คือมีถึงร้อยละ ๘๑.๖๗ รองลงมาคือแบบให้ความรัก คิดเป็นร้อยละ ๘.๓๓ ส่วนแบบลงโทษนั้นไม่มีเลย ในกลุ่มที่แม่มีอาชีพเกษตร ก็ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเรี่ยกรองเอาจากเด็กเป็นส่วนใหญ่ คือมีอยู่ร้อยละ ๗๕.๐๘ รองลงมาคือได้รับการเลี้ยงดูแบบให้ความรัก คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๒๗ ส่วนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษนั้นมีน้อยที่สุด ก็ยังมีเพียงร้อยละ ๘.๖๕ สำหรับกลุ่มที่แม่มีอาชีพรับจ้างนั้น ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเรี่ยกรองเอาจากเด็กทั้งหมด ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบให้

ความรักและลงโทษนั้นไม่มีเลย จากผลการวิเคราะห์ดังกล่าว พอสรุปได้ว่าไม่ว่าแม่จะมีอาชีพ ค้าขาย รับราชการ เกษตรกร หรือ รับราชการ ก็ตาม จะใช้วิธีอบรมเลี้ยงดูแบบเรีกรองเอาจากเด็กมากที่สุด รองลงมาใช้วิธีอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก ส่วนวิธีการลงโทษนั้นน้อยที่สุด ถ้าเปรียบเทียบวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษในอาชีพต่างๆ แต่ละอาชีพ จะเห็นว่าแม่ที่มีอาชีพค้าขายนั้นมีแนวโน้มที่จะใช้วิธีการลงโทษมากกว่าอาชีพอื่น ๆ เช่น อาชีพ เกษตรกร ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า แม่ที่มีอาชีพค้าขาย อาจจะมีเวลาดูแลเอาใจใส่และอบรมลูกน้อย วิธีการปฏิบัติต่อลูกจึงจำเป็นต้องใช้วิธีที่รวดเร็วและได้ผล เช่น อาจใช้วิธีเฆี่ยนตี คว้า หรือทำโทษโดยวิธีอื่น ๆ จนเด็กรับรู้ว่าคุณได้รับการลงโทษมากกว่าได้รับความรัก อีกประการหนึ่งผลการวิเคราะห์นี้มีแนวโน้มที่จะสอดคล้องกับตารางที่ ๕ คือ พ่อที่มีอาชีพค้าขายก็มักอบรมเลี้ยงดูโดยวิธีการลงโทษด้วยเช่นเดียวกัน

ตาราง ๘ แสดงรายได้ของพ่อ ในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบ คิดเป็นร้อยละ

รายได้	ลักษณะการอบรมเลี้ยงดู		
	ให้ความรัก	ลงโทษ	เรีกรองเอาจากเด็ก
ระหว่าง ๑,๐๐๐-๕,๐๐๐ บาท/ปี	๑๓.๘๑	๑๑.๑๑	๓๔.๘๔
ระหว่าง ๕,๐๐๐-๑๐,๐๐๐บาท/ปี	๒๑.๓๔	-	๓๔.๒๖
ระหว่าง ๑๐,๐๐๐-๕๐,๐๐๐บาท/ปี	๑๓.๓๓	๓.๘๘	๔๒.๓๕
สูงกว่า ๕๐,๐๐๐ บาท/ปี	๒๑.๕๒	๒๑.๓๒	๕๓.๑๖

จากตาราง ๘ แสดงให้เห็นว่า กลุ่มที่มีรายได้ระหว่าง ๑,๐๐๐ - ๕,๐๐๐ บาท ต่อปี ส่วนมากได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเรีกรองเอาจากเด็ก ถึงถึงร้อยละ ๓๔.๘๔

รองลงมาคือได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๕๑ ส่วนพวกที่
 ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษนั้นมีน้อยที่สุด คือมีเพียงร้อยละ ๑๑.๑๑ เท่านั้น ใน
 กลุ่มที่พอมีรายได้อยู่ระหว่าง ๕,๐๐๐ - ๑๐,๐๐๐ บาทต่อปี ส่วนมากก็ได้รับการอบรม
 เลี้ยงดูแบบเรีกรองเอาจากเด็กเช่นกัน โดยมีถึงร้อยละ ๙๘.๒๒ รองลงมาคือได้รับ
 การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๙๔ ส่วนพวกที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดู
 แบบลงโทษนั้นไม่มีเลย สำหรับในกลุ่มที่พอมีรายได้ระหว่าง ๑๐,๐๐๐ - ๕๐,๐๐๐ บาท
 ต่อปีนั้น ส่วนใหญ่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเรีกรองเอาจากเด็ก ซึ่งมีถึงร้อยละ ๘๒.๙๕
 รองลงมาคือ ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๑๓ ที่น้อยที่สุด
 คือได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษ มีเพียงร้อยละ ๓.๘๘ เท่านั้น ในกลุ่มที่พอมีรายได้
 ตั้งแต่ ๕๐,๐๐๐ บาทขึ้นไป ส่วนใหญ่ก็ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเรีกรองเอาจากเด็ก
 เช่นเดียวกัน คิดเป็นร้อยละ ๘๗.๙๖ ส่วนกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก
 และลงโทษมีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๑๒ จากผลการวิเคราะห์พอสรุปได้ว่า
 ไม่ว่าพอที่มีรายได้สูง ปานกลาง หรือต่ำ มีแนวโน้มที่จะอบรมเลี้ยงดูลูกแบบเรีกรองเอา
 จากเด็กเป็นส่วนใหญ่ทั้งสิ้น รองลงมาคืออบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก การลงโทษ
 นั้นมีเป็นส่วนน้อยหรือไม่เลย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า พ่อโดยทั่วไปต้องการให้ลูกเป็น
 คนดี และต้องการเห็นลูกประสบความสำเร็จในชีวิต มีความสามารถในการประกอบอาชีพที่ดี
 ซึ่งเป็นลักษณะของการอบรมเลี้ยงดูแบบเรีกรองเอาจากเด็ก นอกจากนี้ยังต้องการให้
 ความรัก ความอบอุ่นและต้องการดูแลลูกอย่างใกล้ชิด ซึ่งเป็นลักษณะของการอบรมเลี้ยงดู
 แบบให้ความรัก แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า พ่อที่มีรายได้สูง มีแนวโน้มที่จะใช้วิธีการอบรม
 เลี้ยงดูแบบลงโทษมากกว่าพ่อที่มีรายได้ต่ำหรือปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าพ่อที่มี
 รายได้สูง มักจะมีเวลาอยู่ใกล้ชิดและเอาใจใส่ เข้มงวดกว่าจนทำให้ลูกอยู่ในระเบียบวินัย
 และประพฤติปฏิบัติตามแนวทางที่ต้องการได้ง่าย จนทำให้ลูกรับรู้ว่าการลงโทษ
 กับตนมากกว่าผู้อื่น

ตาราง ๘ แสดงรายได้ของแม่ ในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบ คิดเป็นร้อยละ

รายได้	ลักษณะการอบรมเลี้ยงดู		
	ให้ความรัก	ลงโทษ	เรีกร่องเอาจากเด็ก
ระหว่าง ๑,๐๐๐-๕,๐๐๐ บาท/ปี	๑๖.๖๖	๑๐.๒๕	๗๓.๐๙
ระหว่าง ๕,๐๐๐-๑๐,๐๐๐บาท/ปี	๒๐.๕๘	๒.๙๔	๗๖.๔๘
ระหว่าง ๑๐,๐๐๐-๕๐,๐๐๐บาท/ปี	๑๓.๒๘	๓.๕๔	๘๓.๑๘
ตั้งแต่ ๕๐,๐๐๐ บาท/ปี	—	—	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๘ แสดงให้เห็นว่า ในกลุ่มที่แม่มีรายได้ระหว่าง ๑,๐๐๐ - ๕,๐๐๐ บาทต่อปี ส่วนใหญ่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเรีกร่องเอาจากเด็ก คิดเป็นร้อยละ ๗๓.๐๙ รองลงมาคือแบบให้ความรัก ร้อยละ ๑๖.๖๖ และแบบลงโทษมีน้อยที่สุด คือ มีเพียงร้อยละ ๑๐.๒๕ ในกลุ่มที่แม่มีรายได้ระหว่าง ๕,๐๐๐ - ๑๐,๐๐๐ บาทต่อปี ส่วนใหญ่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเรีกร่องเอาจากเด็กเช่นเดียวกัน คือมีถึงร้อยละ ๗๖.๔๘ รองลงมาคือแบบให้ความรัก คิดเป็นร้อยละ ๒๐.๕๘ ส่วนแบบลงโทษมีน้อยที่สุด คือมีอยู่ร้อยละ ๒.๙๔ เท่านั้น สำหรับกลุ่มที่แม่มีรายได้ระหว่าง ๑๐,๐๐๐ - ๕๐,๐๐๐ บาทต่อปี ส่วนใหญ่ได้รับการเลี้ยงดูแบบเรีกร่องเอาจากเด็ก คิดเป็นร้อยละ ๘๓.๑๘ รองลงมาคือแบบให้ความรัก ร้อยละ ๑๓.๒๘ ส่วนน้อยที่สุดคือแบบลงโทษ ร้อยละ ๓.๕๔ ในกลุ่มที่แม่มีรายได้ตั้งแต่ ๕๐,๐๐๐ บาทต่อปี ขึ้นไป จะได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเรีกร่องเอาจากเด็กทั้งหมด จากผลการวิเคราะห์พอสรุปได้ว่า ไม่ว่าแม่จะมีรายได้ สูง ปานกลาง หรือต่ำ ส่วนมากจะใช้วิธีการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบเรีกร่องเอาจากเด็ก

รองลงมาคือแบบให้ความรัก ส่วนวิธีที่แม่ใช้น้อยที่สุด คือแบบลงโทษ ทั้งนี้เพราะว่าแม่โดยทั่วไป ต้องการให้ลูกเป็นคนดี มีความสามารถในการดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างเป็นสุข และต้องการดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิดควบ ซึ่งลักษณะดังกล่าวก็คือลักษณะของการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก และการเรียกร้องเอาจากเด็กนั่นเอง ส่วนแม่ที่มีรายได้ต่ำมีแนวโน้มที่จะใช้วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษมากกว่าแม่ที่มีรายได้สูงและปานกลาง ซึ่งตรงข้ามกับวิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า แม่ที่มีรายได้ต่ำต้องใช้เวลาในการทำงานเพื่อดูแลครอบครัวมากเกินไป จนไม่มีเวลาที่จะใกล้ชิดและให้ความอบอุ่นแก่ลูกอย่างเพียงพอ ประกอบกับต้องดิ้นรนน้อยในการทำงานด้วย จึงใช้วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษเป็นส่วนมาก เมื่อเปรียบเทียบกับแม่ที่มีรายได้สูงและรายได้ปานกลาง

ตาราง.๕ แสดงลำดับที่การเกิด ในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบ คิดเป็นร้อยละ

ลำดับที่การเกิด	ลักษณะการอบรมเลี้ยงดู		
	ให้ความรัก	ลงโทษ	เรียกร้องเอาจากเด็ก
คนแรก	๒๐.๓๕	๓.๓๓	๓๕.๔๔
คนกลาง	๑๒.๒๓	๕.๒๓	๔๒.๕๐
คนสุดท้อง	๒๒.๔๕	๕.๓๑	๓๑.๔๔

จากตาราง ๕ แสดงให้เห็นว่า กลุ่มที่เป็นลูกคนแรกส่วนใหญ่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเรียกร้องเอาจากเด็ก คิดเป็นร้อยละ ๓๕.๔๔ รองลงมาคือแบบให้ความรัก คิดเป็นร้อยละ ๒๐.๓๕ ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษมีน้อยที่สุด

เพียงร้อยละ ๓.๙๙ ในกลุ่มที่เป็นลูกคนกลาง ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเรียวรอง
 เอาจากเด็กมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๘๒.๕๐ รองลงมาคือแบบให้ความรัก คิดเป็น
 ร้อยละ ๑๒.๒๓ และที่น้อยที่สุดคือการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษ คือมีเพียงร้อยละ
 ๕.๒๙ สำหรับกลุ่มที่เป็นลูกคนสุดท้อง ส่วนใหญ่ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเรียว
 รองเอาจากเด็กเช่นเดียวกัน คือ มีถึงร้อยละ ๙๑.๕๔ รองลงมาคือแบบให้ความรัก
 คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๔๕ ส่วนอันที่น้อยที่สุดคือแบบลงโทษ มีเพียงร้อยละ ๕.๙๑
 จากผลการวิเคราะห์ พอสรุปได้ว่า ใ้ไม่ว่าจะเป็นลูกคนแรก คนกลาง หรือคนสุดท้อง
 ก็ตาม ส่วนใหญ่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเรียวรองเอาจากเด็ก รองลงมาคือ
 ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก ส่วนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษมีน้อย
 ที่สุด เมื่อเปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบในกลุ่มลูกคนแรก คนกลาง และ
 คนสุดท้องแล้ว จะเห็นว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบเรียวรองเอาจากเด็กนั้นเท่า ๆ กัน
 ส่วนแบบให้ความรักนั้น ลูกคนสุดท้องมีมากกว่าลูกคนกลางและลูกคนแรก ขณะที่คนกลาง
 ได้รับการเลี้ยงดูแบบให้ความรักน้อยที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ลูกคนกลางไม่ค่อย
 ได้รับการดูแลเอาใจใส่ ถูกมองข้ามไปเสีย พ่อแม่ไม่สนใจและเอาใจใส่ลูกคนแรก
 และคนสุดท้องมากกว่า เพราะคนแรกพ่อแม่ต้องการและหวังจะให้เป็นตัวอย่างที่ดีแก่
 น้อง ส่วนคนสุดท้องพ่อแม่ถือว่าเป็นคนเล็ก ยังคงสนใจและเป็นห่วงอยู่ จึงให้
 ความรักแก่ลูกคนสุดท้องมาก สำหรับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษนั้น ลูกคนแรกได้
 รับการลงโทษน้อยกว่าคนกลางและคนสุดท้อง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า พ่อแม่ต้องการและ
 คาดหวังว่าลูกคนแรกต้องประพฤติปฏิบัติให้ดีเพื่อเป็นแบบอย่างและแนวทางของน้อง
 พ่อแม่จึงให้ความรักความอบอุ่น และความสนใจในลูกคนแรกมากกว่าคนอื่น ๆ ฉะนั้น
 ลูกคนแรกจึงค่อนข้างจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษน้อย ได้รับการรักมาก
 จึงติดกับลูกคนกลางซึ่งได้รับความรักน้อยแต่ได้รับการลงโทษค่อนข้างมากกว่าลูกคนอื่น ๆ

ตาราง ๑๐ แสดงผู้ที่นักเรียนอาศัยอยู่ด้วยในปัจจุบัน แบ่งตามลักษณะการ
อบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบ คิดเป็นร้อยละ

ผู้ที่นักเรียนอาศัยอยู่ด้วย	ลักษณะการอบรมเลี้ยงดู		
	ให้ความรัก	ลงโทษ	เรียกร้องเอาจากเด็ก
พ่อแม่	๑๖.๑๕	๒.๔๙	๘๐.๙๖
พ่อ	-	๑๘.๘๘	๕๑.๑๒
แม่	๑๐.๐๐	๑๕.๐๐	๗๕.๐๐
ญาติ	๒๓.๕๒	-	๗๖.๔๘

จากตาราง ๑๐ แสดงให้เห็นว่า กลุ่มที่อาศัยอยู่กับพ่อแม่ ได้รับการ
อบรมเลี้ยงดูแบบเรียกร้องเอาจากเด็กเป็นส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ ๘๐.๙๖ รองลง
มาคือแบบให้ความรัก ร้อยละ ๑๖.๑๕ ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษมีน้อยที่สุด
เพียงร้อยละ ๒.๔๙ ในกลุ่มที่อาศัยอยู่กับพ่อ ส่วนใหญ่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบ
เรียกร้องเอาจากเด็ก มีอยู่ร้อยละ ๕๑.๑๒ รองลงมาคือแบบลงโทษ ร้อยละ
๑๘.๘๘ ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักนั้น ไม่มีเลย ส่วนในกลุ่มที่อาศัยอยู่กับแม่
ก็ได้รับการเลี้ยงดูแบบเรียกร้องเอาจากเด็กเป็นส่วนใหญ่ เช่นเดียวกัน ก็ร้อยละ
๗๕.๐๐ รองลงมาคือแบบลงโทษ ร้อยละ ๑๕.๐๐ และแบบให้ความรักมีน้อยที่สุดเพียง
ร้อยละ ๑๐.๐๐ ในกลุ่มที่อาศัยอยู่กับญาติก็ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเรียกร้องเอา
จากเด็กเป็นส่วนมาก คิดเป็นร้อยละ ๗๖.๔๘ รองมาคือแบบให้ความรัก ร้อยละ ๒๓.๕๒
ส่วนแบบลงโทษนั้นไม่มีเลย จากผลการวิเคราะห์สรุปได้ว่า ไม่ว่ากลุ่มที่อาศัยอยู่กับ
พ่อแม่ พ่อคนเดียว แม่คนเดียว หรือญาติ ส่วนใหญ่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเรียกร้อง

เอาจากเด็ก ที่ร้องงอมาคือได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก ซึ่งมีเฉพาะในกลุ่มที่อาศัยอยู่กับพ่อแม่ และญาติเท่านั้น ส่วนที่อาศัยอยู่กับพ่อ หรือแม่ ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษมากกว่าให้ความรัก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่ากลุ่มที่อาศัยอยู่กับพ่อแม่ ได้รับความอบอุ่น ได้ใกล้ชิดทั้งพ่อและแม่ ซึ่งอยู่ด้วยกัน ไม่เป็นสภาพครอบครัวที่แตกแยก ส่วนกลุ่มที่อาศัยอยู่กับพ่อหรือแม่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง อาจจะเป็นสภาพของครัวที่แตกแยกหรือหย่าร้าง พ่อแม่ไม่ได้อยู่ด้วยกัน ปัญหาในครอบครัวอาจมีมาก โอกาสที่ลูกจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษย่อมมากกว่าได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก สำหรับกลุ่มที่อาศัยอยู่กับญาติ ได้รับการเลี้ยงดูแบบให้ความรัก เป็นส่วนมากไม่มีการลงโทษเลยนั้น อาจเป็นเพราะว่า ญาติอบรมเลี้ยงดูเสมือนลูกหลานคนหนึ่ง หรืออาจจะรับปากกับพ่อแม่เด็กมาแล้วว่าจะอบรมเลี้ยงดูอย่างดียิ่ง การรับรู้ของเด็กว่าญาติอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก จึงมีมาก ส่วนการลงโทษนั้นเด็กอาจรับรู้ไม่ได้ จึงไม่ปรากฏว่าเด็กได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษเลย

ตอนที่ ๒ ผลการวิเคราะห์ ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบ คือ แบบให้ความรัก แบบลงโทษ แบบเร้นถั่งเบาจากเด็ก กับความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล โดยพิจารณาตามกลุ่มตัวอย่าง

ตามสมมติฐานข้อที่ ๑ ที่ว่า "การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก น่าจะมีความสัมพันธ์ทางตรงกับความคิดสร้างสรรค์ และความเป็นผู้นำ ส่วนความวิตกกังวลจะมีความสัมพันธ์ในทางกลับกัน" นั้น วิเคราะห์หาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ได้ผลดังแสดงไว้ในตาราง ๑๑

ตาราง ๑๑ แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก กับความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ($N = ๔๒$)	ค่า r
๑.๑ การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักกับความคิดสร้างสรรค์	.๐๕๕๗
๑.๒ การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักกับความเป็นผู้นำ	.๓๔๒๘*
๑.๓ การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักกับความวิตกกังวล	-.๒๒๒๔

* $P < .๐๕$

ผลจากตาราง ๑๑ แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก ความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล ดังนี้

๑.๑ การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก มีแนวโน้มที่จะไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดสร้างสรรค์ ($r = .๐๕๕๗$) หมายความว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักความอบอุ่นแก่เด็กนั้น ไม่ว่าให้มากแค่ไหน ก็จะไม่มีความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้นหรือลดลงหรือไม่ แต่อย่างไรก็ตามจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ($r = .๐๕๕๗$) ก็อาจจะเห็นแนวโน้มว่าความคิดสร้างสรรค์มีความสัมพันธ์ทางตรงกับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักอยู่เหมือนกัน ซึ่งทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การให้ความรักความอบอุ่นเป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ ฉะนั้นเมื่อมนุษย์ได้รับการสนองความต้องการพื้นฐาน การที่จะใช้ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ ย่อมเกิดขึ้นได้

๑.๒ การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก มีความสัมพันธ์ทางตรงกับความความเป็นผู้นำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ หมายความว่า

ถ้าอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักความอบอุ่นแก่เด็กมาก เด็กก็จะมีลักษณะความเป็น
 ใฝ่อยาก และถ้าให้ความรักความอบอุ่นแก่เด็กน้อย เด็กก็จะมีลักษณะความเป็น
 ใฝ่น้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า เด็กที่ได้รับความรักความอบอุ่นเป็นอย่างดีนั้น
 เป็นรากฐานของการสร้างบุคลิกภาพที่ดี ลักษณะความเป็นใฝ่เป็นบุคลิกภาพที่ดี
 อย่างหนึ่ง จึงอาจเกิดขึ้นได้สำหรับผู้ที่ได้รับความรักความอบอุ่นอย่างเพียงพอ

๑.๓ การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก ป็นความสัมพันธ์ทางกลับกัน
 กับความวิตกกังวล แต่เป็นไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่า ถ้าอบรม
 เลี้ยงดูแบบให้ความรักความอบอุ่นแก่เด็กมาก เด็กก็มีแนวโน้มที่จะมีความวิตกกังวล
 ต่ำ แต่การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักความอบอุ่นแก่เด็กน้อย เด็กก็มีแนวโน้มที่จะ
 มีความวิตกกังวลสูง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะความวิตกกังวลเป็นลักษณะของความ
 หวั่นไหวทางอารมณ์ที่เกิดจากความหวาดกลัวบางสิ่งบางอย่าง ฉะนั้นเด็กที่ขาด
 ความรัก และต้องการความรักอย่างมากแล้วบุคคลอื่นจะไม่รักคน หวาดระแวงอยู่เสมอ
 ก็อาจจะทำให้เกิดความวิตกกังวลได้เหมือนกัน

ผลการวิเคราะห์นี้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ ๑.๑ แต่เป็นไปตามสมมติฐาน
 ข้อ ๑.๒ และ ๑.๓

ตามสมมติฐานข้อที่ ๒ ที่ว่า "การอบรมเลี้ยงดูแบบดงโตบ น่าจะมีความสัมพันธ์
 ทางกลับกันกับความกตัญญู และความเป็นผู้นำ ส่วนความวิตกกังวลน่าจะมีความ
 สัมพันธ์ทางตรง" นั้น วิเคราะห์หาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ได้ผลดังแสดงไว้ในตาราง ๑๒

ตาราง ๑๒ แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษ
กับความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำและความวิตกกังวล ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ (N = ๑๔)	ค่า r
๑. การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษกับความคิดสร้างสรรค์	-.๒๗๕๕ *
๒. การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษกับความเป็นผู้นำ	-.๑๖๓๘
๓. การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษกับความวิตกกังวล	.๐๕๔๐ <i>no sig</i>

* $P < .๐๕$

ผลจากตาราง ๑๒ แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างการอบรม
เลี้ยงดูแบบลงโทษ กับความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล ดังนี้

๒.๑ การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษ มีความสัมพันธ์ทางลบกับ
ความคิดสร้างสรรค์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ หมายความว่า
ถ้าเด็กได้รับการอบรมเลี้ยงดู โดยวิธีการลงโทษมาก เด็กก็จะมีความคิดสร้างสรรค์
ต่ำ แต่ถาเด็กได้รับการอบรมเลี้ยงดูโดยวิธีการลงโทษน้อย เด็กก็จะมีความคิดสร้างสรรค์
สูง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การลงโทษเป็นการหยุดยั้งพฤติกรรมบางอย่าง
ของเด็ก ฉะนั้นพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เด็กจะแสดงออกจึงถูกสะกดกั้นเสีย ผลก็คือ
ความคิดสร้างสรรค์เด็กอาจไม่เกิดขึ้น หรือเกิดขึ้นน้อย ถ้าถูกลงโทษมากก็เป็นได้

๒.๒ การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษ มีความสัมพันธ์ทางลบกับความเป็น
ผู้นำอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่า ถ้าเด็กได้รับการอบรมเลี้ยงดู
แบบลงโทษมาก เด็กก็มีแนวโน้มที่จะมีลักษณะความเป็นผู้นำต่ำ และถาเด็กได้รับการ

อบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษน้อย เด็กก็มีแนวโน้มที่จะมีลักษณะความเป็นผู้นำสูง ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าการลงโทษก่อให้เกิดความกลัวและความหวาดระแวง ไม่กล้าที่จะทำอะไรด้วยตนเอง ทำให้กลัวผิด กลัวได้รับโทษ ลักษณะความเป็นผู้นำจึงอาจไม่เกิดขึ้นก็ได้ ในเด็กที่ได้รับการลงโทษมากเกินไป

๒.๓ การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษ มีแนวโน้มที่จะไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวล ($r = .๐๕๕๐$) หมายความว่า การได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษ ไม่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลเลย แต่อาจจะเกี่ยวข้องกับคุณลักษณะอย่างอื่น เช่น ความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ

ผลการวิเคราะห์นี้เป็นไปตามสมมติฐานข้อ ๒.๑ และ ๒.๒ แต่ไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ ๒.๓

สมมติฐานข้อที่ ๓ ที่ว่า "การอบรมเลี้ยงดูแบบเรียวร้องเอวจากเด็กน่าจะมี ความสัมพันธ์ทางลบกับความคิดสร้างสรรค์ และความเป็นผู้นำ ส่วนความวิตกกังวล นั้นน่าจะมี ความสัมพันธ์ทางตรง" นั้น วิเคราะห์หาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ได้ผลดังแสดงไว้ในตาราง ๑๓

ตาราง ๑๓ แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเรียวร้องเอวจากเด็ก กับความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ($N = ๒๒๐$)	ค่า r
๓.๑ การอบรมเลี้ยงดูแบบเรียวร้องเอวจากเด็กกับความคิดสร้างสรรค์	.๐๘๓๓
๓.๒ การอบรมเลี้ยงดูแบบเรียวร้องเอวจากเด็กกับความเป็นผู้นำ	.๐๖๖๔
๓.๓ การอบรมเลี้ยงดูแบบเรียวร้องเอวจากเด็กกับ ความวิตกกังวล	.๑๖๐๒

ผลจากตาราง ๑๓ แสดงให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างการอบรม
เลี้ยงดูแบบเรียวกรองเอาจากเด็กกับความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความ
วิตกกังวล ดังนี้

๓.๑ การอบรมเลี้ยงดูแบบเรียวกรองเอาจากเด็ก มีแนวโน้มที่จะไม่
มีความสัมพันธ์กับความคิดสร้างสรรค์ ($r = .๐๘๗๗$) หมายความว่า การอบรมเลี้ยงดู
แบบเรียวกรองเอาจากเด็กนั้น เกือบจะจะไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดสร้างสรรค์เลย
ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นคุณลักษณะหนึ่งที่ไม่มีความเกี่ยวข้อง
กับการอบรมเลี้ยงดูแบบเรียวกรองเอาจากเด็ก แต่อาจจะเกี่ยวข้องกับการอบรม
เลี้ยงดูแบบอื่นก็ได้ เช่น การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก การอบรมเลี้ยงดูแบบ
ลงโทษ เป็นต้น

๓.๒ การอบรมเลี้ยงดูแบบเรียวกรองเอาจากเด็ก มีแนวโน้มที่จะ
ไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะความเป็นผู้นำ ($r = .๐๖๖๕$) หมายความว่า การ
อบรมเลี้ยงดูแบบเรียวกรองเอาจากเด็กนั้น เกือบจะจะไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะความ
เป็นผู้นำเลย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ลักษณะความเป็นผู้นำ เป็นคุณลักษณะหนึ่งที่ไม่
มีความเกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูแบบเรียวกรองเอาจากเด็ก แต่อาจจะเกี่ยวข้อง
กับการอบรมเลี้ยงดูแบบอื่นก็ได้ เช่น การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก การอบรมเลี้ยงดู
แบบลงโทษ เป็นต้น

๓.๓ การอบรมเลี้ยงดูแบบเรียวกรองเอาจากเด็ก มีความสัมพันธ์
ทางตรงกับความวิตกกังวล อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่า ถ้าเด็กได้รับ
การอบรมเลี้ยงดูแบบเรียวกรองเอาจากเด็กมาก ก็จะมี ความวิตกกังวลมาก และถ้า
เด็กได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเรียวกรองเอาจากเด็กน้อย ก็จะมี ความวิตกกังวลน้อย
ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การที่พ่อแม่ ผู้ปกครองเรียวกรองและต้องการให้เด็กเป็นอย่างนั้น
อย่างนี้ เด็กกลัวว่าจะไม่สามารถปฏิบัติตามความเรียวกรองและต้องการของพ่อแม่ได้
จึงทำให้เด็กเกิดความวิตกกังวลขึ้น เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเรียวกรองเอา
จากเด็กจึงมักมีความวิตกกังวลอยู่มาก

ผลการวิเคราะห์นี้ ไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ ๓.๑ และ ๓.๒ แต่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ ๓.๓

ตอนที่ ๓ ผลการศึกษาระหว่าง ความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำและ ความวิตกกังวลโดยพิจารณาความคะแนนของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ตามสมมติฐานข้อที่ ๔ ที่ว่า "ความคิดสร้างสรรค์จะมีความสัมพันธ์ทางตรง กับการเป็นผู้นำและความวิตกกังวล ความเป็นผู้นำจะมีความสัมพันธ์ทางตรงกับ ความวิตกกังวล" นั้น วิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ได้ผลดังแสดงไว้ในตาราง ๑๔

ตาราง ๑๔ แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ (N = ๒๓๖)	ค่า r
๔.๑ความคิดสร้างสรรค์ กับการเป็นผู้นำ	.๑๒๓๘
๔.๒ความคิดสร้างสรรค์ กับการวิตกกังวล	.๐๘๖๕
๔.๓ความเป็นผู้นำ กับการวิตกกังวล	-.๐๙๐๑

ผลจากตาราง ๑๔ แสดงให้เห็น ความสัมพันธ์ระหว่างความคิด สร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล ดังนี้

๔.๑ ความคิดสร้างสรรค์มีความสัมพันธ์ทางตรงกับการเป็นผู้นำ แต่เป็นไปอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่า ถ้าเด็กมีความคิดสร้างสรรค์มาก ก็มีแนวโน้มที่จะมีลักษณะความเป็นผู้นำมาก และถ้าเด็กมีความคิดสร้างสรรค์น้อย

ก็มีแนวโน้มที่จะมีลักษณะความเป็นผู้นำน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า บุคลิกภาพที่ดีเกิน
 ส่วนหนึ่งของผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์คือ มีความคิดริเริ่ม ชอบเป็นอิสระไม่ชอบทำตาม
 ผู้อื่นโดยไม่เห็นเหตุผล มีความพยายาม และอดทน ซึ่งลักษณะเหล่านี้ก็ตรงกับลักษณะ
 ของความเป็นผู้นำนั่นเอง ฉะนั้นในคุณลักษณะของผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์ จึงมีลักษณะ
 ความเป็นผู้นำรวมอยู่ด้วย

๔.๒ ความคิดสร้างสรรค์ มีแนวโน้มที่จะไม่มีความสัมพันธ์กับความ
 วิตกกังวล ($r = .๐๘๖๕$) หมายความว่า ความคิดสร้างสรรค์เกือบจะไม่เกี่ยวข้องกับ
 กับความวิตกกังวลเลย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าลักษณะผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์นั้น
 ต้องมีความมั่นใจในตนเอง สามารถคิดขงลึกแพลงในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ให้ลุล่วงใน
 ที่สุดใดควยดี ส่วนความวิตกกังวลนั้นเป็นลักษณะของความตึงเครียดทางจิตใจ ความ
 หวาดระแวงและกลัว ฉะนั้นคุณลักษณะทั้งสองจึงอาจจะไม่เกี่ยวข้องกันเลยก็เป็นได้

๔.๓ ความเป็นผู้นำ มีแนวโน้มที่จะไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวล
 ($r = .๐๙๐๑$) หมายความว่า ความเป็นผู้นำเกือบไม่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวล
 เลย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ลักษณะความเป็นผู้นำนั้นจะต้องมีจิตใจเข้มแข็ง อดทน
 และมีความสำเร็จในการทำงานสูง ส่วนความวิตกกังวลนั้นเป็นลักษณะความตึงเครียด
 ความหวาดกลัว ฉะนั้น คุณลักษณะทั้งสองจึงอาจจะไม่เกี่ยวข้องกันเลยก็เป็นได้

ผลการวิเคราะห์นี้เป็นไปตามสมมติฐานข้อ ๔.๑ แต่ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน
 ข้อ ๔.๒ และ ๔.๓

ตอนที่ ๔

ผลการศึกษาความแตกต่างระหว่างความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำและ
 ความวิตกกังวล โดยพิจารณาตามเพศ

จากสมมติฐานข้อที่ ๕ ที่ว่า "ความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำและความ
 วิตกกังวล ไม่น่าจะแตกต่างกันในนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย" นั้น วิเคราะห์หา
 ความแตกต่างตามตัวแปรทั้งสาม คือความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และ

ความว่ตกกังวล ได้ผลดังต่อไปนี้

ตามสมมติฐานข้อ ๕.๑ ที่ว่า "ความคิดสร้างสรรค์ ไม่น่าจะแตกต่างกันใน นักเรียนหญิงและนักเรียนชาย" นั้น วิเคราะห์หาค่าความแตกต่างได้ผลดังแสดงไว้ในตาราง ๑๕

ตาราง ๑๕ แสดงความแตกต่างของความคิดสร้างสรรค์ระหว่างนักเรียนชาย และนักเรียนหญิง

เพศ	N	ความคิดสร้างสรรค์ $\bar{X}$	t
ชาย	๑๕๓	๙๓.๙๙๖๐	๑.๕๙๙๙
หญิง	๑๕๕	๙๙.๑๓๘๘	

จากตาราง ๑๕ แสดงให้เห็นว่ากลุ่มนักเรียนชายและกลุ่มนักเรียนหญิงนั้น มีความคิดสร้างสรรค์แตกต่างกันอย่างไรเป็นนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีพอ ๆ กัน ไม่สามารถสรุปได้ว่าใครมีความคิดสร้างสรรค์มากกว่าใคร

ตามสมมติฐานข้อ ๕.๒ ที่ว่า "ความเป็นผู้นำ ไม่น่าจะแตกต่างกันในนักเรียนหญิงและชาย" นั้น วิเคราะห์หาค่าความแตกต่างได้ผลดังแสดงไว้ในตาราง ๑๖

ตาราง ๑๖ แสดงความแตกต่างของความเป็นผู้นำระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง

เพศ	N	ความเป็นผู้นำ $\bar{X}$	t
ชาย	๑๕๑	๑๓๑.๘๑๓๒	๑.๕๐๒๕
หญิง	๑๒๕	๑๓๕.๗๓๘๕	

จากตาราง ๑๖ แสดงให้เห็นว่ากลุ่มนักเรียนชายและกลุ่มนักเรียนหญิงนั้น มีลักษณะความเป็นผู้นำแตกต่างกันอย่างไม่นัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ ความเป็นผู้นำในนักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีพอ ๆ กัน ยังไม่สามารถสรุปได้ว่า ใครมีลักษณะความเป็นผู้นำเหนือกว่าใคร

ตามสมมติฐานข้อ ๕.๓ ที่ว่า "ความวิตกกังวล ไม่น่าจะแตกต่างกันในนักเรียนหญิงและชาย" นั้น วิเคราะห์หาค่าความแตกต่างได้ผลดังแสดงไว้ในตาราง ๑๗

ตาราง ๑๗ แสดงความแตกต่างของความวิตกกังวลระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง

เพศ	N	ความวิตกกังวล $\bar{X}$	t
ชาย	๑๕๑	๑๒๒.๑๕๖๖	๓.๕๐๒๒ **
หญิง	๑๒๕	๑๓๑.๗๓๐๐	

** $P < .๐๑$

จากตาราง ๑๗ แสดงให้เห็นว่า กลุ่มนักเรียนชายและกลุ่มนักเรียนหญิง นั้น มีความวิตกกังวลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ ($t = ๓.๔๐๒๒, P < .๐๑$) นั่นคือ ความวิตกกังวลของนักเรียนหญิงกับนักเรียนชาย มีไม่เท่ากัน จากผลการวิเคราะห์ที่แสดงว่า นักเรียนหญิงมีความวิตกกังวล ($\bar{X} = ๑๓๑.๘๐๐๐$) สูงกว่านักเรียนชาย ($\bar{X} = ๑๒๒.๑๕๒๒$)

ผลการวิเคราะห์ครั้งนี้ เข้าไปตามสมมติฐานข้อ ๕.๑ และ ๕.๒ แต่ไม่ เป็นไปตามข้อ ๕.๓

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการศึกษา

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อจะหาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบ คือ แบบให้ความรัก (Loving) แบบลงโทษ (Punishment) และแบบเรียกร้องเอาจากเด็ก (Demanding) กับคุณลักษณะ (Traits) สามชนิด คือ ความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวลเป็นประการแรก ประการที่สองเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะ (Traits) ทั้งสามคือความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ กับความวิตกกังวล ประการสุดท้ายเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศในคุณลักษณะทางจิตวิทยาทั้งสามชนิดข้างตน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ของโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดสุโขทัย จำนวน ๔ โรงเรียนคือ โรงเรียนสุโขทัยวิทยาคม โรงเรียนอนุศรภูมิ โรงเรียนสุวรรณคือนันทวิทยา และโรงเรียนศรีสำโรงชนูปถัมภ์ เป็นนักเรียนชาย ๑๔๑ คน นักเรียนหญิง ๑๒๕ คน รวมทั้งสิ้น ๒๖๖ คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

๑. แบบสอบถามภูมิลักษณ์ของกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง
๒. แบบสอบถามลักษณะการอบรมเลี้ยงดู ผู้วิจัยได้ปรับปรุงมาจากแบบสอบถามของ Bronfenbrenner ชื่อ "Bronfenbrenner Parent Behavior Questionnaire" (B P B) และ ประยุทธ์ วัชรศิรินทร์ นิสิตปริญญาโทสาขานิติศาสตร์ การศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๑๓ ได้แปลไว้

๓. แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ ซึ่ง ไชว เลี่ยมแก้ว และ ประสิทธิ์ บัวคดี
 นิสิตรัษฎาโทสาขาวัดผลการศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๖๓ ได้ร่วมกันสร้างขึ้น ประกอบด้วย
 ๔ ฉบับ คือ ประโยชน์ของสิ่งของ (Alternate Uses) ความ
 เหมือนกัน (Similarities) ความหมายของภาพ (Pattern Meaning)
 และความหมายของเส้น (Line Meaning)

๔. แบบสอบถามลักษณะความเป็นผู้นำ ซึ่ง สุจินต์ ปริษามารถ นิสิตรัษฎา
 โทสาขาคติวิทยาการศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๖๔ ได้สร้างขึ้นโดยอาศัยแบบสอบถาม
 ลักษณะความเป็นผู้นำของ เฟรด ดี. เฟดเลอร์ (Fred D. Fiedler) และของ
 โครงการวิจัยเลือกสรรค์ วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร

๕. แบบสอบถามความวิตกกังวล ซึ่ง ประสิทธิ์ บัวคดี นิสิตรัษฎาโท สาขา
 วัดผลการศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๖๓ ได้ปรับปรุงมาจากแบบสอบถามของ ชงชัย
 ชิวปรีชา และของ แคทเทิล และ ซาราสัน (Cattell and Sarason)

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้คำนวณเพื่อหาสิ่งต่าง ๆ ต่อไปนี้

๑. ผลรวมของคะแนนทั้งหมด ($\sum X$)
๒. ผลรวมของกำลังสองของคะแนนทั้งหมด ($\sum X^2$)
๓. ผลรวมของผลคูณระหว่างคะแนนสองชุด ($\sum XY$)
๔. คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$)
๕. ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) และความแปรปรวน (s^2)
๖. การทดสอบของคะแนนเฉลี่ยด้วย t - test
๗. ค่าสหสัมพันธ์แบบโปรดัคโมเมนต์ (Product Moment Correlation)
๘. หาคะแนนร้อยละ

สรุปผลการศึกษาคนควา

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พอสรุปได้ตามข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้ทั้งหมดดังต่อไปนี้
ผลการศึกษาความสัมพันธ์

๑. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก
 กับความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล พบว่า

๑.๑ การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดสร้างสรรค์

~~๑.๒ การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักมีความสัมพันธ์ทางตรงกับความ~~
 ความเป็นผู้นำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕

๑.๓ การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักมีความสัมพันธ์ทางกลับกัน
 กับความวิตกกังวล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๒. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษกับ
 ความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล พบว่า

๒.๑ การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษมีความสัมพันธ์ทางกลับกันกับ
 ความคิดสร้างสรรค์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕

๒.๒ การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษ มีความสัมพันธ์ทางกลับกันกับ
 ความเป็นผู้นำ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๒.๓ การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษ ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวล

๓. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเรีกร่อง
 เอาจากเด็กกับความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล พบว่า

๓.๑ การอบรมเลี้ยงดูแบบเรีกร่องเอาจากเด็กไม่มีความสัมพันธ์
 กับความคิดสร้างสรรค์

๓.๒ การอบรมเลี้ยงดูแบบเรีกร่องเอาจากเด็กไม่มีความสัมพันธ์
 กับความเป็นผู้นำ

๓.๓ การอบรมเลี้ยงดูแบบเรีกร่องเอาจากเด็ก มีความ
สัมพันธ์ ทางตรงกับความวิตกกังวล อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๔. ความสัมพันธ์ระหว่าง ความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ
และความวิตกกังวล พบว่า

๔.๑ ความคิดสร้างสรรค์ มีความสัมพันธ์ทางตรงกับความเป็น
ผู้นำ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๔.๒ ความคิดสร้างสรรค์ ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวล

๔.๓ ความเป็นผู้นำ ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวล

ผลการศึกษาความแตกต่าง

๕. ความแตกต่างระหว่างความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และ
ความวิตกกังวล โดยพิจารณาตามเพศ พบว่า

๕.๑ ความคิดสร้างสรรค์ของกลุ่มนักเรียนชายและนักเรียนหญิง
แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๕.๒ ความเป็นผู้นำ ของกลุ่มนักเรียนชายและนักเรียนหญิง
แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

~~๕.๓ ความวิตกกังวล ของกลุ่มนักเรียนชายและนักเรียนหญิง
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๐~~

อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

อภิปรายผล

การศึกษากวามสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบคือ แบบ
การให้ความรัก การลงโทษ และการเรีกร่องเอาจากเด็ก กับความคิดสร้างสรรค์
นั้น ปรากฏว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก กับแบบเรีกร่องเอาจากเด็กไม่มี
ความสัมพันธ์กับความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ ๑.๑

และขอ ๓.๑ แต่อย่างไรก็ตามจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ก็พอจะมองเห็นแนวโน้มว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักมีความสัมพันธ์ทางตรงกับความคิดสร้างสรรค์ ($r = .๐๘๕๙$) และการอบรมเลี้ยงดูแบบเรีบก่องเอาจากเด็กก็มีความสัมพันธ์ทางตรงกับความคิดสร้างสรรค์ ($r = .๐๘๗๗$) ซึ่งหมายความว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักและแบบเรีบก่องเอาจากเด็กมากเท่าไร เด็กก็จะมีแนวโน้มว่าจะเป็นผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์สูงมากเท่านั้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าความรักเป็นความต้องการพื้นฐานของเด็กตั้งแต่วัยแรกจนถึงวัยรุ่น (Strang, 1957 : 191) คอกซ์ และคณะ (Cox and Others, 1951 : 639 - 648) ก็ได้อธิบายเรื่องของการรักที่พ่อแม่มีต่อเด็กไว้ว่า การยอมรับและยกย่องเด็ก ได้แก่ การแสดงออกโดยให้ความรักแก่เด็ก การยอมรับเด็กแก่ละแวกตามความสามารถ และชี้แนะทิศทางของสมอง อารมณ์และร่างกาย ดังนั้นเมื่อเด็กมีความสมบูรณ์รอบและได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างดี โอกาสที่เด็กจะสบายใจและได้ใช้ความคิด ความสามารถของตนแสดงออกมาในการคิดสิ่งใหม่ รูปใหม่จะเกิดขึ้นได้อย่างเต็มที่ และทำนองเดียวกันพ่อแม่ที่อบรมเลี้ยงดูแบบเรีบก่องเอาจากเด็ก ก็เป็นลักษณะของการอบรมสั่งสอนให้เด็กเป็นคนที่ วางขอบเขตและแนวทางให้เด็กประพฤติปฏิบัติแกสิ่งที่ยังงม อันเป็นทางส่งเสริมให้เด็กเกิดความคิดสร้างสรรค์ได้เหมือนกัน อนึ่งจากการศึกษาโดยสอบถามถามภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง (ตาราง ๕) พบว่า พ่อแม่ที่อบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักและเรีบก่องเอาจากเด็กนั้นเป็นพ่อแม่ที่มีอาชีพที่มั่นคง รายได้สูง เช่น รับราชการ จึงขอยุบายความว่าพ่อแม่ที่เคยได้รับการศึกษามาก่อน ฉะนั้น พ่อแม่ที่มีการศึกษาก็ ย่อมเข้าใจวิธีการอบรมเลี้ยงดูและหาทางส่งเสริมทั้งโดยตรงและโดยอ้อม เพื่อที่จะได้ลูกเป็นคนรู้จักคิดริเริ่ม รู้จักแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี ซึ่งเป็นลักษณะของความคิดสร้างสรรค์

๕. สำหรับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษมีความสัมพันธ์ทางลบกับความคิดสร้างสรรค์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ ($r = -.๒๓๕๕$, $P < .๐๕$) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานขอ ๒.๑ มีความหมายว่า เด็กที่ได้รับการ

อบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษมาก จะมีความคิดสร้างสรรค์น้อย และเด็กที่ได้รับการ
อบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษน้อย จะมีความคิดสร้างสรรค์มาก ทั้งนี้เพราะว่า
การลงโทษเป็นการยับยั้งพฤติกรรมของเด็กที่หยุดอยู่ระดับหนึ่ง ซึ่งอาจจะเป็นการ
ยับยั้งความคิด ความสามารถของเด็กด้วย ฉะนั้น ความคิดสร้างสรรค์จึงมีน้อยในเด็ก
ที่ได้รับการลงโทษมาก การศึกษานี้สอดคล้องกับการศึกษาของ มัสเสน (Mussen,
1969 : 375) ซึ่งศึกษาดังผลการอบรมเลี้ยงดูกับบุคลิกภาพของเด็ก สรุปว่า
เด็กที่มาจากบ้านที่การควบคุมสูง จะแสดงออกมาเป็นพวกคลั่งคลาน ไม่เชื่อฟังหรือ
รั้นขึ้น ไม่เอาจริงเอาจัง ซึ่งบุคลิกภาพเหล่านี้ เป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งที่ไมช่วย
ให้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ จึงพอสรุปได้ว่าความคิดสร้างสรรค์มีความเกี่ยวข้อง
กับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษอย่างมาก

ส่วนการศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบกับความ
เป็นผู้นำ พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักมีความสัมพันธ์ทางตรงกับลักษณะ
ความเป็นผู้นำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ ($r = .๓๔๖๘$,
 $P < .๐๕$) เป็นไปตามสมมติฐานข้อ ๑.๑ ซึ่งหมายความว่า เด็กที่ได้รับการ
อบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักมาก จะมีลักษณะความเป็นผู้นำมาก และถ้าได้รับการ
อบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักน้อยก็จะมีลักษณะความเป็นผู้นำน้อย ทั้งนี้อาจเป็น
เพราะว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักนั้น เป็นรากฐานของการสร้างบุคลิกภาพ
ที่ดี ลักษณะความเป็นผู้นำเป็นบุคลิกภาพที่อย่างหนึ่ง จึงอาจเกิดขึ้นได้ในเด็กที่
ได้รับความรักความอบอุ่นอย่างเพียงพอ จากการศึกษาของ เพค และ ฮาฟวิงเฮิร์สท
(Peck and Havinghurst, 1963 : 12) เกี่ยวกับพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่น
ที่มาจากครอบครัวที่เปี่ยมรักจากแม่และใช้อำนาจ พบว่าเด็กจาก
ครอบครัวประชาธิปไตย มีความเป็นอิสระแก่ตัวเอง และรับผิดชอบมากกว่าเด็กที่
มาจากครอบครัวใช้อำนาจ ซึ่งลักษณะเหล่านี้ก็คือ ลักษณะของความเป็นผู้นำนั่นเอง
นอกจากนี้ เจอร์ซิลด์ (Jersild, 1968 : 179) ได้รายงานผลการวิจัยของ

ลวิน (Levine) ที่พบว่าเด็กที่เริ่มที่ พ่อแม่กรุณาอาจารย์รักใคร่ มักจะมี
ลักษณะความเป็นผู้นำอยู่ด้วย ฉะนั้นจึงอาจสรุปได้ว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก
นั้น มีส่วนส่งเสริมสนับสนุนให้เด็กมีลักษณะเป็นผู้นำอย่างมาก

สำหรับการอบรมเลี้ยงดูแบบของไทยนั้น มีความสัมพันธ์ทางลบกับลักษณะ
เป็นผู้นำอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เป็นไปตามสมมติฐานข้อ ๓.๒ ซึ่งมีความ
หมายว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบดลโหมมาก มีแนวโน้มที่จะมีลักษณะ
ความเป็นผู้นำน้อย และเด็กที่ได้รับการดลโหมน้อย มีแนวโน้มที่จะมีลักษณะความเป็น
ผู้นำมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการดลโหมก่อให้เกิดความกลัวไปกล่าท่าอะไรด้วย
ตนเอง จึงไม่สามารถจะเป็นผู้นำได้ ดังที่ เจอร์ซิค (Jerzild, 1960 : 89)
กล่าวเรื่องการดลโหมไว้ว่า การดลโหมเป็นการทำให้เห็นความสำคัญของระเบียบ
วินัย และเป็นของจำเป็นที่ควรกระทำแต่ควรกระทำโดยไม่โกรธ และอย่าให้เด็ก
เข้าใจว่าการดลโหมเป็นการข่มขู่ ซึ่งจะก่อให้เกิดการหาทนายอย่างเปิดเผยหรือ
เก็บซ่อนไว้ในใจ ไม่กล่าท่าอะไรก็อย่างจริงจัง อันทำให้ขาดลักษณะของผู้นำนั่นเอง
และจากการวิจัยของ เอเยอร์ และ เบิร์นรูเทอร์ (Ayer and Bernreuter, 1937 : 163 - 170) พบว่า เด็กที่ได้รับการดลโหม โดยเน้นที่ จะมีบุคลิกภาพ
ห่างจากความเป็นจริง ต้องพึ่งผู้ใหญ่ และปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ได้ยาก
ซึ่งไม่ใช่ลักษณะของความเป็นผู้นำอีกนั่นเอง ดังนั้นการวิจัยครั้งนี้จึงสอดคล้องกับ
ทฤษฎีและการวิจัยของ เอเยอร์ และ เบิร์นรูเทอร์ ดังกล่าว

สำหรับการอบรมเลี้ยงดูแบบเรียกร้องเอาจากเด็กนั้น ก็พบว่ามีความ
สัมพันธ์กับลักษณะความเป็นผู้นำลบ ($r = .0555$) และไม่เป็นไปตามสมมติฐาน
ข้อ (๓.๒) ที่ตั้งไว้ จึงไม่อาจสรุปได้ว่าเป็นอย่างไร ประกอบการวิจัยเกี่ยวกับ
เรื่องนี้ก็ยังไม่เคย แต่จะอนุมานได้ว่า ลักษณะความเป็นผู้นำนั้น อาจจะเกี่ยว
ข้องกับการอบรมเลี้ยงดูแบบอื่น เช่น การให้ความรัก และการดลโหม ซึ่งได้กล่าว
ไว้แล้วในตอนต้น

[ในด้านการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบกับความวิตกกังวลนั้น ปรากฏว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบใดความรักมีความสัมพันธ์ทางกลับกันกับความวิตกกังวล อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใดความรักมาก มีแนวโน้มที่จะวิตกกังวลน้อย และเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใดความรักน้อย มีแนวโน้มที่จะวิตกกังวลมาก] ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ความวิตกกังวลเป็นลักษณะความหวั่นไหวทางอารมณ์ อันเกิดจากความหวาดกลัวบางสิ่งบางอย่าง ฉะนั้นเด็กที่ไม่ค่อยได้รับความรักความอบอุ่นย่อมต้องการความรัก และกลัวอยู่เสมอว่าคนอื่นจะไม่รักคน นี้ความหวาดระแวงอยู่เสมอที่อาจจะทำให้เกิดความวิตกกังวลได้เหมือนกัน ดังที่ เซียร์ (Sears, 1957 : 160) กล่าวว่า ในกรณีที่เด็กจะทำอะไรแล้วถูกมารดาคว่ำด้วยอารมณ์โกรธหรือการที่เด็กทำอะไรแล้วมารดาแนะนำด้วยถ้อยคำอ่อนหวานก็ก่อให้เกิดความรู้สึกกังวลได้ทั้งนั้น แต่ในประการหลัง เป็นการก่อให้เกิดความกังวลและระส่ำระสายที่จะกระทำ ซึ่งก็หมายความว่า การทอดนอมและให้ความรักแก่เด็กมากเท่าไร ความวิตกกังวลของเด็กก็จะลดน้อยลงเท่านั้น ผลการศึกษานี้เป็นไปตามสมมติฐานข้อ (๖.๓)

[ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบคงโทษนั้น ได้ผลว่าไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวล ($r = .0450$) ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า สถานการณ์การอบรมเลี้ยงดูแบบคงโทษในแบบสอบถามนั้น อาจจะไม่ตรงกับลักษณะของวัฒนธรรมไทย เพราะเป็นของตะวันตก การรับรู้ในเรื่องการลงโทษของเด็กไทยกับเด็กตะวันตกจึงแตกต่างกัน อีกประการหนึ่งจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบคงโทษนั้น มีเป็นจำนวนน้อยเกินกว่าที่จะนำคะแนนมาหาสหสัมพันธ์แบบเส้นตรงกับคะแนนความวิตกกังวลได้ ดังที่ ประยูร วัชรดิษฐ์ ก็ได้ศึกษาการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบดังกล่าว ก็ปรากฏว่ากลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบคงโทษมีน้อยเกินไปจนไม่สามารถนำมาศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรอื่นใดได้ ดังนั้นจึงไม่อาจลงข้อสรุปได้ว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบคงโทษนั้นมีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลของเด็กหรือไม่ แต่อาจจะกล่าวได้ว่าเพียงแต่มีแนวโน้มที่จะมีความสัมพันธ์กันเท่านั้น อย่างไรก็ตาม

ก็ยังเป็นข้อปัญหาไว้สำหรับผู้ที่จะทำการศึกษาวิจัยกันต่อไป

[สำหรับการอบรมเลี้ยงดูแบบเรียวกรองเอาจากเต็กนั้น มีความสัมพันธ์ทางตรงกับความวิตกกังวลอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่า ถ้าพ่อแม่อบรมเลี้ยงดูลูกแบบเรียวกรองเอาจากเต็กมาก ลูกก็จะมี^๑ความวิตกกังวลมาก และถ้าอบรมเลี้ยงดูแบบเรียวกรองเอาจากเต็กน้อย ก็มีแนวโน้มที่จะมีความวิตกกังวลน้อย]
ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบเรียวกรองเอาจากเต็กนั้น พ่อแม่เป็นผู้กำหนดขอบเขตและแนวทางใหญ่ๆ ปล่อยให้ลูกปฏิบัติตาม ลูกจึงไม่ค่อยระวังและหวาดระแวงว่าจะทำตามไม่ถูกต้องให้เกิดความวิตกกังวลขึ้นได้

* การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะสามประการคือ ความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล ปรากฏผลว่า ความคิดสร้างสรรค์มีความสัมพันธ์ทางตรงกับความเป็นผู้นำ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ มีความหมายว่า ผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์สูง จะมีลักษณะความเป็นผู้นำมาก และผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์ต่ำ จะมีลักษณะความเป็นผู้นำน้อย]
ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า บุคลิกภาพที่ดีเด่นของผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์คือ มีความริเริ่ม ชอบอิสระ ไม่ชอบทำตามผู้อื่นโดยไม่มีเหตุผล มีความพยายามและอดทน ซึ่งลักษณะนี้ตรงกับลักษณะความเป็นผู้นำนั่นเอง ฉะนั้นผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์ จึงมักจะมีลักษณะความเป็นผู้นำรวมอยู่ด้วย ผลการศึกษานี้เป็นไปตามสมมติฐานข้อ (๘.๑) และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ทอร์แรนซ์ (Torrance, 1962 : 123 - 124) ซึ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์กับพฤติกรรมด้านลักษณะความเป็นผู้นำ พบว่าเด็กที่มีความคิดสร้างสรรค์สูง จะมีความสามารถด้านความเป็นผู้นำเพิ่มขึ้นตามลำดับชั้นที่เรียน และ สจิ้นท์ ปรีชาผาทร (๒๕๑๕:๕๕) ก็พบว่า ในนักเรียนที่ประพฤติดีตลอดตามสังคม ความคิดสร้างสรรค์จะมีความสัมพันธ์เชิงนิมิตกับลักษณะความเป็นผู้นำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .๐๐๕$)

[ส่วนความคิดสร้างสรรค์และความวิตกกังวลนั้น มีแนวโน้มที่จะไม่มีความสัมพันธ์กันเลย ($r = .๐๔๖๕$) หมายความว่า ความคิดสร้างสรรค์ไม่เกี่ยวข้อง

กับความวิตกกังวลเลย และไม่สามารถจะยืนยันได้ว่าผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์จะมีความวิตกกังวลอยู่หรือไม่ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าลักษณะความคิดสร้างสรรค์นั้นต้องมีความมั่นใจในตนเอง สามารถพลิกแพลงในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ในสิ่งแวดล้อมด้วยก็ ส่วนลักษณะของความวิตกกังวลนั้นเป็นคุณลักษณะของความตึงเครียดทางจิตใจ และความหวาดระแวง จึงอาจทำให้คุณลักษณะทั้งสองไม่เกี่ยวข้องกันเสียก็ได้ ผลการศึกษานี้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ ๔.๒ แต่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เฟลสเชอร์ (Flescher, 1963 : 251) กับ ประสิทธิ์ บัวคดี (๒๕๑๔ : ๘๖) ซึ่งพบว่า ความคิดสร้างสรรค์ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลเลย ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างความเป็นผู้นำกับความวิตกกังวลนั้น ผลปรากฏว่า ทั้งสองคุณลักษณะไม่มีความสัมพันธ์กันเลย ($r = -.๐๙๐๑$) หมายความว่า ผู้ที่มีลักษณะความเป็นผู้นำนั้นยังไม่อาจสรุปได้ว่ามีความวิตกกังวลหรือไม่ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ลักษณะของผู้นำนั้นจะต้องมีจิตใจเข้มแข็ง อดทน ส่วนความวิตกกังวลเป็นลักษณะของความหวาดระแวง มีความตึงเครียดทางจิตใจ จึงอาจเป็นไปได้ว่าคุณลักษณะทั้งสองไม่เกี่ยวข้องกันเลย อย่างไรก็ตาม ถ้าพิจารณาตามค่าสหสัมพันธ์ ($r = -.๐๙๐๑$) ก็ควรจะมองเห็นความสัมพันธ์ได้ว่า ในผู้ที่มีลักษณะความเป็นผู้นำนั้น มีแนวโน้มที่จะมีความวิตกกังวลต่ำ ซึ่งตรงกับการศึกษาของ จุมพล พุทธิพรชีวิน (อ้างจาก เอกสารการวิจัยประกอบการประชุมสุขภาพจิตแห่งชาติ, ๒๕๑๔ : ๑๑๔) ว่า ในผู้ที่เป็นผู้นำนั้นจะมีความวิตกกังวลต่ำกว่าผู้ที่เป็นผู้ตามนั้นก็หมายความว่า ผู้นำโดยทั่วไป หรือผู้ที่มีลักษณะความเป็นผู้นำสูง จะมีความวิตกกังวลต่ำนั่นเอง

ในการศึกษาถึงความแตกต่างระหว่างเพศ ในเรื่องความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล นั้น ปรากฏว่า ความคิดสร้างสรรค์ในเพศหญิงและเพศชายแตกต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติหรือเกือบบ่อยแตกต่างกันเลย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งเพศหญิงและเพศชายนั้น ได้รับการฝึกฝนอบรมมากมาย ๆ กัน สภาพของครอบครัวและพ่อแม่อาจคล้ายคลึงกัน จึงไม่ทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์แตกต่างกัน ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับ แมคโคบี (Maccoby, 1966 : 19) โซติ เพชรรัตน์ (๒๕๑๔ : ๙๑) และ โก เจียมแก้ว (๒๕๑๔ : ๕๕) ซึ่งพบ

ว่า ความคิดสร้างสรรค์ของชายและหญิงไม่แตกต่างกัน หรือมีเท่า ๆ กัน นั้นเอง แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า ลักษณะของ กลุ่มตัวอย่างที่บุคคลเหล่านี้ได้นำมาทำการศึกษานั้น ทั้งสองเพศก็มีอายุ ระดับชั้นเรียน และสภาพครอบครัวอยู่ในเกณฑ์เดียวกันทั้งสิ้น รวมทั้งผู้วิจัยก็อาศัยเกณฑ์นี้ด้วย ผลจึงออกมาว่าในเพศหญิงและชายจะมีความคิดสร้างสรรค์พอ ๆ กัน แต่ถ้าใช้กลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะต่างกัน ในเกณฑ์ดังกล่าวระหว่างสองเพศ ก็อาจจะมองเห็นความแตกต่างกันในด้านความคิดสร้างสรรค์บ้างก็ได้ ในคุณลักษณะของความเป็นผู้นำก็เช่นกัน เพศหญิงและเพศชายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือมีลักษณะความเป็นผู้นำพอ ๆ กันนั้นเอง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าสังคมปัจจุบันเปิดโอกาสให้หญิงและชายมีสิทธิเท่าเทียมกัน อาชีพเกือบทุกอย่าง หญิงหรือชายก็สามารถทำได้ ฉะนั้นทั้งเพศหญิงและชายจึงมีลักษณะความเป็นผู้นำพอ ๆ กัน ซึ่ง สุจินต์ ปริจำบรรณ (๒๕๑๕ : ๗๐) ก็พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่ประพฤติก้อยตามทั้งคัมมีลักษณะความเป็นผู้นำไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงอาจกล่าวได้ว่า โดยทั่วไปลักษณะความเป็นผู้นำในเพศหญิงและเพศชายมีเท่าเทียมกันนั้นเอง สำหรับในคุณลักษณะความวิตกกังวลนั้น ผลปรากฏว่า นักเรียนหญิงมีความวิตกกังวลสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๐

($t = ๓.๕๐๒๒$, $P < .๐๐$) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ วอลลาซ และ โคแกน (Wallach and Kogan, 1964 : 217) และ วัลลภ กันทรพย (๒๕๑๓ : ๑๑๑) พบว่านักเรียนหญิงมีความวิตกกังวลสูงกว่านักเรียนชาย ที่เป็นเช่นนี้ ชาราสัน (Sarason, 1960 : 253) ให้เหตุผลว่า เพศหญิงมีการอบรมมากกว่าเพศชาย ไม่ใช่เพราะการมีความวิตกกังวลสูงกว่ากันแต่อย่างใด ชาราสันยังกล่าวต่อไปอีกว่า ในวัฒนธรรมตะวันตก ถือว่า การยอมรับเป็นคุณลักษณะอย่างหนึ่งของเพศหญิง ส่วนในเพศชาย การยอมรับเป็นสิ่งที่ไม่น่านิยม และเพศชายมักจะมีการป้องกันตัวเอง (Defensiveness) มากกว่าเพศหญิง ความวิตกกังวลจึงปรากฏออกมามากในเพศหญิง แต่ในสังคมไทยและวัฒนธรรมไทยนั้น ถือว่าเพศหญิงเป็นเพศที่อ่อนไหวง่าย และอ่อนแอกว่าเพศชาย ฉะนั้น ความวิตกกังวลในเพศหญิงจึงมีมากกว่าเพศชาย

อย่างไรก็ตาม การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบ และคุณลักษณะ ความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และ ความวิตกกังวล รวมทั้ง การศึกษาความแตกต่างระหว่างคุณลักษณะทั้งสามนั้น ผลที่ได้อาจส่วนใหญ่ เป็นไปตาม สมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่ก็มีบางส่วนที่ไม่เป็นไปตามสมมติฐานนั้น ก็อาจจะเนื่องมาจาก สาเหตุหลายประการ เช่น ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง แบบทดสอบ และระยะเวลาในการทดสอบ เป็นต้น ซึ่งข้อกีดเหล่านี้จะเป็นแนวทางเพื่อการศึกษาค้นคว้ากันต่อไป แต่กระนั้นก็ตาม ผลการวิจัยครั้งนี้ก็จะเป็นประโยชน์ในทางการศึกษาบ้างไม่มากนัก

ขอเสนอแนะ

สำหรับขอแม่ ครูอาจารย์และผู้แนะนำ

การอบรมเลี้ยงดูเป็นหน้าที่โดยตรงของพ่อแม่ จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า ในการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบนี้ การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักมีความสำคัญและ จำเป็นที่พ่อแม่จะกองคำนึงถึงให้มากที่สุด เพราะนอกจากจะเป็นความต้องการพื้นฐาน ของเด็กแล้ว ความรักยังมีอิทธิพลในการเสริมสร้างบุคลิกภาพที่ดีของเด็กอีกด้วย โดยเฉพาะเด็กที่พ่อแม่ให้ความรักมาก ก็จะเป็นคนที่มีความคิดสร้างสรรค์สูง และมีลักษณะ ความเป็นผู้นำมาก ซึ่งคุณลักษณะทั้งสองประการนี้ กำลังเป็นที่ต้องการอย่างยิ่งสำหรับ สังคมไทยปัจจุบัน และยังช่วยให้ประเทศสามารถพัฒนาไปตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ด้วย นอกจากนี้การที่พ่อแม่ให้ความรักความอบอุ่นแก่ลูกมาก ๆ ลูกก็จะไม่มีความวิตกกังวล หรือมีความวิตกกังวลต่ำ ซึ่งคุณลักษณะนี้ไม่เป็นที่ต้องการสำหรับเด็กมากนัก เพราะ ถ้ามีความวิตกกังวลมากจะเป็นเกราะบั่นทอนให้เด็กขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เป็น คนหากระแวง อันเป็นอุปสรรคในการพัฒนาความสามารถของเด็ก ฉะนั้น ถ้าพ่อแม่ ผู้ปกครองเข้าใจวิธีการอบรมเลี้ยงดูเด็กอย่างถูกต้องแล้วก็จะช่วยให้เด็กเป็นผู้มีความ ประพฤติดี มีบุคลิกภาพเป็นที่ต้องการของบุคคลอื่นและสังคม อันเป็นผลในการพัฒนา

ประเทศในที่สุด

② สำหรับครู อาจารย์นั้นก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับในเรื่องการอบรมเลี้ยงดูเด็กด้วยเหมือนกัน ครูอาจารย์ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ถ่ายทอดความรู้ในด้านวิชาการเท่านั้น ยังต้องเป็นผู้อบรมสั่งสอนทั้งในด้านความประพฤติและเป็นผู้กระตุ้นส่งเสริมให้เด็กรู้จักใช้ความสามารถที่มีอยู่ให้เต็มที่ ทั้งนี้หมายถึงในสถานการณ์การเรียนการสอน ครูต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น กระทำกิจกรรมต่าง ๆ และส่งเสริมให้เด็กทำงานเป็นกลุ่ม รู้จักเป็นผู้นำ และปฏิบัติตามที่ดี ซึ่งวิธีการเหล่านี้เป็นแนวทางให้เด็กเป็นผู้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และเป็นผู้นำได้อย่างดี อนึ่ง ครูอาจารย์ จะต้องเข้าใจว่า ความวิตกกังวลนั้น เป็นคุณลักษณะที่ไม่ส่งเสริมบุคลิกภาพที่ดีแก่เด็ก จึงไม่ควรใช้วิธีการที่ก่อให้เกิดความวิตกกังวลขึ้นได้ ฉะนั้นจึงอาจสรุปได้ว่า ครูเป็นบุคคลสำคัญคนหนึ่ง รองจากพ่อแม่ที่จะเป็นผู้อบรมสั่งสอนเด็กให้เป็นไปในแนวทางอย่างไร รูวาสังใจสมควรจะกระตุ้นส่งเสริม และสิ่งใดไม่ควรให้เกิดขึ้นแก่เด็ก

ส่วนผู้แนะแนวนั้น เป็นบุคคลหนึ่งที่ใกล้ชิดเด็กอย่างมาก โดยเฉพาะในโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ผู้แนะแนวควรจะทราบว่ามีนักเรียนแต่ละคนมีบุคลิกภาพเป็นอย่างไร มาจากครอบครัวที่มีพื้นฐานดีหรือไม่ ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากพ่อแม่แบบไหน ทั้งนี้ถ้าผู้แนะแนวเข้าใจก็จะค้นหาทางช่วยเหลือแก้ไขหรือส่งเสริมเด็กในทางนั้น ๆ เช่น ครูแนะแนวพบเด็กมีปัญหาทางจิตใจ ก็ต้องเข้าใจว่าองค์ประกอบหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับปัญหาเด็ก ก็คือสภาพทางครอบครัวหรือพ่อแม่ผู้ปกครอง เด็กอาจจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบดุด่า หรือทอดทิ้ง ขาดความรัก ความอบอุ่นจากทางบ้านก็ได้ จึงทำให้เด็กมีลักษณะเป็นอย่างนั้น เมื่อทราบถึงสาเหตุแล้ว ก็จะหาช่วยเหลือแก้ไขให้ปัญหานั้นๆ เบาลงได้

สำหรับผู้ที่จะวิจัยต่อไป

จากการวิจัยครั้งนี้ ทำให้ทราบปัญหาและข้อที่ควรแก้ไข เชื่อเป็นประโยชน์

สำหรับการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ในครั้งหลัง จึงขอเสนอแนะสำหรับผู้ที่จะวิจัยต่อไปดังนี้

๑. ควรศึกษากับกลุ่มตัวอย่างอื่นบ้าง เช่น ศึกษาแก่นักเรียนโรงเรียนอื่น ศึกษาแก่นักเรียนระดับอื่น หรือระดับอายุอื่น ✓

๒. ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบกับคุณลักษณะอื่น ๆ เช่น ความเกรงใจ แบบการคิด หรือลักษณะนิสัย เป็นต้น

๓. ควรหาความสัมพันธ์ระหว่างความกตัญญู ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล ในเด็กกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบบ้าง

๔. ควรหาความแตกต่างของความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล ในเด็กหญิงและเพศชาย ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน เพื่อดูว่า ในสถานการณ์การอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบนั้น เพศใดมีความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวลมากกว่ากัน

๕. ควรนำแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูแบบอื่น นอกจากของ "Bronfenbrenner" มาใช้ทดสอบกับเด็กไทยบ้าง เช่น การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย อุตสาหกรรมไทย แบบปล่อยปละละเลย แบบควบคุม หรือ ทอติง เป็นต้น

๖. ควรปรับปรุงแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูชุดนี้ หรือสร้างขึ้นใหม่ โดยพิจารณาให้เหมาะสมกับลักษณะของเด็กไทยให้มากที่สุด ทั้งนี้เพื่อให้ผลที่ออกมาสามารถแยกลักษณะการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก แบบลงโทษ และแบบเรียกร้อง เอาจากเด็กให้เห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยเฉพาะการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษนั้น แบบสอบถามชุดนี้ไม่สามารถแยกออกได้อย่างเด่นชัด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าลักษณะการถูกลงโทษของเด็กไทยกับเด็กตะวันตกนั้นแตกต่างกันนั่นเอง

•

បទប្បញ្ញត្តិ

,

១

บรรณานุกรม

จิตวิทยาแห่งประเทศไทย, สภากรม "สังคมไม่ตรีสัมพันธ์กับการพัฒนาประเทศ" วารสารจิตวิทยา
๒๕๑๓, ๕๔ หน้า.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รวมรายงานวิชาปฐมนิเทศทางการศึกษา ๒๕๑๐ มงคลการพิมพ์
ระยอง ๒๕๑๑, ๘๓๖ หน้า.

โชติ เพชรรัตน์ การศึกษาเปรียบเทียบความถนัดสร้างสรรค์ระหว่างกลุ่มนักเรียนที่เรียน
วิชาต่างกัน ปริญญาโท กค.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร
๒๕๑๔, ๘๘ หน้า.

บุญ แสงศักดิ์ "การศึกษากับเสถียรภาพของประเทศไทย" วารสารการศึกษาแห่งชาติ
๔(๑) : กุมภาพันธ์ ๒๕๑๓.

ประยุทธ์ วัชรนิมย์ ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่กับผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนและระดับความมุ่งหวังในการเรียนของนักเรียนชั้น ม.๓ โรงเรียน
นิคมสาธิตวิทยาศึกษาวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๓ ปริญญาโท
กค.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ๒๕๑๔, ๙๖ หน้า.

ประสิทธิ์ นวกสิ การศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวล ความเกรงใจ และความถนัด
สร้างสรรค์ ของนักเรียนไทยในต่างจังหวัด นักเรียนไทยในกรุงเทพฯ และนักเรียน
นานาชาติ ชั้น ม.๓ ปริญญาโท กค.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร
๒๕๑๔, ๑๙๙ หน้า.

วิภา โสภา, มหาวิทยาลัย สหามิสวัสดิการเกื้อ การเลี้ยงดูและอบรมเกื้อ สภาวิจัย
แห่งชาติ แปล ๒๕๑๑, หน้า.

จะหมายมาต์ เรรืทักต์ การสำรวจเบื้องต้นเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความต้องการในงาน
ทางจิตใจ และปฏิกิริยาของเยาวชนไทยและญี่ปุ่น วิทยานิพนธ์วิทยาดัษวิชา
การศึกษา ๒๕๐๔, ๑๒ หน้า.

✓ จะหมายมาต์ เรรืทักต์ และคณะ วิถีชีวิตของสังคมก่อนการของ เด็กที่ตำบลป่า
อำเภอมะนัง จังหวัดชลบุรี รายงานการวิจัยอันที่ ๕ ของสถาบันระหว่าง
ชาติสำหรับการแก้ปัญหาเรื่องเด็ก โรงพิมพ์สุภา ๒๕๐๐, ๑๔๔ หน้า.

วันแจ๋ อายุการ การศึกษาดัษและภาวะสุขภาพระหว่างเหตุการณ์ที่ส่งผลออก
ถึงมุกติภาพเกินตัว หรือแสดงตัว กับการยอมรับตนเองและนัดกับผู้อื่นทาง
การเรียนวัยรุนในโรงเรียนมัธยม ในจังหวัดชลบุรี ปรินทูปนิเทศ กค.ม.
วิทยาดัษวิชาการศึกษาระสาณิกร ๒๕๐๒, ๑๒๓ หน้า.

วัลลภ กัทรืษย์ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจเรียน ะกับของความ
ปรารถนาในการสอบ และความวิตกกังวลในการเรียน กับการเข้าเร็วใ
การเรียน ปรินทูปนิเทศวิทยาดัษวิชาการศึกษาระสาณิกร ๒๕๐๓, ๑๕๕ หน้า.

กรืสวาสกั ชลวิสุทธี การอบรมเลี้ยงดูเด็กในครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษกิจสังคม
ระดับกลางในจังหวัดระนาธบุรี ปรินทูปนิเทศ กค.ม. วิทยาดัษวิชา
การศึกษาระสาณิกร ๒๕๐๔, ๑๓๓ หน้า.

กัษณิการ, กระทรวง แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๓ โรงพิมพ์สุภา
๒๕๐๔, ๑๓ หน้า.

✓ กัษณิการ, กระทรวง กรมการฝึกหัดครู แผนการกรอมกรัวและเด็ก ๒๕๐๓,
หน้า ๑๐๒ - ๑๐๔.

สิทธิโชค วานิชสันติกุล การศึกษามโนภาพเกี่ยวกับตน ความแตกต่างระหว่างตน
และความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ วิทยานิพนธ์
 กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ๒๕๑๕, ๘๖ หน้า

สุจินต์ ปริชามารถ ความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และลักษณะความเป็น
ผู้นำของนักเรียนที่ประเภติด้อยตาม และที่ชดกับสังคม วิทยานิพนธ์
 กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ๒๕๑๒, ๕๓ หน้า

สุรางค์ โค้วตระกูล "ความคิดสร้างสรรค์" วารสารจิตวิทยา ๑ : ๔๔,
 โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, ๒๕-๐

อารี สักเพนวิ "วิธีสอนแบบสร้างสรรค์" ขุนทางวิชาการ ครั้งที่หนึ่ง กรมสามัญ
 ศึกษา โรงพิมพ์คุรุสภา ๒๕๑๓, ๓๐๖ หน้า

Adams and Sarason, "Relation between Anxiety in Children and
 Their Parents", Child Development, 34 : 237 - 246, 1963.

✓ Mayer and Bernreuter, "A Study of the Relationship between
 Discipline and Personality Traits in Little Children",
Journal of Genetic Psychology, 15 : 167 - 170, 1937.

✓ Cox, F.M. and Patricia N. Leager, "Assessing Some aspects of
 the Parent-Child relationship", Child Development, 32 :
 639 - 648, 1961.

✓ Garrison, Karl C., Psychology of Adolescence, Prentice-Hall,
 Inc., Englewood Cliffs, N.J., 1956, pp. 234 - 235.

Guilford, J.P., Fundamental Statistics in Psychology and
Education, McGraw-Hill Book Co., New York, 1950, 633 pp.

Guilford, J.P., "Three Faces of Intellect," The American Psycho-
logist, XIV : 469 - 479, August, 1959

Gullford, J.P., The Nature of Intelligence, McGraw-Hill Book Co., New York, 1968, 538 pp.

✓ Hilliard, Thomas, and Roth, Robert M., "Maternal Attitude and The Non-Achievement Syndrome", The Personality and Guidance Journal, 47 : 424 - 428, 1969.

Hurlock, Elizabeth B., Adolescent Development, McGraw-Hill 3rd. Edition, 1967, 718 pp.

✓ Jersild, Arthur T., Child Psychology, Prentice-Hall, Inc., 1960, pp. 89 - 93.

Linslinger, H.I., "The Interest, Self Perception and Life History Correlates of Leadership", Dissertation Abstract, 27 : 4155 - B, May, 1967.

Lewin, Kurt, "Behavior and Development as a Function of the Total Situation", Manual of Child Psychology, John Wiley and Sons, Inc., 1954, 959 pp.

Maccoby, Eleanor E., The Development of Sex Differences, Stanford California, 1966, 351 pp.

Mc Nemar, Guinne, Psychological Statistics, John Wiley & Sons, Inc., New York, 1955, 403 pp.

✓ Mussen, Paul Henry, and Conger, John Janevay, Child Development and Personality, Harper and Brother, New York, 1956, 445 pp.

Peck, R.F., and Havinghurst, R.J., Child Development and Personality, John Wiley & Sons, Inc., New York, 1963, 237 pp.

* Pilai Chayakul, "Child Rearing Practices of Middle Class Families in Bangkok-Phonburi, Thailand", Master Thesis, Chulalongkorn University, 1964, 76 pp.

* Prapatsorn Hoontrakool, "A Comparative Study of Material Behavior as perceived by Middle and Low Class Thai Children of Bangkok and Phonburi", Master Thesis, Chulalongkorn University, 1965, 104 pp.

Sarason, Mayour B., and Others, Anxiety in Elementary School Children, John Willey & Sons, New York, 1960, 351 pp.

Sear, Robert Richardson, Patterns of Child Rearing, Row, Peterson and Company, New York, 1957, 549 pp.

Siegelman, Marvin, "Evaluation of Bronfenbrenner's Questionnaire for Children Concerning Parental Behavior", Child Development, 36 : 162 - 172, 1967.

✓ Strang, Ruth, The Adolescent Views Himself, McGraw-Hill Book Company, Inc., 1957, 191 pp.

✓ Symonds, F.M., Psychology of Parent-Child Relationship, Appleton Century-Crofts, Inc., 1939, pp. 9 - 28.

✓ Tead, Ordway, The Art of Leadership, McGraw-Hill, New York, 1935, 308 pp.

Torrance, E. Paul, Guiding Creative Talent, Prentice-Hall, Inc., Englewood Cliffs, N.J., 1962, 278 pp.

Wallach, Michael A., and Kogan, Nathan, Modern of Thinking in Young Children, Holt, Rinehart and Winston, Inc., New York, 1965, 357 pp.

Watson, G., "Some Personality Differences in Children Related to Strict or Permissive Parental Discipline", Journal of Psychology, 55 : 237 - 249, 1957.

Wichirajote, (Masolsreth) Muenpen, "A Cross-Cultural Study of Society Values and Personality of Thai American Adolescents", Doctorate Thesis University of Illinois, 1968, 253 pp.

Hittaker, James O., Introduction to Psychology, Philadelphia, Saunders, 1965, 631 pp.

ภาคผนวก ก.

ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

ตาราง ๑๘ ค่า t ที่ได้จากทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายข้อ
ระหว่างนักเรียนที่ได้อะเนนการอบรมเลี้ยงดูสูงและต่ำ ในการทดลอง
สอบ (Pre - Test)

ข้อที่	ค่า t	ข้อที่	ค่า t	ข้อที่	ค่า t
๑	๒.๓๐	๒๑	๒.๒๒	๔๑	๒.๔๔
๒	๒.๘๔	๒๒	๔.๙๖	๔๒	๑.๐๕
๓	๑๐.๑๕	๒๓	๓.๑๙	๔๓	๓.๑๒
๔	๑.๐๐	๒๔	๑๒.๖๖	๔๔	๓.๑๖
๕	๒๐.๐๐	๒๕	๒.๐๐	๔๕	๖.๔๓
๖	๔.๕๑	๒๖	๓.๘๓	๔๖	๒.๓๙
๗	๔.๔๑	๒๗	๑.๓๒	๔๗	๑.๘๙
๘	๒.๐๐	๒๘	๔.๓๘	๔๘	๒.๓๓
๙	๕.๘๓	๒๙	๔.๖๑	๔๙	๙.๐๙
๑๐	๓.๘๔	๓๐	๒.๔๒	๕๐	๓.๙๕
๑๑	๒.๙๒	๓๑	๑.๒๔	๕๑	.๑๐
๑๒	๒.๑๘	๓๒	๔.๓๔	๕๒	๓.๒๒
๑๓	๑.๘๙	๓๓	๒.๓๙	๕๓	๔.๖๘
๑๔	๙.๘๓	๓๔	๑.๔๕	๕๔	๒.๘๓
๑๕	๖.๕๔	๓๕	๑.๙๕	๕๕	๑.๘๕
๑๖	๑.๖๖	๓๖	๒.๒๐	๕๖	๔.๙๓
๑๗	๔.๘๓	๓๗	๔.๒๘	๕๗	๒.๙๒
๑๘	๑.๐๖	๓๘	๑.๓๐	๕๘	.๓๕
๑๙	๕.๓๖	๓๙	๓.๒๒	๕๙	๖.๘๙
๒๐	๙.๐๕	๔๐	๓.๘	๖๐	๓.๘๓

ตาราง ๑๘ ค่า t ที่ได้จากการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายข้อ
ระหว่างนักเรียนที่ได้คะแนนการอบรมเลี้ยงดูสูงและต่ำ เลือกเฉพาะ
ข้อที่มีค่า t สูง ๆ สามารถนำไปใช้ในการทดสอบจริงได้

ข้อที่	ค่า t	ข้อที่	ค่า t
๑	๑๐.๑๕	๑๖	๑๒.๖๖
๒	๗๐.๐๐	๑๗	๓.๘๓
๓	๕.๕๑	๑๘	๓.๗๘
๔	๕.๕๐	๑๙	๓.๒๒
๕	๕.๘๓	๒๐	๔.๕๘
๖	๓.๘๔	๒๑	๔.๘๓
๗	๓.๑๖	๒๒	๖.๕๔
๘	๖.๔๓	๒๓	๔.๓๘
๙	๗.๐๗	๒๔	๔.๖๑
๑๐	๓.๗๖	๒๕	๔.๓๔
๑๑	๕.๘๓	๒๖	๕.๒๘
๑๒	๕.๓๖	๒๗	๓.๒๒
๑๓	๗.๐๔	๒๘	๔.๗๓
๑๔	๕.๕๖	๒๙	๖.๘๔
๑๕	๓.๑๗	๓๐	๓.๘๗

ตาราง ๒๐ การศึกษาพื้นฐานของการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบ กับความคิดสร้างสรรค์
ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล

ตัวแปร \ สัญญลักษณ์	N	$\sum X$	$(\sum X)^2$	$\sum X^2$
การให้ความรัก	๔๒	๑๓๑๕	๑๗๒๙๒๒๕	๔๒๐๘๕
การคงโทษ	๑๘	๔๖๐	๑๖๙๖๐๐	๑๓๐๖๓
การเรียกร้องเอาจากเด็ก	๒๒๐	๗๖๘๙	๕๙๑๒๐๙	๒๓๔๙๕๓
ความคิดสร้างสรรค์	๒๓๖	๒๒๒๓๔	๔๙๖๑๓๑๓๖	๑๓๓๖๓๕๘
ความเป็นผู้นำ	๒๓๖	๓๙๓๙๓	๑๕๕๑๒๑๒๖๐๙	๕๒๙๖๔๓๓
ความวิตกกังวล	๒๓๖	๓๓๓๙๙	๑๑๑๖๖๘๒๒๐๑	๔๔๙๓๕๑๙

ตาราง ๒๑ ค่า ΣXY ของสหสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบ กับ
ความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ ความวิตกกังวล และค่า ΣXY
ของสหสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และ
ความวิตกกังวล

ตัวแปร	ความคิดสร้างสรรค์	ความเป็นผู้นำ	ความวิตกกังวล
การให้ความรัก	๔๓๕๘๓	๑๓๖๒๕๔	๑๖๒๒๓๕
การลงโทษ	๓๑๙๕๒	๕๖๙๕๐	๔๙๖๓๖
การเรียกรonde จากเด็ก	๕๔๖๒๖๕	๑๐๒๙๑๑๐	๙๔๐๖๒๒
ความเป็นผู้นำ	๒๕๙๓๖๑๐	-	-
ความวิตกกังวล	๒๘๒๕๖๔๓	๔๙๙๑๐๔๐	-

ตาราง ๒๒ คาสถิติพื้นฐานของการหาความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของความคิด
สร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล ของนักเรียนชาย กับ
นักเรียนหญิง

ค่าความแตกต่าง	เพศ	$\sum X$	$(\sum X)^2$	$\sum X^2$	$\bar{X}$	N
ความคิดสร้างสรรค์	ชาย	๑๒๒๔๖	๑๔๙๙๖๔๖๖	๙๖๒๙๖๐	๓๓.๓๙๑๐	๑๕๑
	หญิง	๑๐๐๒๔	๑๐๐๔๘๐๙๔๔	๘๑๓๕๙๘	๓๓.๑๓๘๔	๑๒๕
ความเป็นผู้นำ	ชาย	๒๑๙๔๑	๔๘๑๙๓๘๑๖๑	๒๙๑๖๖๐๑	๑๓๑.๘๑๓๒	๑๕๑
	หญิง	๑๙๕๑๖	๓๘๒๑๘๐๒๕๖	๒๓๓๙๔๘๓๖	๑๓๔.๓๓๘๔	๑๒๕
ความวิตกกังวล	ชาย	๒๐๒๓๔	๔๐๙๓๙๙๒๘๔	๒๕๖๓๘๔๐	๑๓๔.๑๕๖๖	๑๕๑
	หญิง	๑๙๑๒๑	๓๖๓๖๐๒๔๑	๒๓๓๑๖๓๙๙	๑๓๑.๓๐๐๐	๑๒๕

ตาราง ๖๓ "แสดงสภาพสมรรถของพ่อแม่ ในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูทั้งสาม
แบบ เปรียบเทียบเห็นจำนวนและร้อยละ

สภาพการสมรรถของพ่อแม่	ลักษณะการอบรมเลี้ยงดู							
	ในความรัก		ลงโทษ		เรียกร้องเอาจากเด็ก		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
อยู่ด้วยกัน	๓๘	๑๖.๖๖	๘	๓.๘๖	๑๘๒	๗๙.๔๘	๒๒๘	๑๐๐
แยกกันอยู่หรือหย่าร้าง	๘	๘.๓๓	๖	๑๖.๕๐	๓	๓.๑๗	๑๗	๑๐๐
รวม	๔๖		๑๔		๒๒๖		๒๔๕	

ตาราง ๒๔ แสดงผลการปฐักวดยของวอเน ในกลุ่มตัวบ่งที่ไ้รับการอมรปเลียงกู
ทั้งสาบแนม เปรียบเทียบเน่จำนวนและรอยละ

สภาพการปฐักวดยของวอเน	ลักษณะการอมรปเลียงกู							
	โหลกรวมรัก		สงโหล		เรียงรองเออจากเก็ก		รวม	
	จำนวน	รอยละ	จำนวน	รอยละ	จำนวน	รอยละ	จำนวน	รอยละ
ปฐักวดยทั้งกู	๓๔	๑๖.๓๓	๔	๓.๑๓	๑๔๑	๖๕.๕๖	๒๐๙	๑๐๐
พอหรือเน่เลียงวียก	๓	๔.๑๐	๔	๑๓.๕๑	๑๕	๗.๓๔	๓๑	๑๐๐
เลียงวียกเลวทั้งกู	-	-	-	-	-	-	-	-
รวม	๔๖		๑๔		๒๒๐		๒๔๐	

ตาราง ๒๕ แสดงลักษณะอาชีพของพ่อ ในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูเชิงศาสนาแบบ
เปรียบเทียบเป็นจำนวนและร้อยละ

ลักษณะอาชีพ	ลักษณะการอบรมเลี้ยงดู							
	ไท่ทวบกักร		สงโท		เรืกรรองเอจจกเค็กร		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
กาขาย	๔	๑๑.๒๔	๓	๓๖.๔๐	๒๔	๕๑.๒๕	๔๐	๑๐๐
รับราชการ	๑๒	๑๔.๘๑	๓	๓๖.๔๐	๒๒	๔๖.๔๘	๔๑	๑๐๐
เคอกรกร	๑๓	๑๔.๕๑	๔	๕๖.๖๓	๔๓	๙๔.๐๒	๖๐	๑๐๐
รับจ้าง	๓	๑๓.๒๓	๒	๔๖.๐๘	๑๑	๒๓.๒๔	๒๖	๑๐๐
เคียงสุกร	๓	๕๐.๐๐	—	—	๓	๔๐.๐๐	๖	๑๐๐
อื่น ๆ	๒	๒๕.๐๐	๒	๒๔.๐๐	๔	๕๐.๐๐	๘	๑๐๐
ใบ้รารบ	—	—	—	—	๖	๑๐๐	๖	๑๐๐
เคย ๆ	—	—	—	—	๓	๑๐๐	๓	๑๐๐
รวม	๔๖		๑๔		๒๖๐		๒๗๖	

ตาราง ๒ แสดงลักษณะอาชีพของแม่ ในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการยอมรับเลี้ยงดูทั้งสามแบบ
เปรียบเทียบเป็นจำนวนและร้อยละ

ลักษณะอาชีพ	ลักษณะการยอมรับเลี้ยงดู							
	โสด		สมรส		หย่าร้าง		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
การทอ	๑๔	๖๖.๖๖	๑	๕.๕๖	๑๐๕	๔๗.๖๔	๑๒๐	๑๐๐
รับราชการ	๑	๔.๕๕	—	—	๑๑	๕.๐๕	๑๒	๑๐๐
เกษตรกร	๑๔	๖๖.๖๖	๑	๕.๕๕	๖๔	๒๙.๐๕	๗๙	๑๐๐
รับจ้าง	—	—	—	—	—	—	—	—
เลี้ยงสัตว์	—	—	—	—	—	—	—	—
อื่น ๆ	๑	๔.๕๕	—	—	๑	๐.๔๕	๒	๑๐๐
ไม่ทราบ	๕	๒๓.๓๓	๑	๕.๕๕	๑๐	๔.๕๕	๑๖	๑๐๐
รวม	๓๕		๒		๑๒๖		๑๖๓	

ตาราง ๒) แสดงรายไคของขอ ใบกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการยอมรับโดยทั้งสามแบบ เปรียบเทียบ
เป็นจำนวนและร้อยละ

รายไคของข้อ	ลักษณะการยอมรับโดยทั้งสามแบบ							
	ให้ตัวแปร		ลงโทษ		เรียกครองเอาจากเด็ก		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ระหว่าง ๑,๐๐๐-๕,๐๐๐ บาท	๕	๑๓.๕๑	๔	๑๑.๑๑	๒๓	๕๘.๕๘	๓๒	๑๐๐
ระหว่าง ๕,๐๐๐-๑๐,๐๐๐ บาท	๑๐	๒๖.๓๒	-	-	๓๖	๘๖.๓๖	๔๖	๑๐๐
ระหว่าง ๑๐,๐๐๐-๕๐,๐๐๐ บาท	๒๔	๖๐.๐๐	๑	๒.๕๐	๑๔	๓๕.๐๐	๓๙	๑๐๐
สูงกว่า ๕๐,๐๐๐ บาท	๓	๗.๕๐	๓	๗.๕๐	๘	๒๐.๐๐	๑๔	๑๐๐
รวม	๔๒		๘		๕๙		๑๐๙	

ตาราง ๒ แสดงรายไของแม่ ในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบ เปรียบเทียบ
เป็นจำนวนและร้อยละ

รายไของแม่	ลักษณะการอบรมเลี้ยงดู							
	ให้อาหารรัก		ดง โอบ		เรียมกรงเอวากเค็ก		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ระหว่าง ๑,๐๐๐-๕,๐๐๐ บาท	๑๓	๑๖.๖๖	๘	๑๐.๒๕	๕๓	๓๓.๐๕	๗๔	๑๐๐
ระหว่าง ๕,๐๐๐-๑๐,๐๐๐ บาท	๑๔	๒๐.๕๘	๒	๒.๕๘	๕๒	๓๒.๕๘	๖๘	๑๐๐
ระหว่าง ๑๐,๐๐๐-๕๐,๐๐๐ บาท	๑๕	๑๓.๒๕	๘	๓.๕๘	๕๕	๔๓.๑๘	๑๑๓	๑๐๐
สูงกว่า ๕๐,๐๐๐ บาท	๓	-	-	-	๕๓	๑๐๐	๑๔	๑๐๐
รวม	๔๓		๑๐		๒๑๐		๒๖๓	

ตาราง ๒๔ แสดงลำดับการเกิด ในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบ เปรียบเทียบ
เป็นจำนวนและร้อยละ

ลำดับการเกิด	ลักษณะการอบรมเลี้ยงดู							
	โหลวบรัก		ดงโงบ		เร่บกรงเออจากเก็ก		รวบ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
กบแรก	๑๑	๒๐.๓๕	๒	๓.๓๓	๔๐	๓๕.๔๔	๕๓	๑๐๐
กบกลาง	๒๓	๑๒.๒๓	๑๐	๕.๒๓	๑๕๕	๘๒.๔๐	๑๘๘	๑๐๐
กบดุงทอง	๔	๒๒.๘๕	๒	๕.๓๐	๒๕	๓๐.๔๔	๓๕	๑๐๐
รวบ	๔๐		๑๔		๒๒๐		๒๓๒	

ตาราง ๓๐ แสดงผู้ฝึกเรียนอาภัพอยู่ควมในวัฏวนั้น แยกตามลักษณะการอบรมเลี้ยงดู
ทั้งสามแบบ เปรียบเทียบเป็นจำนวนและร้อยละ

ผู้ฝึกเรียนอาภัพอยู่ควม	-- ลักษณะการอบรมเลี้ยงดู							
	ให้อาหารรัก		ลงโทษ		เรี่ยกรวดเอวากะกัก		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
พอเหมาะ	๓๔	๑๖.๕๖	๖	๒.๘๘	๑๖๓	๘๐.๕๖	๒๐๓	๑๐๐
พอ	-	-	๒	๑๔.๘๘	๑๐	๘๑.๑๖	๑๒	๑๐๐
ไม่	๔	๑๐.๐๐	๖	๑๕.๐๐	๓๐	๓๔.๐๐	๔๐	๑๐๐
ดุร้าย	๘	๒๓.๘๖	-	-	๑๓	๓๖.๘๘	๑๑	๑๐๐
รวม	๔๖		๑๔		๒๑๖		๒๖๖	

កាកបាទ ១.

សេចក្តីសង្ខេប

แบบสอบถามการยอมรับได้ของครู

สวัสดีนักเรียนที่รัก

ข้าพเจ้าเป็นนิสิตปริญญาโท สาขาแนะแนวการศึกษา วิทยาลัยวิชาการศึกษาประชาวมิตร
ต้องการทำการศึกษารื่อง "การศึกษากวามสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่กับความกิดสร้างสรรค์
ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล" จึงใคร่ขอความร่วมมือจากนักเรียน ช่วยกรุณาตอบแบบสอบถาม
เกี่ยวกับตัวนักเรียนเองตามความเป็นจริง คำตอบที่ตอบมานั้นจะถือเป็นความลับทั้งสิ้น ทั้งนี้จึง
ไม่ต้องลงชื่อนักเรียน เมื่อตอบแล้วจึงไม่ทราบว่าเป็นคำตอบของใครโดยเฉพาะ ผลที่ได้จากการตอบ
คำถามของนักเรียนนี้ จะนำไปศึกษากันทั่ว เพื่อได้ประโยชน์ต่อโรงเรียน พ่อแม่ผู้ปกครองของนักเรียน
ตัวนักเรียนเอง าลัคคว่านักเรียนรุ่นก่อน ๆ ไปด้วย

ฉะนี้จึงหวังว่าคงได้รับความร่วมมือจากนักเรียนเป็นอย่างดี ขอขอบกุนมา ณ โอกาสนี้ด้วย

วินิจ เกตุขำ

นิสิตปริญญาโท สาขาแนะแนวการศึกษา

วศ. ประสาสมัคร

คำชี้แจงในการทำแบบสอบถาม

แบบสอบถามนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการอบรมเลี้ยงดูของ
พ่อแม่ของนักเรียนเอง ว่าพ่อแม่ของนักเรียนปฏิบัติต่อนักเรียนอย่างไรบ้าง มากน้อยเพียงไร โดยให้นักเรียน
อ่านข้อความในแต่ละข้ออย่างระมัดระวัง แล้วขีดเครื่องหมาย ✓ ลงไปในช่องใดช่องหนึ่งไป ๕ ช่อง
ซึ่งอยู่ในกระดานคำตอบที่แยกไว้ต่างหาก โดยขีดข้อให้ตรงกัน การระเลือกขีดของโกนั้นให้ถือเกณฑ์ดังนี้

ขีดช่อง "ทุกครั้ง" หมายถึงพ่อแม่ปฏิบัติต่อนักเรียนอย่างนั้นทุกครั้ง ไม่เว้นเลย

ขีดช่อง "เกือบทุกครั้ง" หมายถึงพ่อแม่ปฏิบัติต่อนักเรียนอย่างนั้นเกือบทุกครั้ง แต่บ่อยกว่า
ของ "ทุกครั้ง"

ขีดช่อง "น้อยครั้ง" หมายถึงพ่อแม่ปฏิบัติต่อนักเรียนอย่างนั้นน้อยครั้งทีเดียว แต่บ่อยกว่า
ของ "เกือบทุกครั้ง"

ขีดช่อง "นาน ๆ ครั้ง" หมายถึงพ่อแม่ปฏิบัติต่อนักเรียนอย่างนั้นบ้างเล็กน้อย นาน ๆ จะ
มีปรากฏครั้งหนึ่ง

ขีดช่อง "ไม่เคย" หมายถึงพ่อแม่ไม่เคยปฏิบัติอย่างนั้นต่อนักเรียนเลย

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่าง

- (๐) พ่อแม่ปล่อยให้ฉันไปไหนมาไหนได้
 (๐๐) พ่อแม่เป็นคนโมโหง่าย มักทุบตีฉันแรง ๆ

	ทุกครั้ง	เกือบ ทุกครั้ง	บ่อยครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคย
(๐)					
(๐๐)					

- ข้อ (๐) หมายความว่า พ่อแม่ปล่อยให้ไปไหนมาไหนนาน ๆ ครั้ง ก็ให้ขีดเครื่องหมาย
 ให้ตรงกับช่อง "นาน ๆ ครั้ง"
 ข้อ (๐๐) หมายความว่า พ่อแม่เป็นคนโมโหง่าย และชอบทุบตีอย่างรุนแรง เกือบทุกครั้ง
 ก็ให้ขีดเครื่องหมาย ✓ ให้ตรงกับช่อง "เกือบทุกครั้ง"

ต่อไปนี้เป็นแบบสอบถามจริง ขอให้นักเรียนอ่านอย่างระมัดระวัง แล้วตอบให้ตรงกับความจริง
 มากที่สุด และจงเข้าใจว่า คำว่า "พ่อแม่" ในข้อความทั้งหมดข้างล่างนี้ หมายถึง "บุคคลที่อบรมเลี้ยงดู
 นักเรียนมานานที่สุด" (อาจเป็น พ่อ แม่ ผู้ปกครอง ลุง ป้า น้า อา ปู่ ย่า ตา ยาย ที่ หรือบุคคลอื่นใดก็ได้
 ที่สำคัญขอให้เป็นผู้ที่นักเรียนอาศัยอยู่ควมนานที่สุดแล้วกัน) ส่วนคำว่า "ฉัน" นี้หมายถึง ตัวของ
นักเรียนเอง

๑. พ่อแม่รับเป็นที่ปรึกษาแก่ฉัน เมื่อฉันต้องการคำปรึกษา
๒. พ่อแม่ให้ความรักแก่ฉันอย่างมาก
๓. เวลาฉันทำอะไรถูกต้อง พ่อแม่ยกย่องชมเชย
๔. พ่อแม่สนใจในสิ่งที่ฉันชอบทำ
๕. พ่อแม่ช่วยอธิบายการบ้านให้ฉัน เมื่อฉันไปเข้าใจในบางเรื่อง
๖. พ่อแม่ออกไปเดินเล่น และออกไปเที่ยวนอกบ้านกับฉัน
๗. พ่อแม่พุดจาปลอบฉันจนฉันสบายใจ เมื่อฉันทำผิดไปแล้ว
๘. เมื่อฉันขออะไรจากพ่อแม่ ไปว่าท่านจะชอบหรือไม่ ท่านก็ให้ฉัน
๙. พ่อแม่พุดจาปลอบใจฉัน เวลาฉันไม่สบายใจ
๑๐. พ่อแม่ชอบพุดจาปลอบใจฉันอย่างสนุกสนาน

- ✓ ๑๑. เมื่อฉันทำผิด พ่อแม่จะทำโทษฉันโดยทำไปให้ไปเล่นกับคนอื่น
- ✓ ~~๑๒.~~ พ่อแม่แสดงให้ฉันรู้ว่า คนอื่นมีความประพฤติดีกว่าฉัน
- ✓ ๑๓. "พ่อแม่บอกจากนอกกะเียบคี่ฉั"
- ✓ ๑๔. เมื่อฉันยังเล็ก ถ้าฉันทำผิด พ่อแม่ทำท่าทางหรือพูดว่า จะเขียนคี่ฉัน
- ✓ ๑๕. เวลาฉันทำผิด พ่อแม่เขียนคี่ฉันแรง ๆ
- ✓ ๑๖. ถ้าฉันทำผิด พ่อแม่มักลงโทษฉันโดย ตบ ตี ยก ขวน หรือเชือกตีระ
- ✓ ๑๗. เมื่อฉันทำอะไรผิดๆ ลากไป พ่อแม่จะห้ามไม่ให้ฉันทำในสิ่งนั้นชอบ
- ✓ ๑๘. พ่อแม่จะลงโทษฉันหนักเบาตามอารมณ์ โดยไปคำนึงว่าฉันจะทำผิดมากน้อยเพียงใด
- ✓ ๑๙. เมื่อฉันทำอะไรผิดๆ ลาก พ่อแม่บอกจาม้ำเค็ม หรือสอนว่าทำกัน
- ✓ ๒๐. พ่อแม่ทำโทษฉันโดยดูๆ เขียนคี่ฉันต่อหน้าคนอื่น
- ✓ ๒๑. พ่อแม่ต้องการให้ฉันรับช่วงกิจการงานต่อจากท่าน หรือมีอาชีพเหมือนอย่างท่านต่อไป เมื่อถึงโตขึ้น
- ✓ ๒๒. พ่อแม่ต้องการให้ฉันเก็บข้าวของของฉันให้เป็นระเบียบเรียบร้อย
- ✓ ~~๒๓.~~ พ่อแม่ไปเป็นเพื่อนฉันในที่ผิดๆ ไม่ชอบไป จนกว่าแน่ใจว่าฉันจะไปเองได้
- ✓ ๒๔. พ่อแม่เป็นห่วงว่าฉันจะรักมาคนเองไม่ได้
- ✓ ๒๕. พ่อแม่บอกการทราบว่าฉันจะไร้เงินทำอะไรบ้าง เมื่อฉันขอเงิน พ่อแม่ของเล็ก ๆ น้อย ๆ สำหรับตัวเอง
- ✓ ๒๖. พ่อแม่แสดงความผิดหวังและเสียใจเมื่อฉันประพฤติผิด
- ✓ ๒๗. พ่อแม่บอกฉันในทำนองที่ว่า "ฉันไม่ต้องการให้เธอทำอย่างนี้อีก" เมื่อถึงประพฤติผิด
- ✓ ๒๘. พ่อแม่รู้ว่า ถ้าฉันสอบตกจะถูกลงโทษ
- ✓ ๒๙. พ่อแม่พูดให้คนอื่นฟังว่า ฉันจะเป็นที่พึ่งของท่านได้ เมื่อท่านแก่เฒ่า
- ✓ ๓๐. พ่อแม่สั่งสอนให้ฉันคบแต่เพื่อนที่ดีๆ เรียนเก่ง และมีความประพฤติเรียบร้อย

(ขอขอบคุณในความร่วมมือของท่าน)

แบบสอบถามเกี่ยวกับตัวนักเรียน

๑. รายละเอียดของนักเรียนเอง

โรงเรียน.....เขต.....อำเภอ.....ปี
 นักเรียนเป็นบุตรคนที่.....มีพี่น้องรวมทั้ง.....คน
 มีพี่.....คน เป็นชาย.....คน เป็นหญิง.....คน
 มีน้อง.....คน เป็นชาย.....คน เป็นหญิง.....คน
 ผู้ที่ควบคุมเลี้ยงดูนักเรียนมานานที่สุดตั้งแต่เกิดจนโต คือ.....
 ปัจจุบันนักเรียนอยู่กับ.....

๒. รายละเอียดเกี่ยวกับพ่อแม่ของนักเรียน

ปัจจุบันพ่อแม่ของนักเรียน ☐ อยู่ด้วยกัน
☐ แยกกันอยู่ หรือหย่าร้างกัน
 พ่อ ☐ ยังมีชีวิตอยู่ ถ้ายังมีชีวิตอยู่มีอาชีพ.....
 มีรายได้ประมาณกี่บาท.....บาท หรือมีเงิน.....บาท
☐ เสียชีวิต ถ้าเสียชีวิตแล้ว เสียเมื่อประมาณ.....ปี
 แม่ ☐ ยังมีชีวิตอยู่ ถ้ายังมีชีวิตอยู่มีอาชีพ.....
 มีรายได้ประมาณกี่บาท.....บาท หรือมีเงิน.....บาท
☐ เสียชีวิต ถ้าเสียชีวิตแล้ว เสียเมื่อประมาณ.....ปี

๓. รายละเอียดอื่นๆ

นักเรียนคิดว่า พ่อแม่ของนักเรียน (หรือผู้เลี้ยงดูนักเรียนมา) อบรมเลี้ยงดูนักเรียนแบบใด/วิธีใดบ้าง

- ☐ แบบให้ความรักความอบอุ่นเป็นส่วนมาก
- ☐ แบบลงโทษให้เจ็บกายเจ็บใจเป็นส่วนมาก
- ☐ แบบต้องการให้เป็นอย่างนั้นอย่างนี้ตามความต้องการของท่านเป็นส่วนมาก

(ขอตอบลงในความว่างของนักเรียน)

แบบทดสอบทฤษฎีการสร้างสรรค์

ฉบับ ๑

ความคิดสร้างสรรค์
ประโยชน์ของสิ่งของ

เกมนี้ให้นักเรียนบอกว่า สิ่งที่เรากำหนดมาให้มันสามารถนำไปใช้ประโยชน์อะไรได้บ้าง โดยบอกวิธีการใช้ที่แตกต่างกันออกไปให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ อย่างในตัวอย่าง ให้นักเรียนบอกวิธีใช้หลอดไฟฟ้าที่เสียแล้วให้เป็นประโยชน์ ด้วยวิธีที่แตกต่างกันมาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ นักเรียนลองคิดดู อย่าลืมนะครับว่า ต้องบอกวิธีการที่แตกต่างกันออกไปจึงจะได้คะแนน

นักเรียนเขียนชื่อ นามสกุล เพศ อายุ ลงบนหัวกระดาษคำตอบก่อนทำนะครับ
พร้อมแล้วใช่ไหมครับ ลงมือทำไ้

ตัวอย่าง ให้บอกวิธีใช้หลอดไฟฟ้าที่เสียให้เป็นประโยชน์ด้วยวิธีที่แตกต่างกันออกไป
มาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

๑. ให้บอกวิธีใช้หนังสือพิมพ์ให้เป็นประโยชน์ด้วยวิธีที่แตกต่างกันมาให้มากที่สุด
๒. ให้บอกวิธีใช้ไม้ขีดให้เป็นประโยชน์ด้วยวิธีที่แตกต่างกันมาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้
๓. ให้บอกวิธีใช้ยางรถยนต์ทั้งยางนอกและยางในให้เป็นประโยชน์ ด้วยวิธีที่แตกต่างกันมาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้
๔. ให้บอกวิธีใช้जूไม้คอร์กให้เป็นประโยชน์ด้วยวิธีที่แตกต่างกันมาให้มากที่สุด
๕. ให้บอกวิธีใช้รองเท้าให้เป็นประโยชน์ด้วยวิธีที่แตกต่างกันมาให้มากที่สุด
๖. ให้บอกวิธีใช้กระดุมเหลือให้เป็นประโยชน์ด้วยวิธีที่แตกต่างกันมาให้มากที่สุด
๗. ให้บอกวิธีใช้กัญญาแประตุให้เป็นประโยชน์ด้วยวิธีที่แตกต่างกันมาให้มากที่สุด
๘. ให้บอกวิธีใช้เกาอี้ให้เป็นประโยชน์ด้วยวิธีที่แตกต่างกันมาให้มากที่สุด

ความคิดสร้างสรรค์

ฉบับ ๒

ความเหมือนกัน

เกมนี้จะกำหนดคำมาให้ คำ ให้นักเรียนพิจารณาว่า สองสิ่งนี้มีอะไรที่คล้ายกัน หรือเหมือนกันบ้าง บอกมาให้มากที่สุดเท่าที่จะคิดได้ ตัวอย่าง ให้นักเรียนบอกว่า แอปเปิล และ ส้มเขียวหวาน มีอะไรที่คล้ายกันหรือเหมือนกันบ้าง ลองคิดดู เช่น ต่างก็มีรูปร่างกลม ต่างก็มีรสหวาน ต่างก็มีเมล็ด ต่างก็เป็นผลไม้ ต่างก็มีเปลือก ต่างก็ติดอยู่บนต้นไม้ ... อย่าลืมนะครับว่า คำที่คิดนั้นต้องแตกต่างกัน จึงจะได้คะแนน

นักเรียนเขียนชื่อ นามสกุล เพศ อายุ ลงบนหัวกระดาษคำตอบก่อนลงมือทำ พร้อมแล้วใช่ไหมครับ ลงมือทำได้

ตัวอย่าง แอปเปิล และ ส้มเขียวหวาน มีอะไรที่คล้ายกันหรือเหมือนกันบ้าง บอกมาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

๑. แมว และ หนู มีอะไรที่คล้ายกันหรือเหมือนกันบ้าง บอกมาให้มากที่สุด
๒. รถไฟ และ รถแทรกเตอร์ มีอะไรที่คล้ายกันหรือเหมือนกันบ้าง บอกมาให้มากที่สุด
๓. วิทยุ และ โทรทัศน์ มีอะไรที่คล้ายกันหรือเหมือนกันบ้าง บอกมาให้มากที่สุด
๔. นาฬิกา และ เครื่องพิมพ์ดีด มีอะไรที่คล้ายกันหรือเหมือนกันบ้าง บอกมาให้มากที่สุด
๕. โต๊ะเรียน และ โต๊ะทำงาน มีอะไรที่คล้ายกันหรือเหมือนกันบ้าง บอกมาให้มากที่สุด

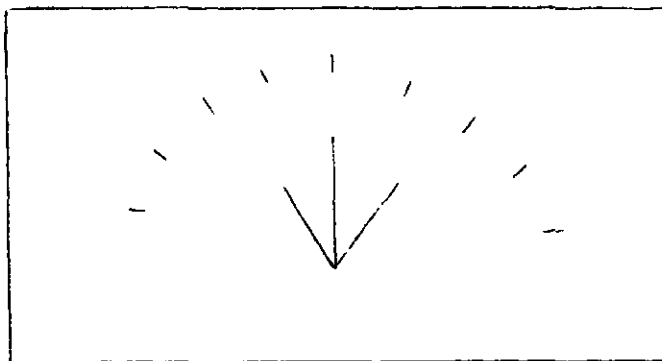
ความคิดสร้างสรรค์

ฉบับ ๓

ความหมายของภาพ

เกมนี้นักเรียนมีอิสระในการคิดคำนึงได้อย่างเต็มที่ จากภาพที่กำหนดให้ให้นักเรียนพิจารณาภาพทั้งหมด คือไม่ใช่แยกพิจารณาทีละเส้น แล้วพยายามดูให้ออกว่าเป็นภาพอะไร บอกมาให้มากที่สุด การดูนี้ นักเรียนอาจหมุนกระดาษดูได้รอบๆ เพื่อจะได้เห็นภาพใดหลายๆ

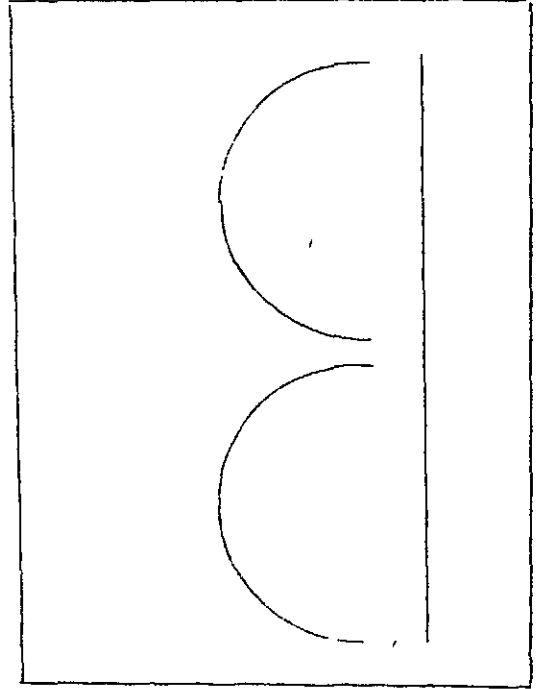
ตัวอย่าง

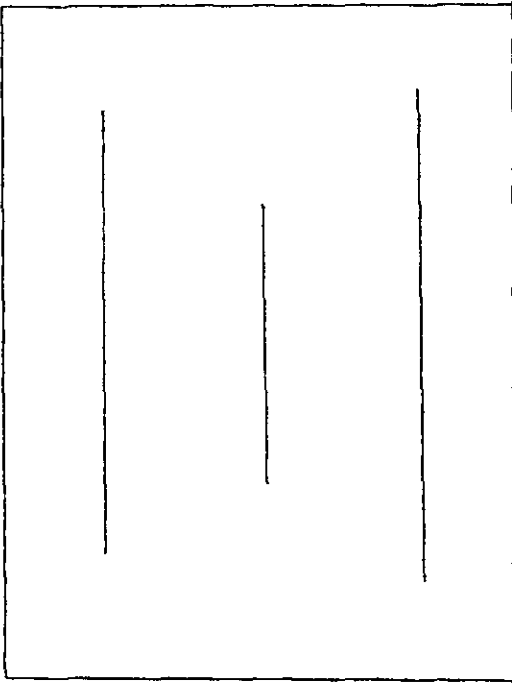
ดวงอาทิตย์แรกขึ้น ชนตา พุ่มไม้

นักเรียนเขียนชื่อ นามสกุล เพศ อายุ ลงบนหัวกระดาษคำตอบ ก่อนลงมือทำ

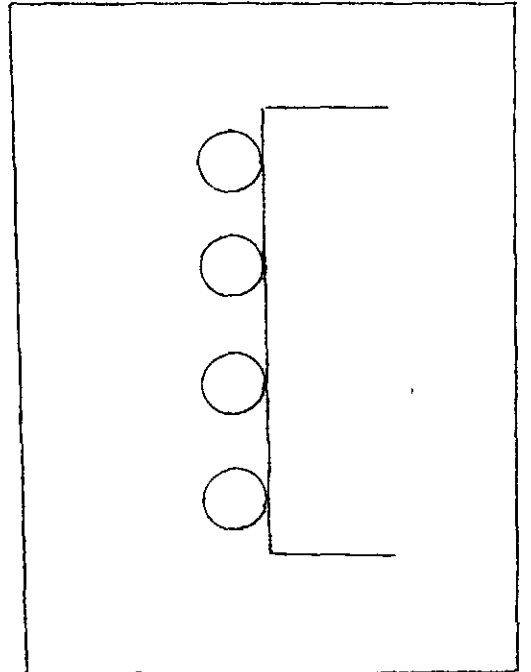
5

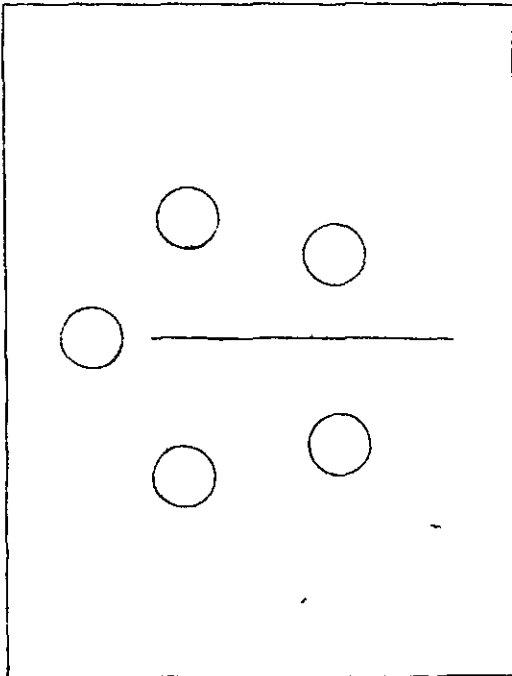
9

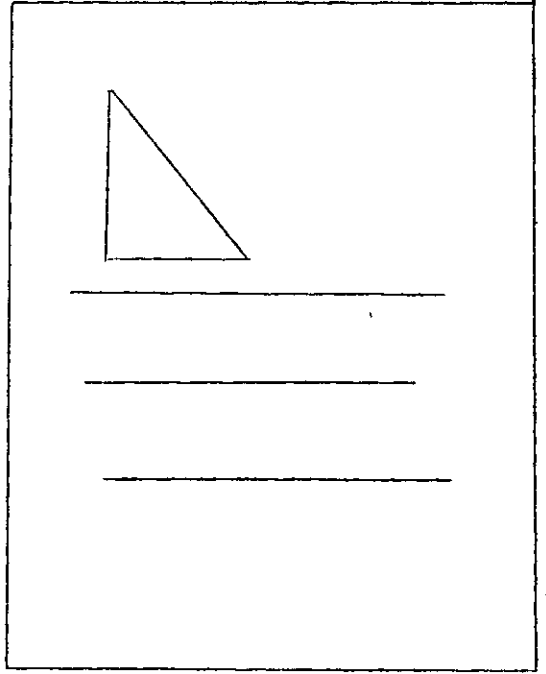
6

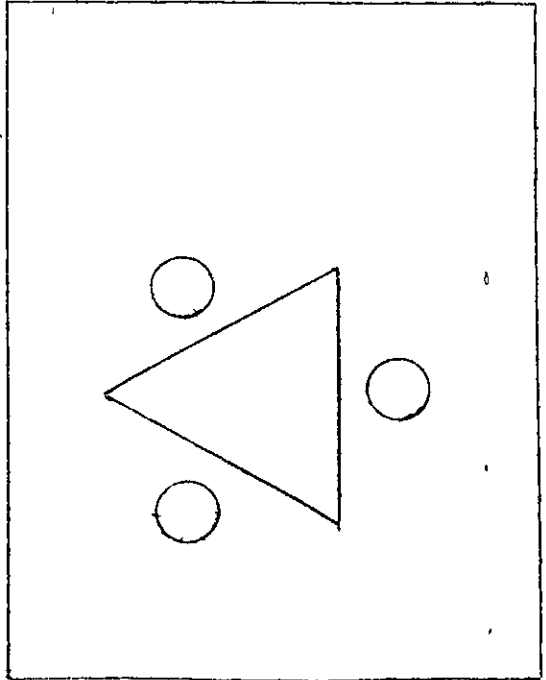
10

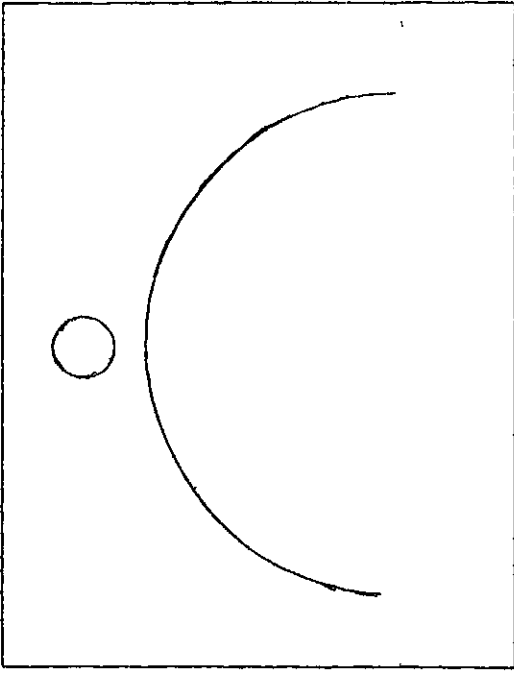
af

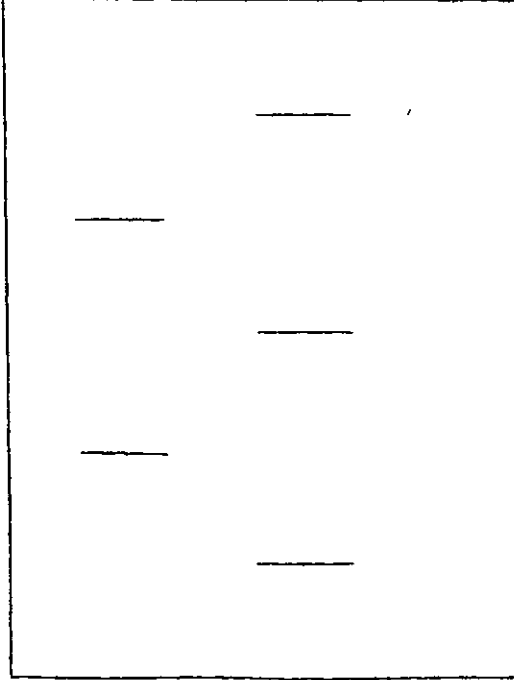
af

af

af

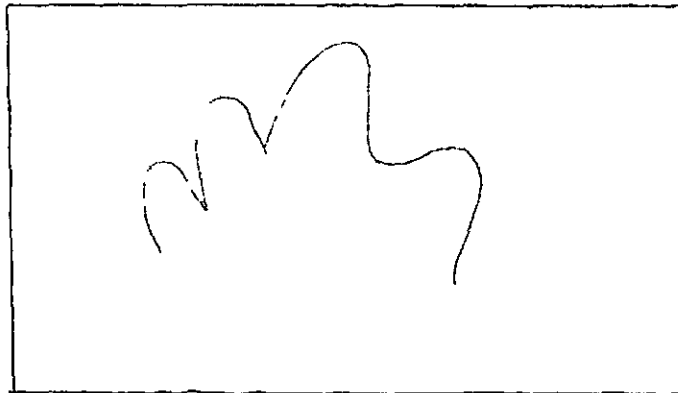

ฉบับ ๕

ความคิดสร้างสรรค์
ความหมายของเส้น

เกมนี้คล้ายกับการคิดในฉบับที่ คือเขาจะกำหนดภาพลายเส้นมาให้ให้นักเรียนพิจารณา แล้วใช้ความคิดคำนึง ตู้ออกเป็นภาพอะไร การครั้งนี้ นักเรียนอาจหมุนกระดาษดูไครอบๆ เพื่อจะได้ตู้ออกเป็นภาพไคมากมาย

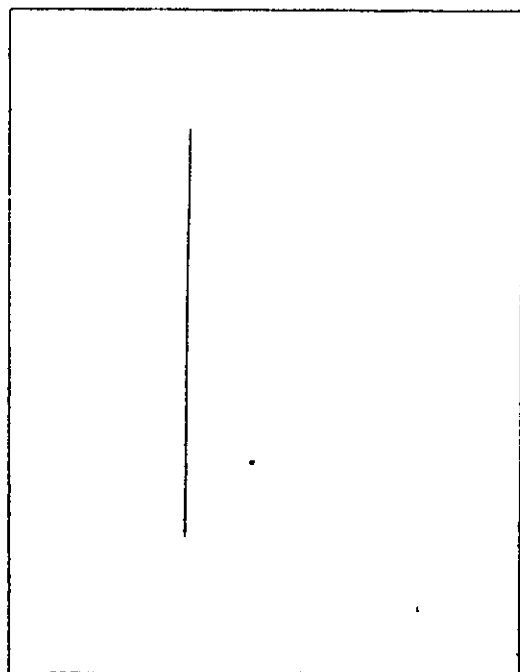
ตัวอย่าง

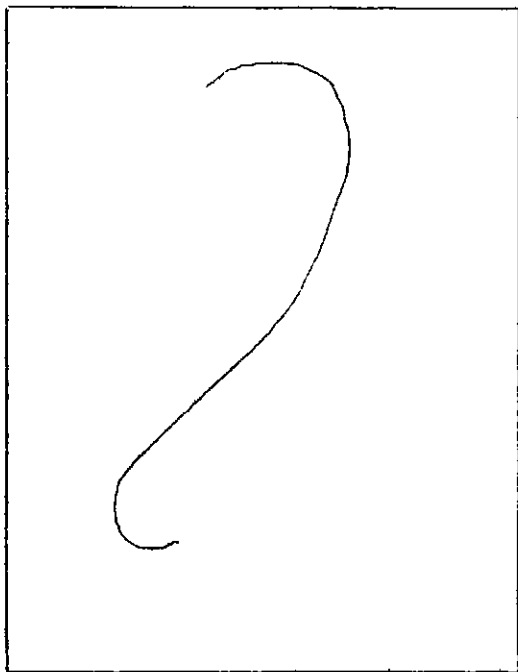
ภูเขา นิ้วมือ เกาะ กอนเมฆ

นักเรียนเขียนชื่อ นามสกุล เพศ อายุ ลงบนหัวกระดาษคำตอบ ก่อนลงมือทำ

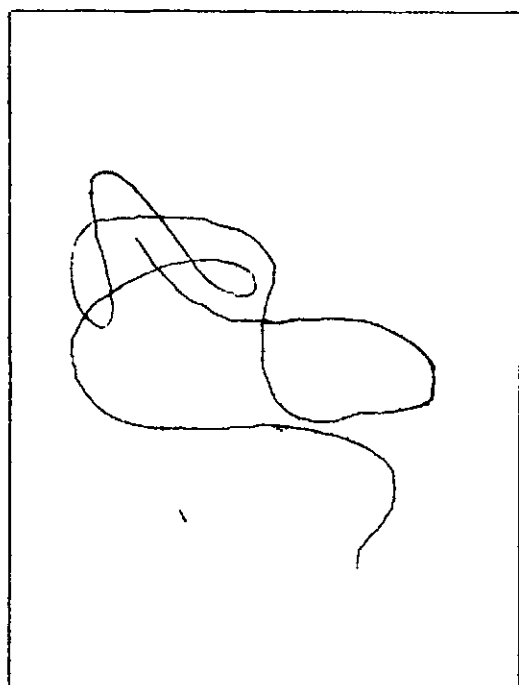
3

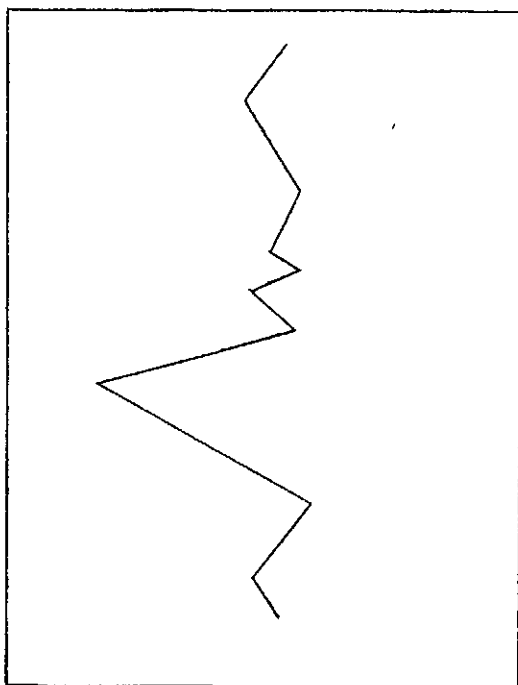
9

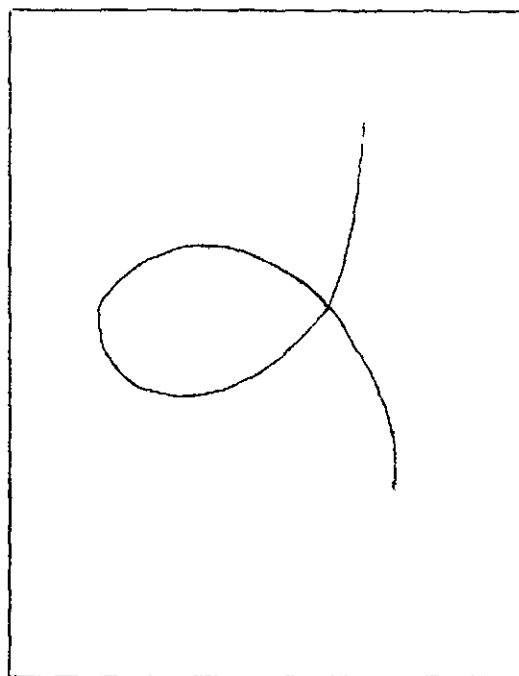
6

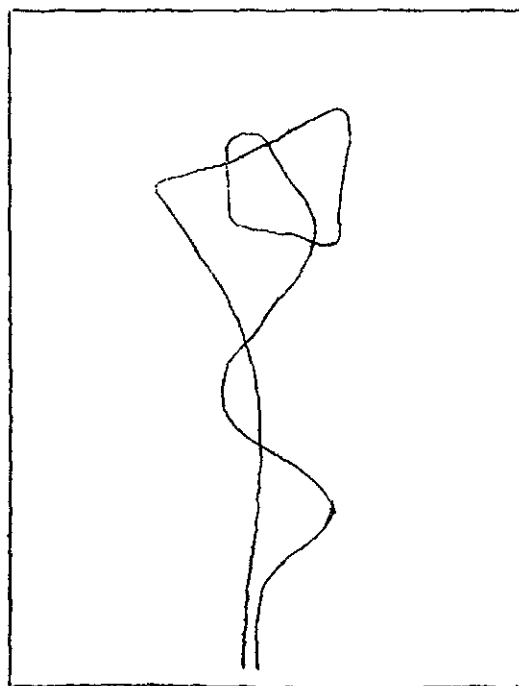
07

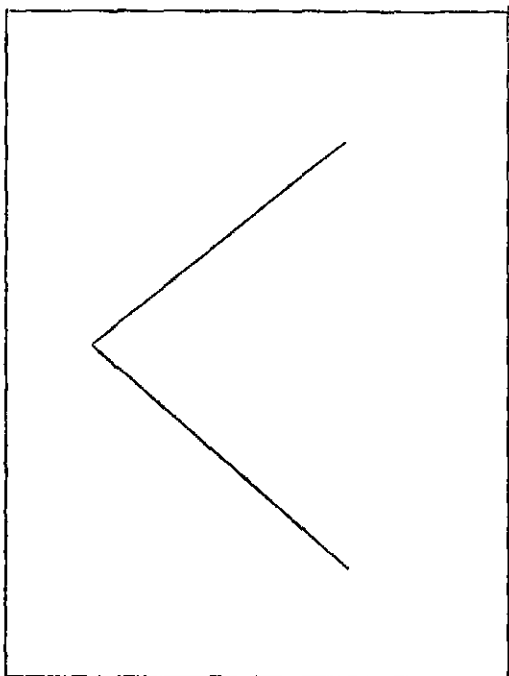
3

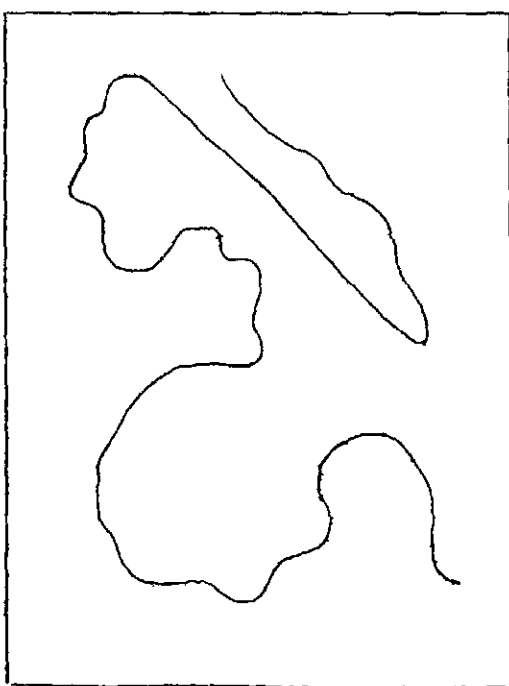
2

4

1

របស់បញ្ជីការងារតាមការណែនាំ

คำชี้แจงในการทำแบบสอบถาม

แบบสอบถามนี้ ต้องการทราบเกี่ยวกับความคิดเห็นและการกระทำบางอย่างของท่าน โดยจะมีข้อความให้ท่านอ่านจำนวน ๒๗ ข้อ เพื่อพิจารณาว่า ท่านมีความคิดเห็นหรือเคยปฏิบัติมากน้อยหรือบ่อยครั้งเพียงใด ดังนั้น จึงไม่มีคำตอบถูกหรือผิด เพราะแต่ละคนย่อมมีความคิดเห็นหรือการปฏิบัติไม่เหมือนกัน ข้อสำคัญ ขอให้ท่านตอบแบบสอบถามนี้ให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ตัวอย่างการถาม - ตอบ

การตอบ จะมีกระดาษสำหรับตอบแยกไว้ต่างหาก ให้ทำเครื่องหมายวงกลมรอบตัวเลขในช่องสเกลที่ต้องการ ในช่องหนึ่งมีช่องสเกลให้เลือกตอบ ๗ ช่อง ดังนี้

(๑) ท่านเคยทำตามที่ได้พูดไว้มากน้อยเพียงใด

น้อยที่สุด $\xrightarrow{+3} \xrightarrow{+2} \xrightarrow{+1} \xrightarrow{0} \xrightarrow{-1} \xrightarrow{-2} \xrightarrow{-3}$ ไม่เคยเลย

จากข้อ (๑) ให้ท่านพิจารณาว่า เมื่อท่านได้พูดว่าจะทำอะไรสักอย่าง แล้วท่านได้ทำสิ่งนั้นตามที่ได้พูดไว้บ่อยครั้งเพียงใด

ถ้าข้อความนั้นเป็นจริงสำหรับท่านน้อยที่สุด ก้วงกลมรอบเลข + ๓

ถ้าข้อความนั้นเป็นจริงสำหรับท่านน้อยๆ ก้วงกลมรอบเลข + ๒

ถ้าข้อความนั้นเป็นจริงสำหรับท่านบ้าง ก้วงกลมรอบเลข + ๑

ถ้าข้อความนั้นอยู่ระหว่างความเป็นจริงและไม่เป็นจริงหรือกำกวม ก้วงกลมรอบเลข ๐

ถ้าข้อความนั้นไม่เป็นจริงสำหรับท่านบ้าง ก้วงกลมรอบเลข - ๑

ถ้าข้อความนั้นไม่เป็นจริงสำหรับท่านน้อยๆ ก้วงกลมรอบเลข - ๒

ถ้าข้อความนั้นไม่เป็นจริงสำหรับท่านน้อยที่สุดหรือไม่เคยเลย ก้วงกลมรอบเลข - ๓

คำตอบของท่านจะไม่มีผลกระทบกระเทือนถึงคะแนนการสอบในโรงเรียน และจะไม่นำไปเปิดเผยในที่ใดๆเป็นรายบุคคล นอกจากจะแสดงเป็นส่วนรวมเพื่อใช้ในการวิจัยเท่านั้น จึงให้ท่านรู้สึกสบายใจที่จะตอบอย่างเสรีตามความคิดเห็นหรือจากที่ท่านเคยปฏิบัติจริงๆ

ขอขอบคุณในความร่วมมือของท่าน

๑. ท่านเอาคำแนะนำของผู้อื่นมาใช้ในการปฏิบัติงาน
๒. ท่านเห็นว่าคนที่ทำงานร่วมกับท่านทำงานเต็มที่แล้ว
๓. ท่านทำให้คนที่ทำงานร่วมกับท่านรู้สึกสบายใจในขณะที่เขาสนทนากับท่าน
๔. ท่านมีความเป็นกันเองและติดต่อการทำงานใกล้ชิด
๕. ท่านหวังให้เพื่อนร่วมงานทำงานเต็มตามความสามารถของเขา
๖. ท่านเต็มใจที่จะอธิบายถึงการปฏิบัติงานของท่านให้คนอื่นทราบ
๗. ท่านทำงานด้วยความเข้มแข็ง
๘. ท่านเป็นกนเข่าใจคนอื่นง่าย
๙. ท่านแสดงความพอใจเมื่อเพื่อนของท่านทำงานดี
๑๐. ท่านกระตุ้นเพื่อนของท่านให้มีความพยายามมากขึ้นกว่าเดิม
๑๑. ท่านเต็มใจยินยอมเมื่อคนอื่นไม่เห็นด้วยกับท่าน
๑๒. ท่านลองใช้ความคิดเห็นของตัวเอง
๑๓. ท่านระวังที่จะรู้จักกับคนที่ไม่เกยรู้จักกันมาก่อน
๑๔. ท่านมักพบความอดทนของคนอื่นได้ง่าย
๑๕. เพื่อนของท่านขอมาเล่าความลับของเขาให้ท่านฟัง
๑๖. ถ้ามีโอกาสท่านตั้งใจจะทำอะไรสักอย่างหนึ่งที่มีประโยชน์ต่อโลกอย่างมหาศาล
๑๗. ท่านมักหลีกเลี่ยงเพื่อไม่ต้องการพบกับเหตุการณ์ร้ายแรง
๑๘. เมื่อมีเหตุการณ์ร้ายแรงท่านรู้สึกเกรงเกรียงและกังวลใจ
๑๙. เพื่อนมักจะชวนท่านทำงานในกลุ่ม
๒๐. เมื่อท่านนัดหมายกับเพื่อน ท่านได้มีคนด้นคอยกรังเพียงใจ
๒๑. เมื่อท่านมีเงินท่านเต็มใจที่จะเลี้ยงอาหารแก่เพื่อน
๒๒. ท่านชอบคล้อยตามเสียงหมู่มากในคณะ ไม่ว่าความเพี้ยนนั้นจะถูกหรือผิดประการใด
๒๓. เมื่อท่านคิดว่าสิ่งที่ท่านจะทำนั้นถูกต้องควรเหตุผลแล้ว ท่านก็จะลงมือทำทันทีโดยไม่ลังเลใจ
๒๔. เพื่อนของท่านแสดงความรู้สึกเป็นกันเองกับท่าน
๒๕. ตามปกติท่านเป็นคนนิสัยร่าเริง
๒๖. เมื่อมีงานให้ท่านเลือกท่านมักจะอาสาเลือกทำงานง่าย ๆ
๒๗. ท่านยอมรับความคิดเห็นของเพื่อนร่วมงาน

แบบสอบถามความวิตกกังวล

คำชี้แจงในการทำแบบสอบถาม

แบบสอบถามฉบับนี้ ต้องการถามเกี่ยวกับความรู้และความนึกเห็นของท่าน โดยจะมีข้อความให้ท่านอ่านเพื่อพิจารณาว่า ท่านมีลักษณะนิสัย ความรู้สึก หรือเคยประพฤติปฏิบัติเหมือนกับข้อเท็จจริงในข้อความนั้นหรือไม่ มากน้อยเพียงใด ทั้งนี้จึงไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด เพราะแต่ละคนย่อมมีลักษณะนิสัย ความรู้สึก หรือแนวการประพฤติปฏิบัติไม่เหมือนกัน ข้อสำคัญขอให้ท่านตอบแบบตรงตามความเป็นจริงของท่านให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

การตอบแบบสอบถาม มีลักษณะดังนี้

การตอบ จะมีกระดาษสำหรับตอบแยกต่างหากออกไป เพื่อให้ท่านเรียงลงตอบเฉพาะในกระดาษสำหรับตอบเท่านั้น โดยกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ต้องการจะตอบ ในข้อที่มีวงเล็บให้เลือกคำตอบ ๔ ข้อ แต่ละข้อมีตัวเลขตั้งแต่ ๑ - ๔ กำกับไว้ดังนี้

	๑	๒	๓	๔
(๑)				
(๐๐)				

การจะเลือกตอบในวงใดให้ถือเกณฑ์ดังนี้

- กาที่ของ ๑ เมื่อข้อความนั้นไม่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านเลย
- กาที่ของ ๒ เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านบ้างเล็กน้อย
- กาที่ของ ๓ เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่าน มากกว่าของ ๑
- กาที่ของ ๓ เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่าน มากกว่าของ ๒
- กาที่ของ ๔ เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านอย่างแท้จริง

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่าง

(๑) ข้าพเจ้าเป็นทนาย

เมื่ออ่านข้อความนี้แล้ว ก็มาพิจารณาตัวท่านเองว่า เป็นทนายหรือไม่ เพียงใด เพราะว่า การตอบข้อนี้ จะถูกต้องตามความเป็นจริงกับตัวท่านมากที่สุด สมมติว่าพิจารณาแล้ว ข้อความนี้ ไม่ตรงกับสภาพเป็นจริงของท่าน เพราะท่านยกตัวท่านเป็นทนายด้วย ก็ตอบในช่อง ๐ ท่านก็ไป การเครื่องหมาย ✓ ตอบในช่อง ๐ ที่ข้อ (๑) ดังนี้

	๐	๑	๒	๓	๔
(๑)	✓				
(๑๐)					

โปรดกรอกรายละเอียดเกี่ยวกับตัวท่านลงในกระดานคำตอบ ก่อนลงมือทำ

ลงมือทำไป

๑. ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังทำอะไรอยู่ ถ้าเผอิญทำให้เกิดเสียหายแก่งานนี้ ข้าพเจ้าจะอารมณ์เสีย ไม่สามารถจะทำงานนั้นไปได้อีก
๒. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกกลัวว่า นี่คือการสอบเลื่อนชั้นไม่ได้อีก
๓. ข้าพเจ้ามักจะบ่น เมื่อสิ่งต่างๆ ไม่เป็นไปตามที่คิดไว้ และทำให้ไม่สบายใจ
๔. ข้าพเจ้าเคยคิดว่า ข้าพเจ้าทำอะไรจะแน่วแน่เสมอได้ไปก็ไม่ได้เลย
๕. บางครั้งข้าพเจ้าไม่กล้าทำอะไรลงไป ทั้งๆ ที่รู้ว่าสิ่งนั้นไม่มีอันตรายจริงๆ
๖. บางครั้งข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่า ข้าพเจ้าไม่มีความปลอดภัยเลย
๗. เมื่อได้เห็นคนขึ้นประตึกโซกราย ข้าพเจ้ามักจะพลอยวิตกกังวลไปกับเขาคอย
๘. ข้าพเจ้ารู้สึกกลัวต่อการสอบเป็นอย่างยิ่ง
๙. บางครั้งข้าพเจ้ารู้สึกโลกเดียว รู้สึกว่าไม่มีใคร เป็นเพื่อนที่แท้จริงเลย
๑๐. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกพอใจและโกรธ ถ้าเพื่อนทำอะไรโดยไม่ชวนข้าพเจ้าไปร่วมด้วย
๑๑. ข้าพเจ้ามักคิดเล ไม่กล้าตัดสินใจทำอะไรลงไป เพราะไม่แน่ใจว่าผลที่เกิดขึ้นว่าจะเป็นอย่างไร
๑๒. ข้าพเจ้ามักจะมีความวิตกกังวลเสมอ

๑๓. บางครั้งข้าพเจ้ารู้สึกผิดอีก จนแทบอยากจะระเบิดอกอกบา
- ✓ ๑๔. มีอยู่บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้าตั้งใจจะทำอะไรสักอย่างหนึ่ง แต่ทำไม่ได้ไม่ทันเท่าไรก็รู้สึกเบื่อเสียแล้ว
๑๕. ข้าพเจ้าไม่ค่อยสบายใจเลย เมื่ออยู่ในห้องปีศาจคนเดียว
- ✓ ๑๖. เมื่อถูกแมงคองเดินตาม ข้าพเจ้ามีความรู้สึกวิตกว่า ท่านอาจารย์จะได้รับอันตรายต่างๆ
๑๗. ข้าพเจ้ารู้สึกว่า เดือนตุลาคมเข้าใจบทเรียนที่ครูสอนได้ดีกว่าข้าพเจ้า
๑๘. เมื่อใกล้วันสอบ ข้าพเจ้ายังมีความไม่สบายใจมาก
- ✓ ๑๙. ข้าพเจ้ามีความไม่สบายใจเมื่อคิดว่า ข้าพเจ้ามีความรู้สึกน้อยกว่าเพื่อน
๒๐. ข้าพเจ้าเป็นคนใจน้อย
- ✓ ๒๑. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกกังวล ไม่ทราบว่าคนอื่นเขาจะมองหรือคิดเกี่ยวกับตัวข้าพเจ้าอย่างไร
๒๒. ก้าวที่ข้าพเจ้าจะเดินไป รู้สึกว่าต้องคิดโน้มน้าวใจตัวเองอยู่
๒๓. ในขณะสอบ ข้าพเจ้ามีความรู้สึกกลัวว่าจะทำคะแนนได้ไม่ดี
๒๔. เมื่อเจอบทเรียนเรื่องนี้เป็นครั้งแรกก็ให้ฟัง แล้วขอรับให้รักมากจนลืมนั่นไว้ ข้าพเจ้ารู้สึกลำบากใจที่จะรักษาความลับนั้น
๒๕. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นคนก่อนข้างจะเข้าอารมณ์
๒๖. เมื่อเห็นบางสิ่งบางอย่างไม่เป็นไปตามที่ควรจะเป็น ข้าพเจ้ารู้สึกโกรธและโทมนัส ก่อนที่จะพิจารณาการจะแก้ปัญหาได้อย่างไร
๒๗. ข้าพเจ้ารู้สึกกลัวต่อเสียงประกาศผล และที่อยู่ในห้องเพียงคนเดียว
๒๘. บางครั้งข้าพเจ้าเคยคิดว่า "รู้สึกกลัว" แต่ไม่ทราบว่ากลัวอะไร
๒๙. เรื่องเล็กน้อยๆ บางครั้งก็ทำให้ข้าพเจ้าท้อแท้ ทั้งที่รู้ว่ามันไม่มีสาระสำคัญอะไร
- ✓ ๓๐. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่า อีกวันหนึ่งข้าพเจ้าอาจจะได้รับอุบัติเหตุต่างๆ
๓๑. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคนอื่นน่าจะมองข้าพเจ้า
๓๒. ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นกังวลต่อผลการเรียนน้อยๆ
- ✓ ๓๓. ข้าพเจ้ารู้สึกกลัวโลกแล้ว แม้แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในความฝัน
๓๔. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่า คนอื่นมีความสามารถมากกว่าข้าพเจ้า สามารถทำในสิ่งที่ข้าพเจ้าทำไม่ได้
- ✓ ๓๕. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกผิดเสมอว่า ข้าพเจ้าเรียนหนังสือเร็วกว่าแต่กลับ

๓๖. โกลๆตอบข้าพเจ้ามันจนไม่คอยหลับ
๓๗. ข้าพเจ้ารู้สึกโกรธและไม่ใช้ตัวเองที่แพ้อย่างหลอกลวง ในเกมส์การแข่งขันที่สำคัญๆ
๓๘. ข้าพเจ้ารู้สึกว่า ชีวิตของข้าพเจ้าไม่คอยมีความสุขเลย
๓๙. บางครั้งข้าพเจ้ามีความรู้สึกที่ตัวเองไม่มีอะไรดีเลย และไม่เคยทำอะไรให้เป็นประโยชน์เสียเลย
๔๐. บทละครวิทยุและภาพยนตร์เรื่องนี้ ทำให้ข้าพเจ้าไม่กล้าอยู่คนเดียว

(ขอขอบคุณในความร่วมมือของท่าน)

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ วิจิตร เกตุชา

กำเนิด ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๔๕๐

ต. ยางขาว อ. เมือง จ. สุโขทัย

การศึกษา

- ประถมศึกษา ร.ร. ประถมวิทยา อ. เมือง จ. สุโขทัย
(พ.ศ. ๒๔๕๕-๒๔๖๐)
- มัธยมศึกษา ร.ร. สุโขทัยวิทยาคม อ. เมือง จ. สุโขทัย
(พ.ศ. ๒๔๖๑-๒๔๖๖)
- ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา (ป.กศ.) วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
จ. หนองรี (พ.ศ. ๒๔๖๗-๒๔๖๘)
- ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง (ป.กศ. สูง) วิทยาลัยครู
บ้านสมเด็จเจ้าพระยา จ. หนองรี (พ.ศ. ๒๔๖๙-๒๔๗๐)
- การศึกษามัธยมศึกษา (กศ.ม.) วิทยาลัยวิชาการศึกษามหาสารคาม
จ. มหาสารคาม (พ.ศ. ๒๔๗๑-๒๔๗๒)
- ประกาศนียบัตรชั้นสูงวิชาเฉพาะการแนะแนว วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร นครหลวงฯ (พ.ศ. ๒๔๗๓)
- การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาแนะแนวการศึกษา
วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร นครหลวงฯ (พ.ศ. ๒๔๗๔-๒๔๗๕)